

ŽABAŘI

AIRSOFT TEAM

ÚSTÍ
NAD
LABEM

Výcvikový manuál

Airsoft, paintball, laser, RAM

1. část

Úvod

Tento manuál je určen pro všechny, kteří se věnují, lidově řečeno, „hraní na vojáky“. V posledních letech se tyto hry a zejména jejich technické vybavení zdokonalily do té míry, že povýšily toto „hraní“ na nový druh zábavy, kterému se věnuje čím dál více příznivců. Již nejde jen o hru mezi malými kluky, ale o rozvoj nového a dynamicky se vyvíjejícího sportu. Tento sport má mnoho podob – od regulérních sportovních utkání v paintballu, přes kluby vojenské historie, které využívají věrné makety zbraní, až po masové akce, na kterých se utkávají desítky, stovky a někdy až tisíce jednotlivců. Tento manuál se soustřeďuje především na informace pro příznivce tzv. válečných simulací - military simulation (milsim).

MILITARY SIMULATION (milsim)

Milsim je hra na vojáky. Hráči jsou rozděleni zpravidla na dvě skupiny, které spolu „bojují“. Cílem hry je zvítězit nad protivníkem vyřazením jeho hráčů nebo splněním nějakého úkolu. Při hře se hráči snaží co nejvíce napodobit podmínky, které existují i ve skutečném boji.

Milsim jako hra a simulace boje

Milsim je v základních principech stejný jako skutečný boj – jako ve skutečném boji i zde proti sobě bojují dvě skupiny a vedou boj na dálku pomocí palných zbraní. Cílem skutečného boje ve válce je dosáhnout porážky nepřítele splněním bojového úkolu a vyřazením nepřátelských vojáků, kteří nám ve splnění tohoto úkolu brání. Reálný boj a jeho simulace s pomocí nejrůznějších cvičných zbraní si jsou velmi podobné. Existuje však mezi nimi zásadní a podstatný rozdíl: v milsim vedeme „boj“ podle předem daných pravidel a náš protivník není náš nepřítel, ale pouze protihráč. Každý zásah protivníka je v milsim pouze simulací zásahu, který nezpůsobuje skutečné zranění.

Milsim je napohled stejný jako vojenské cvičení. Cílem vojenského cvičení je příprava na skutečný boj. Ale cílem hry v milsimu není vítězství, ale především zážitek ze hry. V ní můžeme uplatnit celou řadu svých znalostí, dovedností a povahových vlastností. Hra může být skutečně velkého rozsahu, protože počet hráčů, úkolů, velikost terénu a doba trvání jsou teoreticky neomezené. Právě doba trvání boje (hodiny, dny) a rozsah herního prostoru (až několik km²) a počet hráčů (od jednotlivců po tisíce) jej také odlišuje od klasických sportovních her. Milsim klade důraz na všestranné znalosti a dovednosti jednotlivců a na jejich schopnost týmové spolupráce.

Milsim a vojenské umění

Základní snaha všech hráčů milsimu je přiblížit se ve hře podmínkám stejným jako ve skutečném boji. Technický rozdíl mezi reálnými a výcvikovými zbraněmi je pouze v dostřelu a účinnosti zbraní. Milsim je omezen na zbraně (přesněji řečeno jejich napodobeniny), které používá pěchota. Tyto napodobeniny mají menší dostřel a mnohem nižší nebo žádnou účinnost střely v cíli. Ten, kdo v opravdovém boji nebo také při pouhé hře dokáže lépe aplikovat taktiku a zkušenosti, získá nad protivníkem rozho-

dující výhodu. Proto se ve hře snadno uplatní skutečné vojenské umění.

Milsim je pouze hrou na vojáky, ale čím dokonaleji napodobuje skutečnou armádu, tím větší je herní zážitek. Není ovšem nutné umět a znát všechno, co musí zvládnout skutečný vojenský profesionál. Pro milsim je důležité ovládat základní znalosti a dovednosti. Důležité je také předcházení situacím, ve kterých jde skutečně o zdraví nebo dokonce život, znát zásady poskytování první pomoci a chování v krizových situacích. Při hře je důležité dodržovat pravidla, kázeň a veškeré aktivity provádět s důrazem na bezpečnost a ochranu zdraví účastníků.

Milsim je hra na vojáky, která se podobá vojenskému cvičení. Jeho cílem není příprava na skutečný boj, ale možnost změřit své schopnosti v soutěži s ostatními.

Tento manuál je shrnutím toho nejdůležitějšího, co by každý hráč milsim měl znát. Je napsána jako klasická vojenská příručka, používá vojenskou terminologii a měla by vás naučit vše, co nezbytně potřebujete. Nestačí si ji pouze přečíst. Vše si musíte sami vyzkoušet v praxi. Stejně jako ve skutečné armádě i zde platí heslo „Těžko na cvičišti - lehký na bojišti!“

Popis simulačních a výcvikových systémů používaných v milsim

Laserový simulační systém (Laser tag)

Využívá optoelektronického systému (IČ nebo laser) složeného ze zářiče umístěného v maketě zbraně a detektorů umístěných na těle hráče. Po zásahu detektoru paprskem vystřeleným ze zářiče dojde k odpojení zářiče zasaženého, a tím k jeho zneschopnění zasahovat a vyřazovat cíle. Je možné doplnit systém o řadu přídatných vyhodnocovacích funkcí (identifikace zářiče, GPS, počítadlo výstřelů, zásahů apod.).

Dostřel je cca 100 – 150 m a více. Munice se nepoužívá. Ochranné pomůcky nejsou nutné.

Paintball

V maketě zbraně, která se většinou nepodobá skutečné zbraně, je umístěn systém složený z pístu, zásobníku stlačeného plynu, spoušťového mechanismu a zásobníku kuliček (ráže 60 – tj. cca 12 mm). Kulička je tvořena tenkým pláštěm a plněna barvivem. Po dopadu se kulička většinou roztříští, zasažený je tak podle pravidel vyřazen, ale technicky může dál pokračovat v palbě.

Dostřel je cca 20 – 30 m. Cena kuličky je asi 1 až 5,- Kč. Jsou nutné ochranné pomůcky.

Airsoft

V maketě zbraně (velmi podobné skutečné zbraně) je umístěn systém nejčastěji složený z pístu, elektrického motorku, převodového a spoušťového mechanismu, baterie a zásobníku kuliček. K vymetení kuličky se využívá tlaku vzduchu. Plastová kulička má průměr 6 mm. Po zásahu kulička odskakuje (tj. nerozbíjí se) a zasažený je tak podle pravidel vyřazen, ale technicky může dál pokračovat v palbě.

Dostřel je cca 20 – 50 m. Cena kuličky je asi 0,2,- Kč. Jsou nutné ochranné pomůcky.

RAM

Obdobný systém jako u paintballu, ale s maketami skutečných zbraní.

Ráže je snížena na 43. Dostřel je uváděn do 50 m. Cena munice je asi 2 až 4,- Kč za kus. Jsou nutné ochranné pomůcky.

FX

Jedná se o speciální druh munice, který je možné po úpravě zbraně vystřelit z běžně používaných krátkých zbraní. Střela má velmi vysokou rychlost a je nutné mít ochranné pomůcky. Cena munice je velmi vysoká. Systém je používán převážně k výcviku armády a policie.

MILES

Laserový simulační systém využívaný soudobými armádami k taktickému a střeleckému výcviku. Je kombinací optoelektronického systému a skutečné zbraně (či zbraňového systému). Při výstřelu cvičného „slepého“ náboje dojde k aktivaci zářiče, který vyše laserový paprsek. Při dopadu paprsku na detektor umístěný na těle bojovníka dojde k deaktivaci jeho zářiče. Střelec může dál pokračovat v palbě, ale systém již nevysílá žádné signály. Je možné systém doplnit o řadu přídavných funkcí (identifikace zářiče, GPS, počítadlo výstřelů, zásahů apod.). Dostřel je stejný jako u skutečných zbraní.

Je nutné používat „ostré“ zbraně a cvičnou municí. Minimální vzdálenost střelby je omezena kvůli výslehu plamene po výstřelu.

Srovnávací tabulka výhod a nedostatků jednotlivých systémů (tečka znamená výhodu)

	LSS	Paintball	Airsoft	RAM	FX	Miles
Dostřel	•				•	•
Spolehlivost	•				•	•
Cena		•	•			
Cena provozu (munice)	•					
Realističnost zbraně	•		•	•	•	•
Realističnost použití	•				•	•
Bezpečnost	•					
Legislativa	•					
Výrobní náklady	•	•	•			
Servis a údržba	•					
Prostupnost překážkami					•	
Ekologie	•					
Životnost	•				•	•

O použití manuálu

V milsim působí velké množství lidí, kteří jsou rozděleni podle svého zájmu o jednotlivé výcvikové systémy, armády nebo konkrétní jednotky do řady skupin. Tento manuál má za cíl poskytnout pro tyto různorodé skupiny a jednotlivce (navíc s rozdílnou mírou zkušeností) co největší množství informací. Zde uváděnou terminologii pro názvy funkcí, velikost či přesnou sestavu jednotky a potřebný rozsah požadovaných znalostí můžete přizpůsobit podle svých požadavků.

Na rozdíl od armádních systémů velení zde nejsou přesně určeny hierarchické stupně hodností, jejich označení ani jejich „služební“ postup. Pojmenování kadet, vedoucí sekce, velitel týmu nebo velitel čety je pouze volným označením funkcí, které můžete nahradit vlastním označením.

Rozdělení manuálu na několik částí kopíruje základní požadavky výcviku. Kadet - začátečník nejprve prochází přípravnou fází výcviku, kdy se učí základním znalostem a teprve potom se stává členem týmu, kde pokračuje jeho základní výcvik na plnohodnotného člena jednotky. Z těchto zkušenějších členů se dalším výcvikem stávají velitelé menších skupin a větších jednotek.

Důvodem pro tento systém je velké množství začátečníků, kteří nemají základní vybavení ani znalosti, a mnohdy pouze „zkouší“, zda jim milsim přinese to, co si představovali. Proto se manuál v první a druhé části věnuje těmto začátečníkům takovým způsobem, aby se sami co nejsnadněji naučili základním znalostem a dovednostem.

Manuál zahrnuje nejen znalosti vojenské taktiky, ale i zásady pro poskytování první pomoci a chování v krizových situacích, orientaci v neznámém terénu, přežití v přírodě, řešení vztahů ve skupině, organizaci akcí a další univerzální informace. Může proto sloužit pro zpestření a obohacení činnosti mnoha organizací pracujících s mládeží - turistických oddílů, oddílů skautského hnutí, Pionýrů. Milsim představuje novou a moderní formu trávení volného času, která se mezi mládeží stává velmi rozšířeným druhem zábavy a může tak do těchto tradičních organizací přinést nové a populární prvky.

Obsahové členění

Výcvikem jednotlivce - kadeta - se zabývá první část manuálu, základním výcvikem vojáka část druhá. Část třetí je určena pro velitele týmů a čtvrtá část je určena pro velitele družstev a pro pořadatele rozsáhlejších akcí. Každá část manuálu je kromě čtvrté části členěna do tematických celků. Každé téma má ve všech částech manuálu vždy stejné označení. Římskými číslicemi jsou označena témata všeobecné přípravy a arabskou číslicí jsou označena témata zabývající se taktikou.

Na počátku každého z témat je v první části manuálu zařazen krátký úvodní příběh popisující zkušenosti z reálných konfliktů. V dalších částech manuálu jsou uvedeny osobní praktické postřehy z výcviku.

Věříme, že informace uvedené v tomto manuálu budou pro vás přínosné a využijete alespoň část z nich při organizaci svého výcviku. Hodně zdaru!

Kadet

Úvod

Na pozici kadeta začíná nebo někdy začínal každý.

Pro nováčky:

Záleží na vašich schopnostech a na vaší vůli, jak dlouho bude trvat, než se vypracujete dále. Nejobtížnější je začátek a jen jeho bezchybné zvládnutí vám umožní uspět v dalším výcviku. Kadetní výcvik umožňuje získat základní znalosti a seznámit se s mnoha dovednostmi, které budete potřebovat. Výcvik kadeta je vstupním testem, který prověří vaše odhodlání pokračovat v dalších fázích výcviku.

Pro pokročilé:

Pro ty, kteří se již považují za pokročilejší, doporučujeme alespoň porovnat své dosavadní zkušenosti, protože zde uvedené informace se už nebudou v dalších částech manuálu opakovat. Pro výcvik vaší jednotky je vhodné upravit obsah tohoto kadetního výcviku tak, aby v něm nováčci získali základní znalosti a představu o svém místě a svém úkolu ve vaší konkrétní jednotce a v tom rozsahu, jaký požadujete.

Základní zákony každého vojáka jsou kázeň a poslušnost.

Kázeň znamená dodržování daných pravidel a nařízení.

Základním pravidlem je nevystavovat sebe ani ostatní zbytečnému riziku.

Poslušnost znamená důsledné, rychlé a iniciativní splnění všech rozkazů.

Pokud budete disciplinováni, budete úspěšní!

Téma I.

Organizace jednotky

„Na nádvoří kasáren stál houf odvedenců v civilu. Někteří mlčky seděli na svých kufrech, někteří se spolu potichu nebo nahlas bavili. Někteří kouřili a někteří byli viditelně v „dobré“ náladě podpořené alkoholem. Příchod důstojníka zaregistrovali jenom ti, co stáli nejbližší a na jeho povel „Pozor“ se po sobě překvapeně podívali, ale nic jiného se nestalo...“

Základem každé jednotky jsou jednotlivci. Z taktického hlediska může jednotlivec plnit jen málo samostatných úkolů.

Sekce

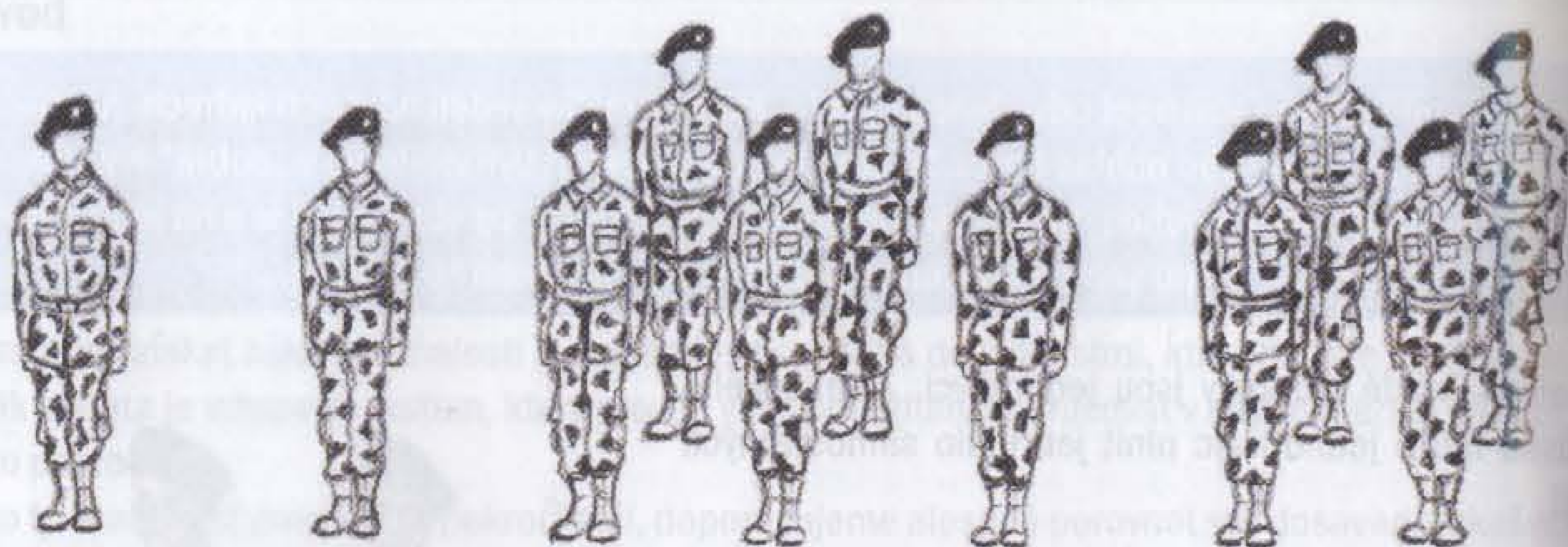
Nejmenším organizačně-taktickým stupněm jednotky je sekce. Ta je složena ze dvou, někdy i ze tří vojáků. Nejzkušenější z vojáků je určen jako vedoucí sekce a sekce se většinou označuje jeho jménem (přezdívkou), číslicí, specializací (kulometná, protitanková, střelecká). Druhý voják se označuje jako „dvojka“ (buddy, číslo).

Tým

Dalším organizačně-taktickým stupněm jednotky je tým. Ten má většinou dvě sekce a velitele. Tedy nejméně 4 vojáky, obvykle 5 i více vojáků. Týmu velí velitel týmu. Používáme označení A-tým, B-tým (Alfa, Bravo).

Dalším organizačně-taktickým stupněm je družstvo. Má většinou dva týmy a velitele. Velitel řídí a kontroluje činnost obou velitelů týmů. Používáme označení 1. družstvo, 2. družstvo (Squad).

Četa

Dalším taktickým stupněm je četa. Ta je složena nejméně ze dvou družstev a velitele čety. Obvykle má četa tři družstva.

Používáme označení 1. četa, 2. četa (Platoon).

Téma II.

Pořadová příprava

„Když jsme se jednou po návratu z bojové linie dívali na televizi, viděli jsme zajímavou zprávu. Ukazovali v ní nějakou nepřátelskou jednotku. Byli v sousedním městě, jen pár kilometrů od nás. Všichni měli jednoduché a praktické vybavení, byli ve stejných uniformách, bezvadně seřazeni, v perfektním pozoru a šli parádním krokem. Z ukázek jejich výcviku bylo vidět, že to mají zvládnuté a že jejich instruktoři jsou znalci. Vojáci měli tak odhodlané ksichty, že z nich šel celkem strach. Někdo řekl: „S nimi teda nebude žádná legrace, asi jsou lepší než my.“ Velitel, který se díval s námi, jenom prohodil: „A sakra.“

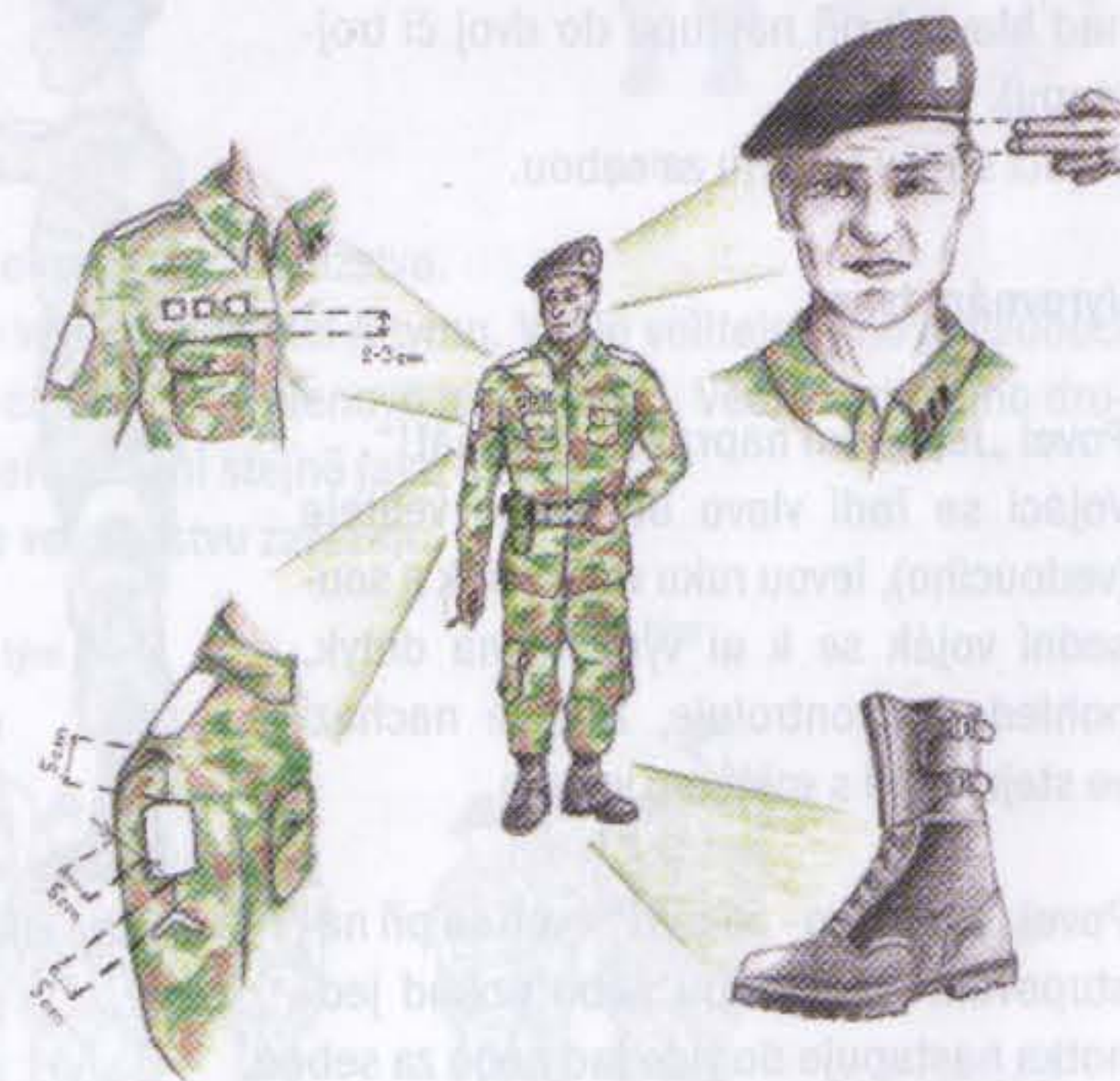
Pořadový výcvik je především určen k tomu, aby jednotka začala vystupovat jako organizovaný útvar a slouží také k upevnění kázně a poslušnosti vojáků vůči velitelům. Při tomto výcviku je velmi zřetelný přístup každého jednotlivce k výcviku a úroveň jeho kázně a poslušnosti. Zvládnutím pořadové přípravy prokazuje kadet svoji úroveň schopnosti soustředit se a učit se. Výcvik probíhá na začátku každého cvičení po dobu 10 až 20 minut a omezuje se pouze na nástup jednotky a základní cviky.

Ustrojenost

Před nástupem jednotky si každý voják zkontroluje upravenost – zaváže boty, zapne všechny knoflíky, upraví oděv atd. Ustrojenost, upravenost a vystupování vojáků jsou zrcadlem jejich velitelů.

Povel

Povel se skládá ze dvou částí. Například „Vpravo - v bok!“ má informační část (vpravo) a výkonnou (v bok). Provedení následuje ihned po výkonném povelu. Uvedené povely je samozřejmě možné změnit podle daných řádů pro pořadovou přípravu příslušné jednotky.

upravenost - všechny kapsy zapnuty, nášivky a označení hodnoty umístěno viditelně ve správné poloze na určeném místě stejnokroje, boty zašněrovány, tkaničky skryty, nohavice v botách, opasek řádně zapnutý, stejnokroj upravený, pokrývka hlavy ve správné poloze.

Nástup jednotky

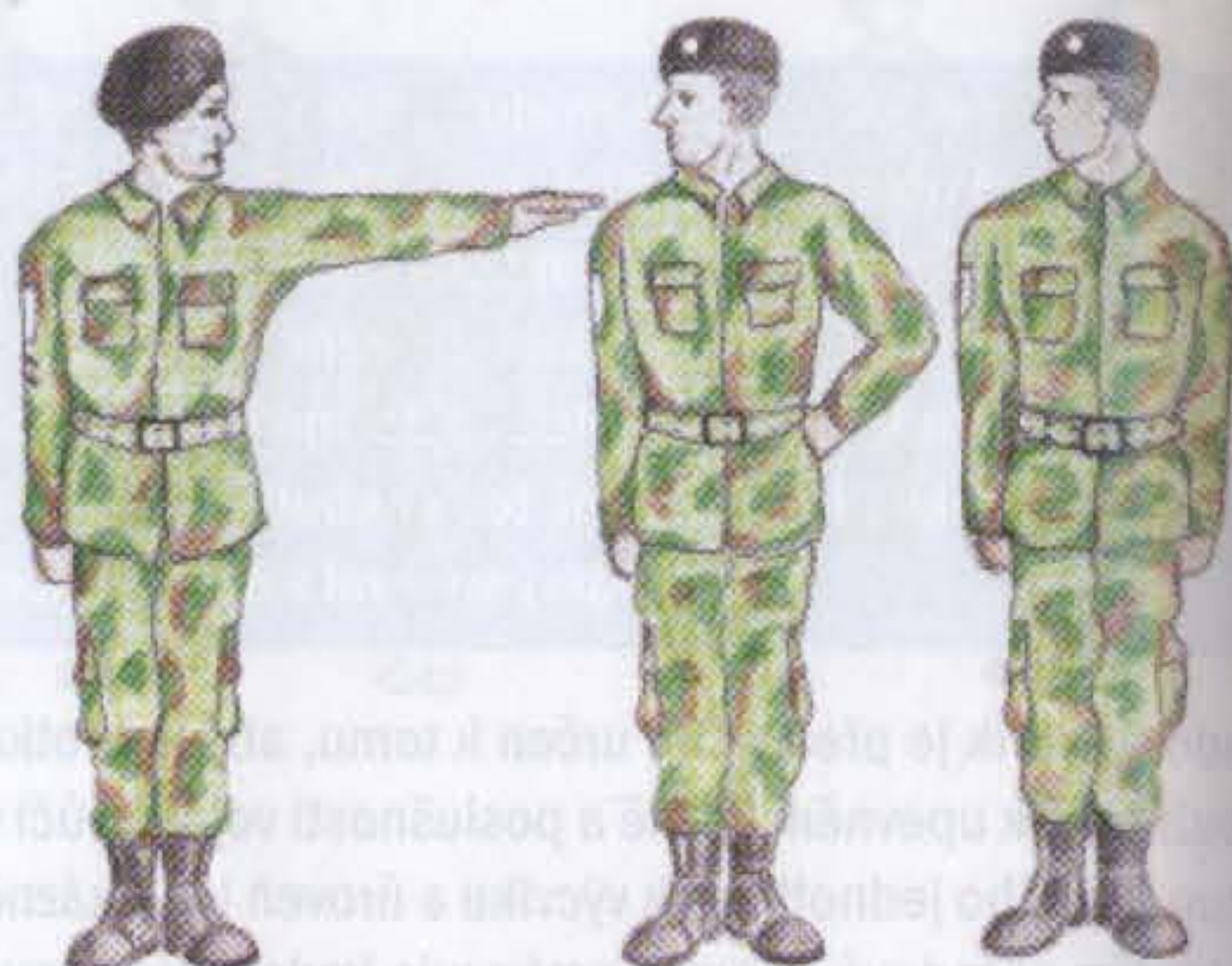
Velitel nejprve jednotku upozorní, že se ujímá velení: „Jednotko - na můj povel!“

Povel „Jednotko - končit!“ - na tento povel ukončí vojáci prováděnou činnost, vstanou a obrátí se směrem k veliteli.

Řad, dvojřad, trojřad

Povel „V řad (dvojřad) nastoupit!“ a současný ruční signál vzpažením levé ruky do požadovaného směru.

Vojáci stojí v řadě vedle sebe vyrovnaní podle velikosti a na stejné úrovni. Nastupují tak, aby již měli mezi sebou vytvořeny potřebné rozestupy.

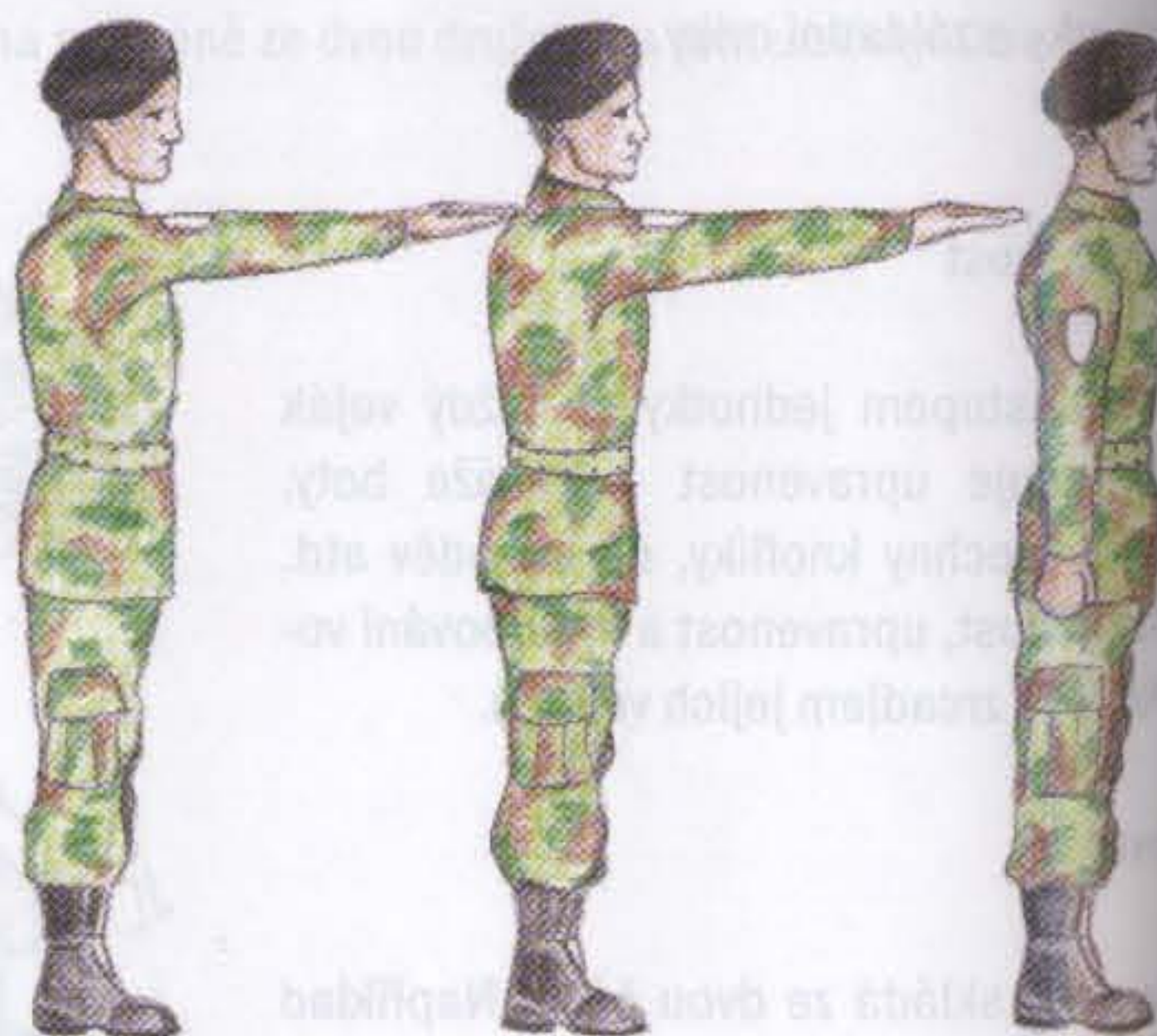

jenotko napravo vyrovnat

Zástup, dvojstup, trojstup

Povel „Do zástupu - nastoupit!“ a současný ruční signál vzpažením levé ruky nad hlavu (i při nástupu do dvoj či trojstupu).

Vojáci stojí v zákrytu za sebou.

jenotko zákryt

Vyrovnání tvaru

Povel „Jednotko napravo - vyrovnat!“.

Vojáci se řadí vlevo od svého velitele (vedoucího), levou ruku vloží v bok a sousední voják se k ní vyrovná na dotyk, pohledem zkontroluje, zda se nachází ve stejné linii s vojákem vpravo.

Povel „Jednotko - zákryt!“ - velí se při nastupování do zástupu nebo pokud jednotka nastupuje do více řad nebo za sebou.

Voják předpaží pravou ruku tak, aby se špičkou prstů dotýkala ramene vojáka před ním. Ruku předpažuje pouze krajní pravý voják v řadě, ostatní otočí hlavu vpravo tak, aby se srovnali do jedné linie se svým sousedem vpravo.

Základním postojem ve tvaru je pozor. Zaujímá se vždy po vyrovnání tvaru, při vztyčování vlajky, při udílení pochval a trestů, při pozdravu jednotky, před rozchodem jednotky atd.

Na povel „Přímě - hled!“ „Paže - zpět!“ anebo „Jednotko - pozor“ připaží voják obě ruce a postaví se do pozoru.

Povel „Jednotko - pohov“ všichni provedou mírný úkrok levou nohou, ruce spojí za zády.

Povel „Rozchod!“ všichni rázně vykročí z tvaru levou nohou vpřed a opustí svá místa ve tvaru.

Další povel: „Vpravo - v bok, vlevo - v bok, čelem - vzad, pochodem - vchod“.

Při obrazech na místě je důležité zvládnout obrat plynule, bez zbytečných pohybů rukama a tělem. Točíme se vždy na patě jedné a špičce druhé nohy. Vykonání povelu se provádí na dvě doby: raz (otočení) - dva (přisunutí nohy). Přisunutí se provádí rázně a voják zaujímá pozor.

Při pochodu se vykračuje vždy levou nohou! Chůze je přirozená a ruce se pohybují do výše opasku.

Pokud velitel položí otázku: „Jasně?“, všichni odpoví „Jasně“, kdo nerozuměl, tak pouze viditelně zvedne pravou ruku.

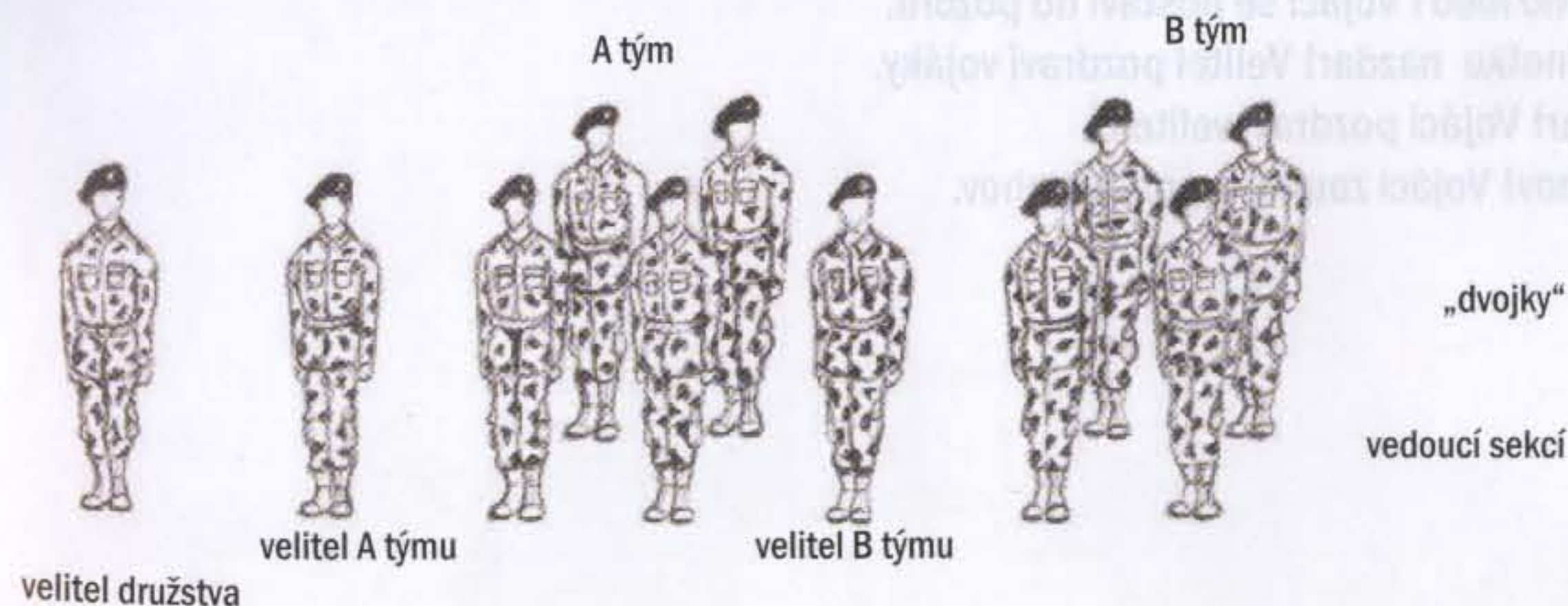
Pokud velitel při nástupu jmenuje jménem jednotlivé vojáky a ti jsou přítomni, odpovídají hlasitým „Zde!“.

Bojové rozdělení do sekcí, týmů a družstev

Jednotka nastupuje tak, jak je rozdělena na sekce, týmy a družstva.

Ve tvaru je první vpravo velitel družstva, vlevo vedle něj velitel A týmu. Vedle velitele týmu je vedoucí první sekce a vedle něj vedoucí druhé sekce, za nimi stojí členové jejich sekcí. Vedle vedoucího druhé sekce A týmu stojí velitel B týmu s vojáky seřazenými stejně jako u týmu A.

V tomto tvaru má každý přehled o tom, kam je ve družstvu zařazen.

pozor

pohov

Ve tvaru se nemluví, nekouří, všichni se dívají vpřed.
Nastoupeným tvarem nebo mezi tvarem a velitelem se nikdy neprochází!

Zdravení, salutování

Zdravení, salutování, oslovování

Ve tvaru zdraví salutováním pouze velitel jednotky.

Na pozdrav velitele „Jednotko - nazdar!“ je odpověď jednotné zvolání celým tvarem „Zdar!“.

Mimo tvar se pozdrav provádí salutováním při nasazené pokrývce hlavy. Zdravíme pět kroků před nadřízeným. Salutováním se zdraví, je-li vztyčována a spouštěna státní vlajka a stojíme-li přitom mimo tvar. V místnostech se pozdrav nadřízeného provede postavením do pozoru.

V jídelně se nezdraví.

Příklad sledu povelů pro nastoupení do tvaru:

Jednotko na můj povel! Velitel upozorňuje vojáky, že bude velet.

Jednotko končit! Všichni vojáci vstanou a obrátí se čelem k veliteli.

V dvojřad nastoupit! Vojáci co nejrychleji zaujmou svá místa ve tvaru.

Vyrovnat, zákryt! Krajiní vojáci vpravo zvednou paže a ostatní se vyrovnají podle nich do jedné linie.

Přímo hled! Vojáci se postaví do pozoru.

Jednotko nazdar! Velitel pozdraví vojáky.

Zdar! Vojáci pozdraví velitele.

Pohov! Vojáci zaujmou postoj pohov.

PALBA, POHYB A KOMUNIKACE

Základní znalostí každého vojáka je vědět, jak se chovat v boji. Proto jsou témata III., IV. a V. zařazena hned na začátek výcviku a před ostatními mají prioritní místo. Cílem je naučit kadety základy, které potřebuje voják pro své přežití v boji a pro úspěšné vedení bojové činnosti.

Palba je většinou hlavní a jediný způsob, jak vyřadit protivníka.

Pohyb umožňuje nalézt a zaujmout správnou pozici k palbě.

Komunikace umožňuje spolupráci jednotlivců.

Reakce na palbu

Co nejrychleji zalehnout a vyhledat kryt.

Opětovat palbu (pokud známe místo, odkud se střílí a jsme schopni protivníka zasáhnout).

Kontrolovat sousedy a vzájemně komunikovat.

Jednat podle rozkazu nejbližšího velitele.

Palba

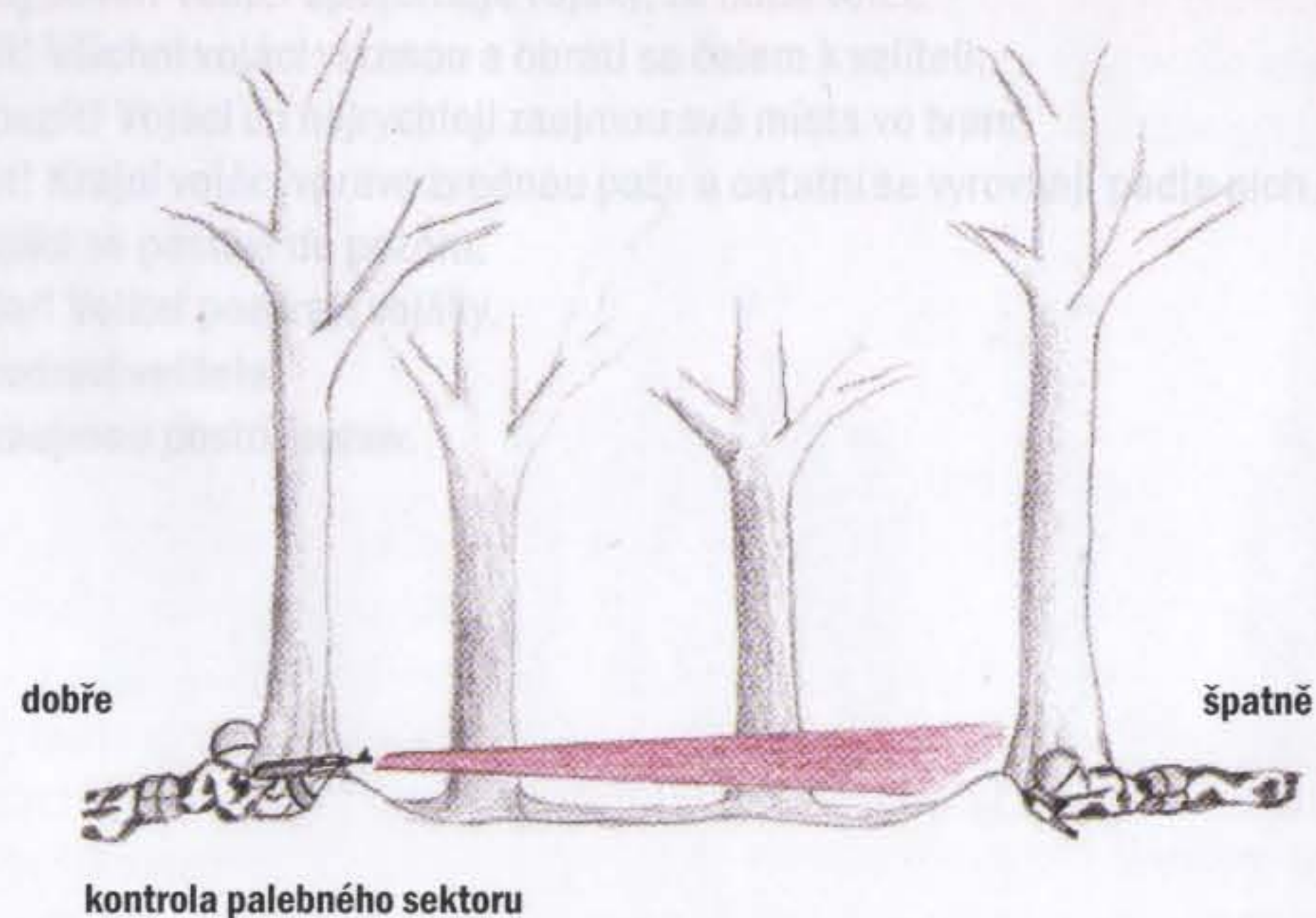
„Střelejte, až začnu já! Dva zásobníky!“ To byl poslední rozkaz, co velitel vydal. Pak zmizel za nějakým stromem a mně nezbylo nic jiného, než se spolehnout na svoje uši. Skrz keře a trávu jsem ze svého postavení viděl jen na kousek silnice. Dál ode mne se schovávali ostatní. Přijdou nebo ne? Otázka stokrát opakovaná, odpověď jako obvykle neznámá. Čekání je nekonečné. Celou noc jsme se plížili skrz linie bez odpočinku, smysly nastražené, nervy nadrcené. A teď tu máme v klidu a potichu ležet. Oči se klíží. Spánek je nebezpečně blízko. Jenom neusnout. Už poněkolkáté slyším „něco“ podezřelého, ale vždycky to jsou jen nějaké klamy. A pak je uvidím! Nejdřív projde jeden, za chvíli druhý, pak třetí. Vím, že mám střílet přímo před sebe a stejně tak i ostatní. A tak čekám. Jdou stále další a další. Kdy to začne? Snad velitel nespí? Palba spustí náhle a bez varování. Je tak silná, že není slyšet ani slovo. Nevidím před sebou nikoho, ale přesto zvedám samopal a střílím na silnici celou dávku. Po pár sekundách dojde munice. Nabijím další zásobník a střílím dál. Za chvíli ličku je zase prázdný. Palba utichla tak náhle jako začala. Snad jsem někoho trefil. Konečně slyším našeho velitele řívat rozkazy...

Dbáme na bezpečnost se zbraní!

Nikdy zbraní nemíříme na své spolubojovníky!

Prst na spoušti máme jen v případě, když chceme vystřelit!

K výcvikové zbraní se chováme stejně jako by byla opravdová, jen tak si zafixujeme správné návyky!

Každý jednotlivec musí dokonale ovládat svou zbraň, to znamená: vést přesnou mířenou palbu z různých pozic, rychle nabíjet a stále mít pod kontrolou svůj palebný sektor.

Střelecký výcvik

Mířená palba: cílem je zasáhnout protivníka mířenou palbou a stále kontrolovat palebný sektor.

Správné vedení mířené palby: palbu vedeme tak abychom zasáhli protivníka první ranou, tzn. zamíříme a potom vystřelíme.

Správný postup při střelbě:

- uchopení zbraně a zaujmutí správné polohy
- míření (oko - hledí - muška - cíl)
- správné spouštění - přerušit dýchání, zamířit a udržet cíl, plynule stisknout spoušť (nestrhávat)
- kontrola a oprava střelby

V další fázi výcviku střílíme pudově (zvyšujeme rychlost zamíření a výstřelu až do automatického zvládnutí).

míření - míříme vždy na spodní okraj cíle
mířidla svírají přesnou pozici oko - hledí - muška - cíl
před zamířením vydechneme nebo se na-dechneme a zatajíme dech
zamíření trvá max. 5 vteřin
spoušť mačkáme zlehka prostředním článkem ukazováčku

Střelba vstoje

Trup je natočen bokem k cíli, zbraň držíme za předpažbí nebo si bokem podepřeme loket při střelbě na větší vzdálenost
pažba je pevně zapřena do ramene
hlava je přilícena k pažbě volně
při střelbě z pravé ruky míříme pravým okem
při výstřelu nezavíráme oči

Střelba v kleče

sedíme "na patě" jedné nohy
druhá noha je pokrčena a chodidlo směřuje k cíli
loket přední ruky je opřen o koleno
pažba pevně zapřena do ramene

Střelba vleže

břicho je přitisknuto k zemi,
jedna noha je mírně pokrčena, kolena a hrany chodidel přitisknuty k zemi
lokyty jsou opřeny o zem
pažba pevně zapřena do ramene

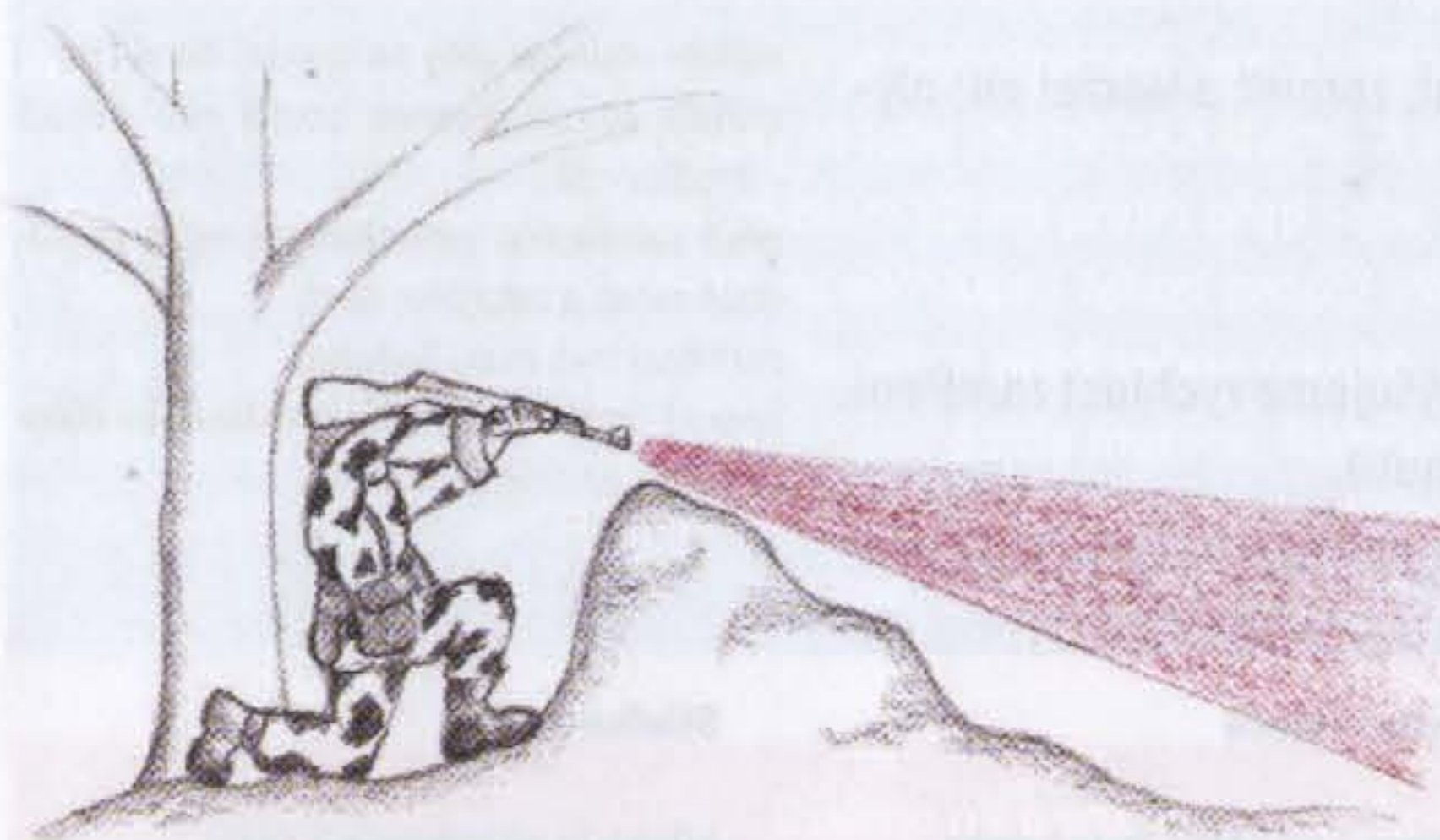

Druhy paleb (rozdělení podle účelu palby)

Mířená, umlčovací a krycí palba

Umlčovací palba: cílem je vybojovat palebný sektor a pak vést mířenou palbu. Umlčovací palbou bráníme protivníkovi ve vedení palby a kontrole jeho sektoru.

umlčovací palba

Palba je vedena dávkou do prostoru, kde se nachází protivník. Ten je přinucen se krýt a ztrácí kontrolu nad palebným sektorem.

Vybojování palebného sektoru se skládá ze tří částí:

- rychlý pohled a zjištění pozice protivníka
- zahájení umlčovací palby z krytu
- zaujetí pozice pro mířenou palbu a kontrola palebného sektoru

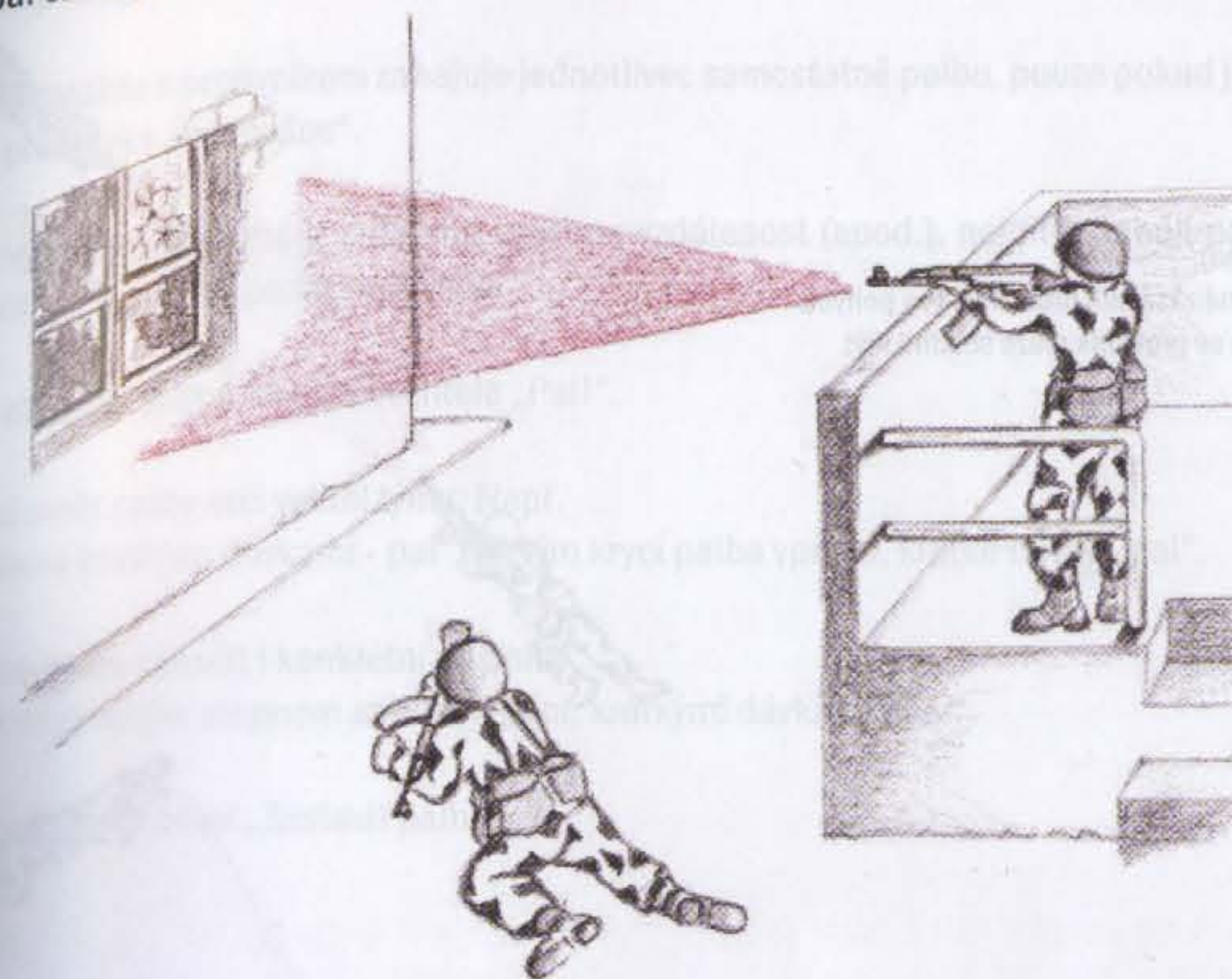
při postupu v objektu je vedení umlčovací palby zpoza krytu velmi důležité. Je nutné ovládat střelbu z levé i z pravé ruky tzv. střídat "gard".

levý a pravý gard

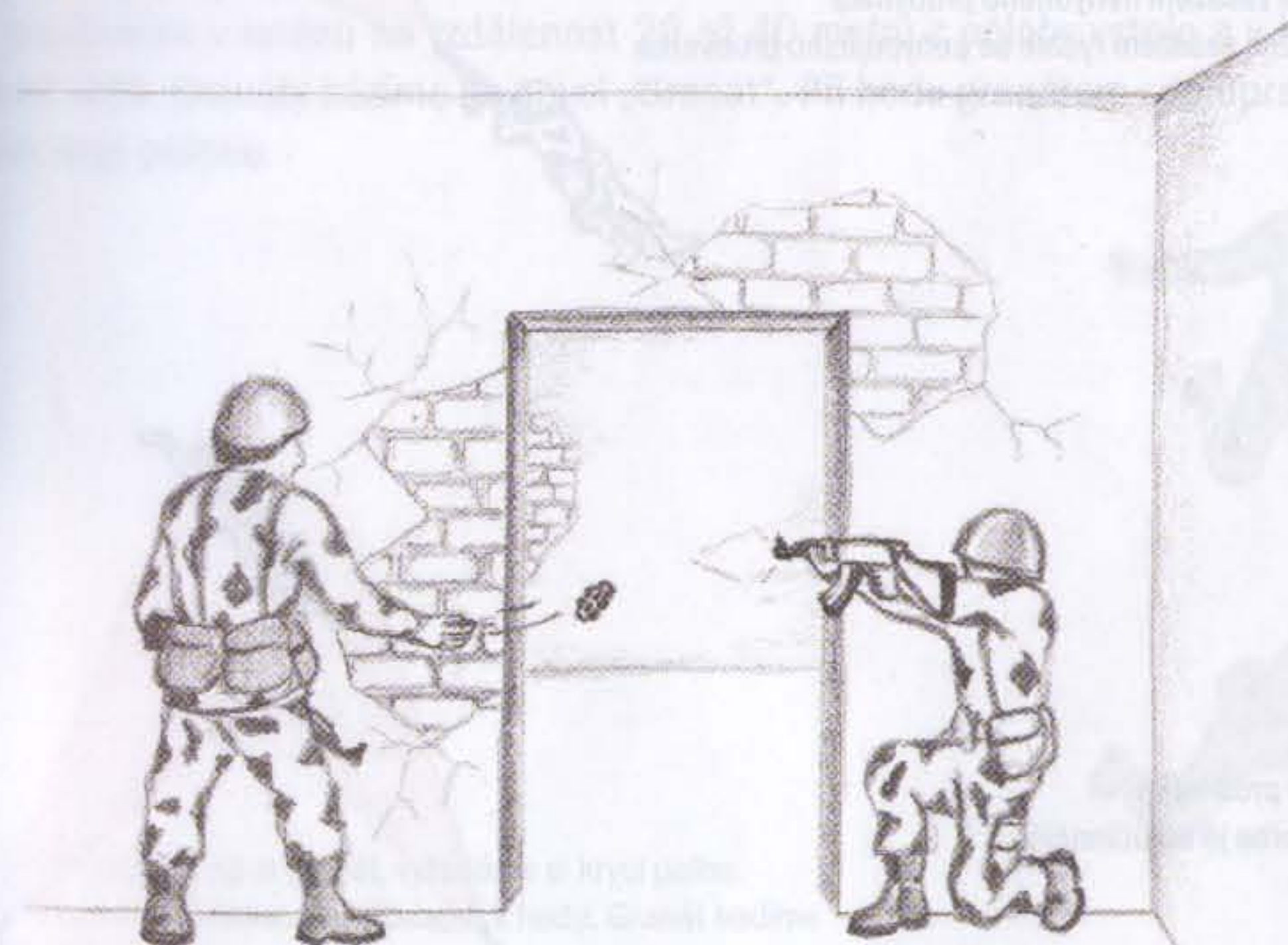
Krycí palba: cílem je krýt palbou ostatní členy týmu.

Krycí palba

při vedení krycí palby kryjeme svou střelbou ostatní vojáky před střelbou protivníka, který je nucen se krýt.

Sekce na obrázku útočí na objekt - jeden z vojáků vede krycí palbu a druhý se přibližuje k oknu, kterým povede palbu do místnosti nebo kterým vhodí granát.

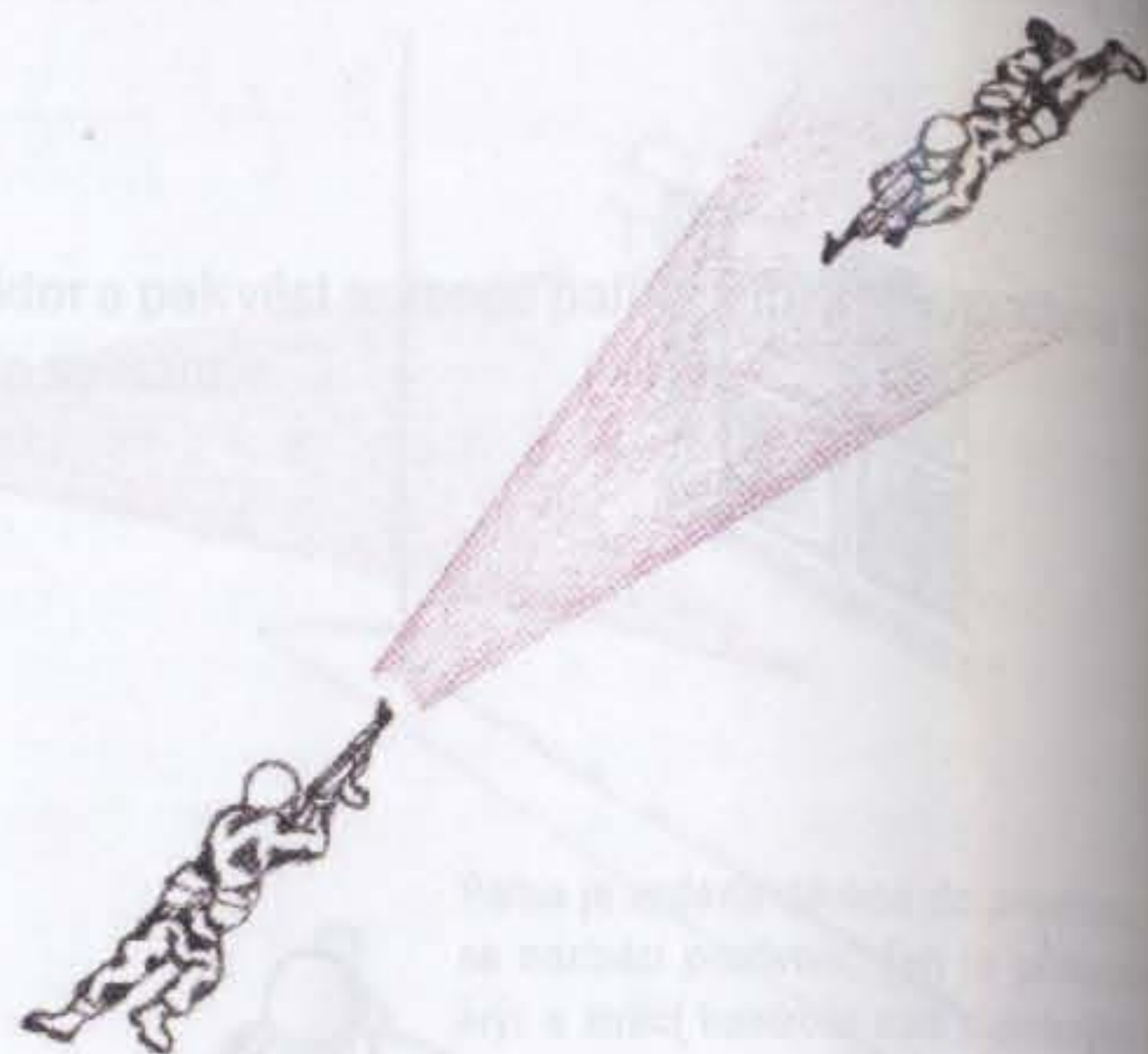
sekce při útoku v objektu: jeden z vojáků vede krycí palbu a druhý vhadzuje do místnosti granát. Oba pak palbou "vyčistí" místnost a dále postupuje další sekce týmu.

Směr palby

Mířená, umičovací a krycí palba

Přímá (čelní) palba:

výhodou je snadné zasažení protivníka i za pohybu
nevýhodou je, že se protivník může snadno krýt

Boční:

výhodou je snadné zasažení nehybného protivníka
nevýhodou je obtížné zasažení rychle se pohybujícího protivníka

Křížová:

výhodou je palba na protivníka
z více směrů, tato palba je nejúčinnější

Zahájení palby

V případě kontaktu s protivníkem zahajuje jednotlivec samostatně palbu, pouze pokud je přímo ohrožen a má protivníka „na mušce“.

Pokud je vydán rozkaz zahájit palbu na určenou vzdálenost (apod.), nejdříve zahájí palbu a potom zvolá „Kontakt“ a označí pozici protivníka.

Jednotka zahajuje palbu na povel velitele „Pal!“.

Intenzitu a směr palby určí velitel týmu: Např.

„A tým doleva **krátkými dávkami - pal**“, „A tým krycí palba vpravo, **krátké dávky - pal**“.

Velitel týmu může označit i konkrétní cíl palby.

„Protivník za **spadlým stromem střední sektor, krátkými dávkami - pal**“.

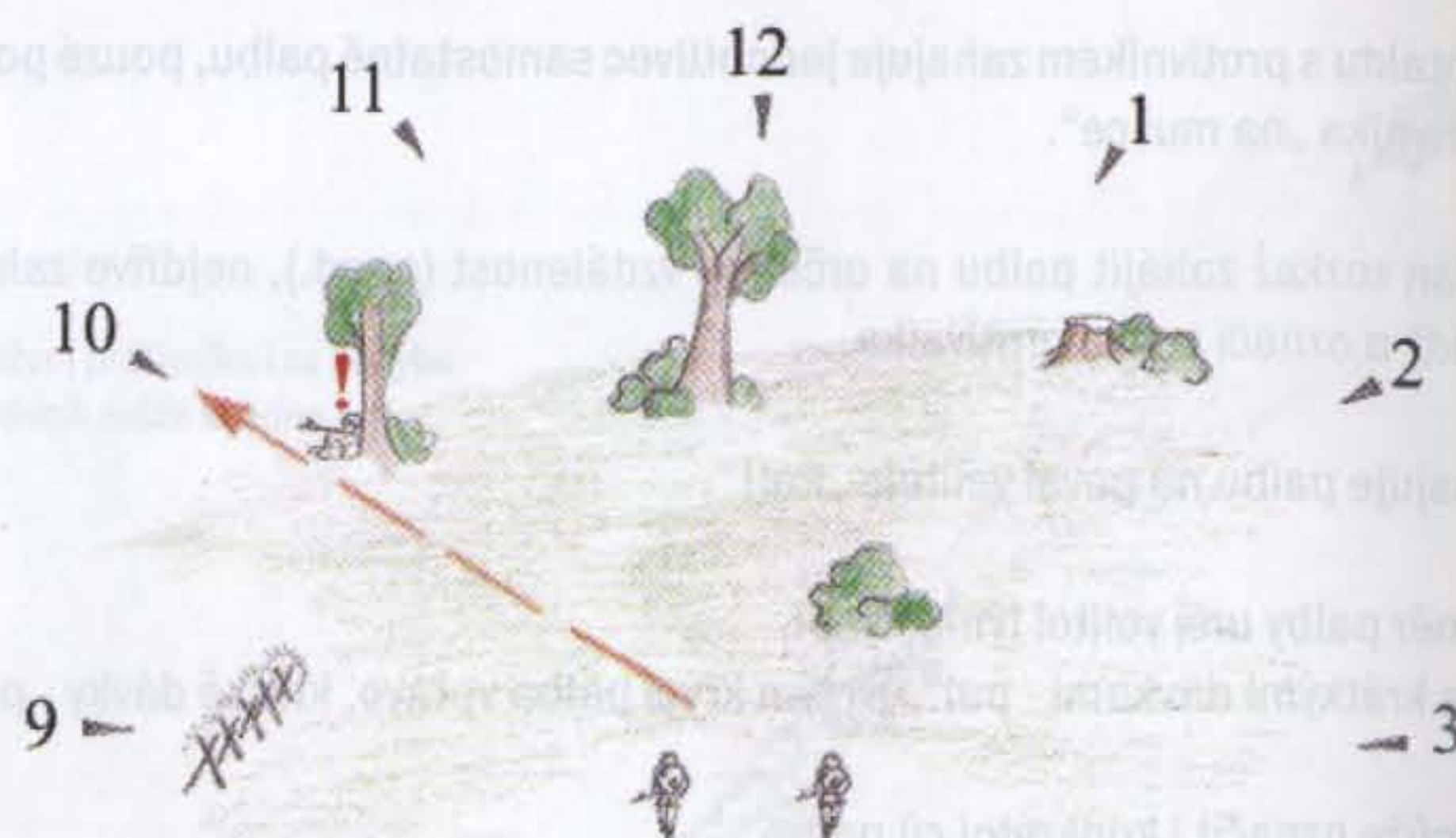
Palbu ukončuje na povel „Zastavit palbu“.

Granáty

Kromě palby z ručních zbraní se k boji s protivníkem využívají i ruční granáty, a to zejména tam, kde nelze protivníka zasáhnout přímou palbou - v zákopu, v objektu, za krytem. Používáme, pokud je to možné, vždy stejný typ granátu (velikost, váha), abychom měli správný odhad při odhodu granátu. Granáty používáme v terénu na vzdálenost 20 až 40 metrů z polohy vstojе a v kleče, výjimečně i na vzdálenost větší. Granáty házíme na povel „Granát“. Při hodu granátem spolupracujeme s ostatními, kteří nás kryjí palbou.

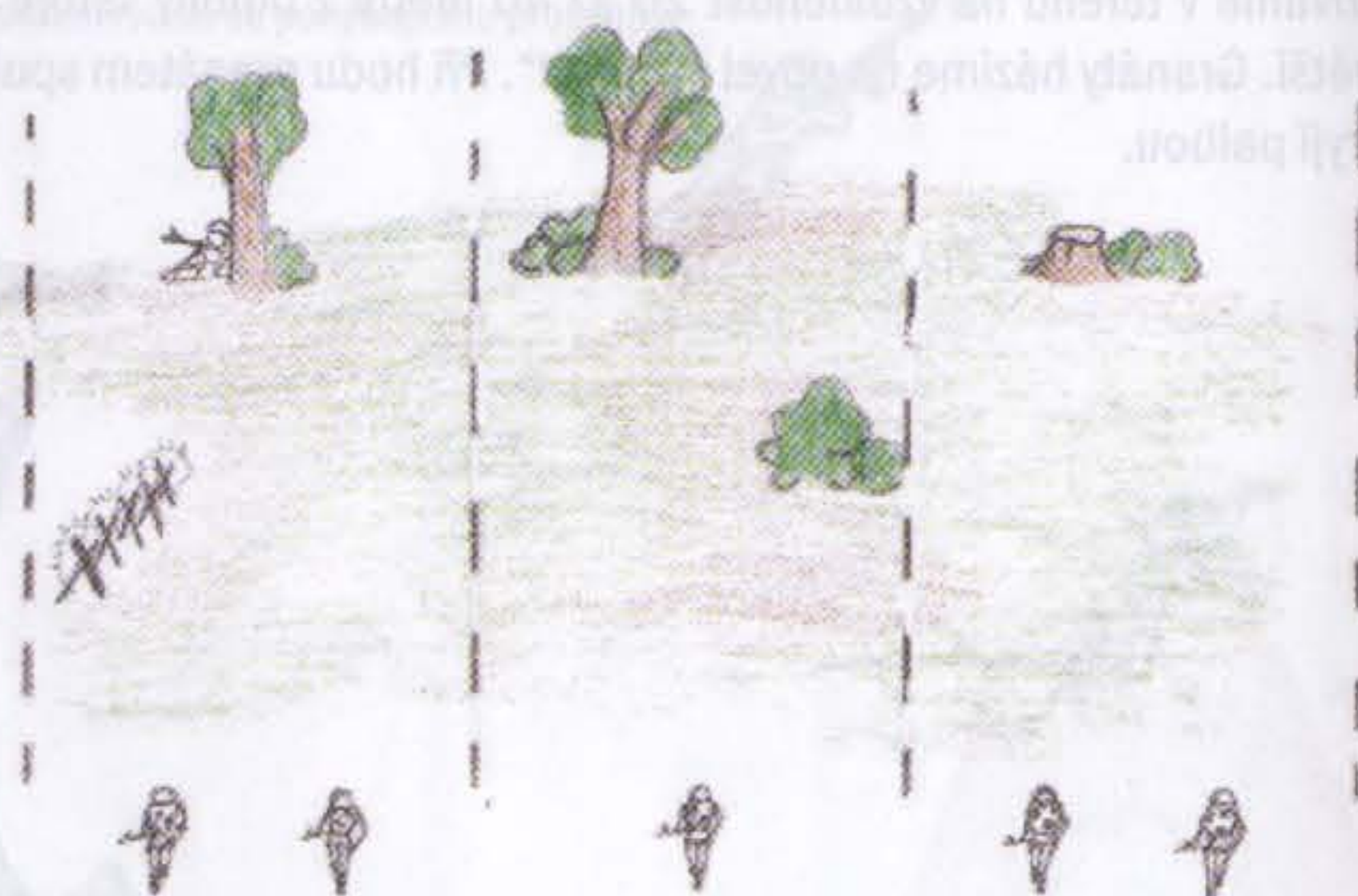
hod granátem z leže: připravíme si granát, vyžádáme si krycí palbu.
Vztyčíme se do kleku a současně se napřáhneme k hodu. Granát hodíme
v okamžiku, kdy rychle zaleháváme, abychom využili energie celého těla.
Granátem lze v kleče hodit na vzdálenost asi 20 až 25 m.

protivník na desáté hodině

Pokud máme ve směru postupu výrazný orientační bod (na obrázku vysoký strom), určuje jej velitel týmu nebo družstva jako „12 hodinu“ a směry pak určujeme podle jejich pozice k tomuto bodu jako podle ciferníku hodinek. Nevýhodou tohoto způsobu je možnost omylu při změně vzdálenosti k orientačnímu bodu, např. při postupu jedné části jednotky vpřed.

pravý sektor střední sektor levý sektor

Směr určujeme také tak, že pravá část jednotky (pravé křídlo) má před sebou pravý sektor, levé křídlo jednotky má před sebou levý sektor a střed jednotky má před sebou střední sektor.

Pohyb

„Rozkaz byl jasný: „Jděte nahoru k tomu baráku na stráni a přineste padlého.“ Odložíme teda zbraň a vydáme se po cestě vzhůru po louce. Nekryjeme se a ani nás nenapadlo, že by to mohlo být nebezpečně. Před námi prošel celý první prapor, my jsme byli „jen“ druhosledová jednotka. Mrtvého jsme našli hned. Ležel před domem, ruce a nohy rozhozené do stran a na hrudníku několik tmavých skvrn. Dostal to dávkou přímo do srdce. Evidentně nějaký „kovboj“ podle slušivého moderního maskovacího klobouku, co nosí „speciálové“. Dáme ho do cely a ve čtyřech jej neseme dolů. Jdu první, a tak vidím z cely třet jeho boty. Jdeme pomalu po louce a v tom kolem švihnou střely. Zvuk výstřelů jde velice zblízka - z nedalekého lesa. Plácneme sebou všichni na zem. Ležíme na louce, tráva je vysoká sotva po kolena. Kulky lítají trávou kolem nás! Co teď? Zvednout se by znamenalo smrt, plížit se je pomalé. Napadá mne jediná možnost. Koulet sudy. Naposledy jsem se takhle koulel jako malé dítě. Kutálím se po svahu a ve chvíli, kdy se otáčím tělem o sto osmdesát stupňů na druhou stranu, aby se mi tak šileně netočila hlava, vidím, jak se všichni ostatní kutálí za mnou. Dolů to bylo několik stovek metrů a takhle špatně mi nebylo ani na moři. Pak sedíme v bezpečí pod svahem a kouříme. Tank to „pere“ do lesa a snaží se vyhnat nepřátelský kulomet. Velitel přijde a poklepe mi na rameno „Dobrý! Fakt dobrý, to by mne nenapadlo! Byla to sranda se na vás dívat!“

Pohyb slouží k přesunům, manévřům a k vytvoření podmínek pro účinné vedení palby.

Chůze a běh

Pokud nehrozí nebezpečí kontaktu s protivníkem, je zbraň zajištěna a neseme ji v libovolné poloze na zádech, na rameni apod. Při pochodu mimo nebezpečí kontaktu s protivníkem je nábojová komora prázdná, můžeme vyjmout i zásobník. Jednotka udržuje určený pochodový tvar. Na veřejnosti nosíme zbraň vybitou a v pouzdru!

Na pochodu většinou nosíme zbraň na rameni. V blízkosti protivníka neseme zbraň „v ruce“, tak abychom mohli co nejrychleji nabít a připravit zbraň k palbě.

Pohotovost

Povel „Připravit k boji“.

Zbraň je nabitá a odjištěna, v bojovém ponosu, není zalícena, pouze míří do směru, který kontrolujeme (nepohybujeme zbraní sem a tam), pažba kryje hrudník, zbraň držíme oběma rukama připravenou k palbě, prst je mimo spoušť. Zbraní „nelícíme“, pokud protivníka nevidíme (neslyšíme). Přilícení zbraně je signálem pro ostatní, že hrozí nebezpečí!

Pohybujeme se zvolna a bez prudkých pohybů. Pohybujeme se v blízkosti vhodných krytů a při každé zastávce vyhledáme blízký kryt a zaklekne.

Povel „Zajistit!“ je povel ke zrušení pohotovosti. Zbraň zajistíme a na povel „Vybít“ vyjmeme náboj z komory a můžeme vyjmout i zásobník.

Pohyb v boji

V boji používáme několik způsobů pohybu, ale vždy se pohybujeme tak, abychom vytvářeli co nejmenší cíl na co nejkratší dobu.

Přiskoky

Přiskok je nejdůležitější a nejpoužívanější pohyb na bojišti. Voják se pohybuje během od krytu k krytu a za každým krytem zalehne. Délka přiskoku závisí na taktické situaci a terénu. Základní délka přiskoku je 10 metrů – za běhu to jsou 4 dvojkroky!

Při přiskocích existuje několik technik správného vyskočení a zalehnutí.

Vždy si vyhlédneme kryt, za který se schováme a trasu, kterou k němu doběhneme. Kryt by měl být dostatečný jak velikostí, tak i svou pevností, aby nešel snadno prostřelit. Nejlepší je silný kmen, krátká díra, zeď, beton, zákop, bojová technika atd. (ne plaňkový plot, řídký keř).

Trasa by měla být pokud možno bez překážek (zdi, husté keře), krytá před palbou protivníka (dolní terénní vlna či porost bránící ve výhledu).

Výskok :

(Uvedený postup platí pro praváky)
Pokrčíme jednu nohu v kolenu, vsuneme ji pod tělo, zvedneme se na ní a přitom si pomůžeme levou rukou, pravá drží zbraň (hlaveň směřuje dopředu), druhá noha jde okamžitě vpřed.

Běh musí být rychlý. Stále sledujeme jak trasu, kterou utíkáme, tak situaci kolem sebe a samozřejmě protivníka. Běžíme v hlubším předklonu (vytváříte menší cíl). Zbraň míří vpřed.

Zalehnutí:

Po doběhnutí ke krytu můžeme zalehnout přímo za kryt nebo (pokud to terén dovolí) vedle krytu a přemístit se za něj překulením na boku (protivník neví, odkud povedeme palbu a další přiskok).

Zalehnutí: nakročíme jednou nohou (nejčastěji levou) šikmo vpřed mimo osu těla, pokrčíme kolena, klekneme si a ihned zalehneme - přitom se odlehčíme rukou, kterou opřeme o zem. Tento způsob je nejpoužívanější.

Způsobů, jak zalehnout je více. Nejdůležitější je, abychom zalehnutí provedli rychle a neublížili si.

Plížení a plazení

Plížení

Používáme při skrytém pomalém a tichém pohybu.

Plížíme se tak, že vyčistíme prostor před sebou od větviček a jiných překážek. Pak se zvedneme na špičkách chodidel a rukou a posuneme se nad zemí asi o 10 – 20 cm vpřed. Takový pohyb nejde prakticky slyšet, ale je velmi pomalý.

fáze 1

Vyčistili jsme si před sebou prostor na dosah ruky. Zvedneme se na dlaních a špičkách bot. Zbraň leží vedle nás.

fáze 2

Po zvednutí trupu se přesuneme směrem vpřed na vyčištěné místo. Pomalu se spustíme na zem, přisuneme zbraň a čistíme další úsek.

Plazení

Používáme při skrytém rychlém pohybu.

Plazení je používáno při pohybu v postřelovaném prostoru, musí být proto velmi rychlé. Jeho techniku zná téměř každý: nejdůležitější zásada je nezvedat hlavu, zadek a dávat pozor na chodidla - vše musí být přitisknuto k zemi. Zbraň leží na předloktí obou rukou.

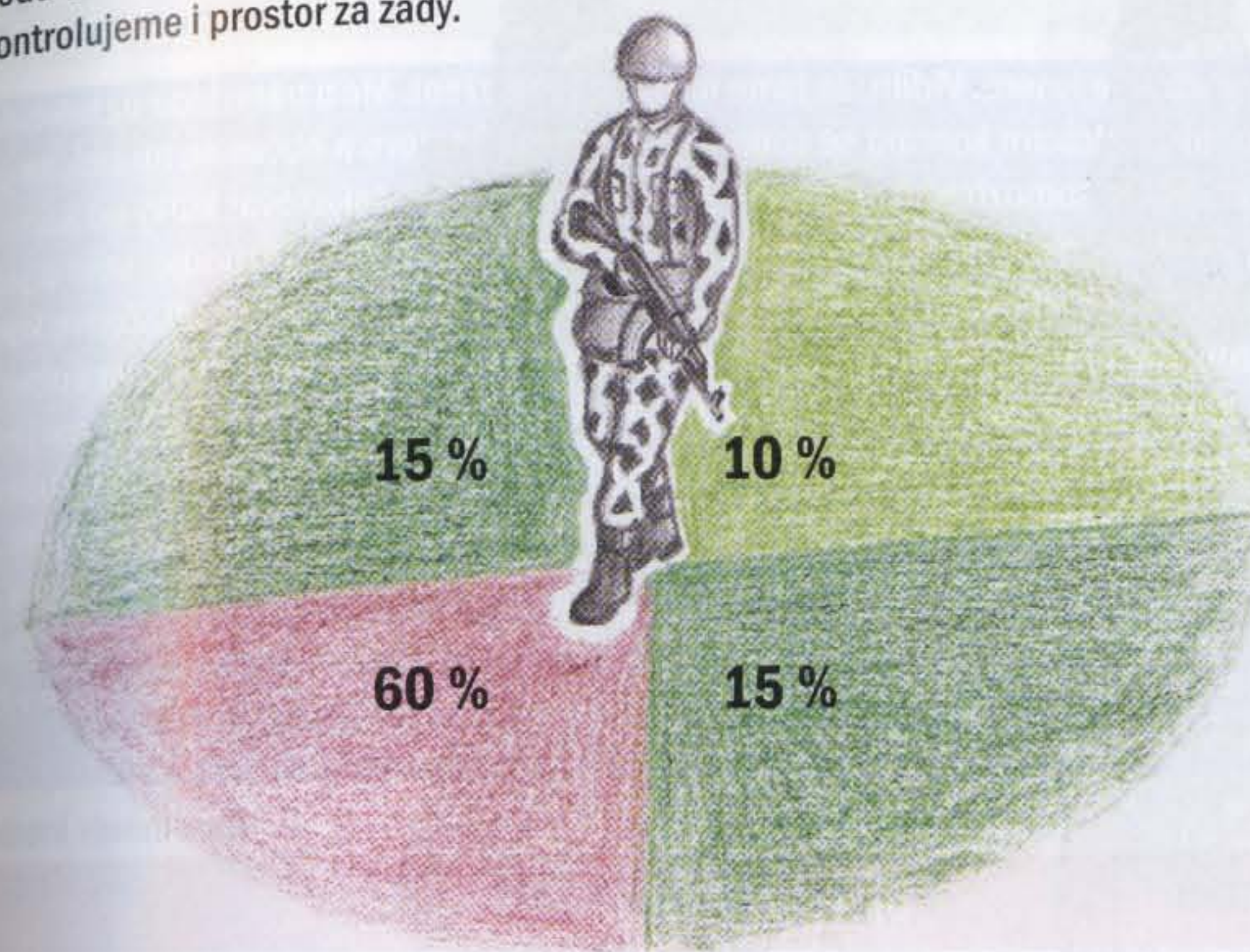

Vojáci s kulometem se plíží na boku - kulomet je položen na stehně jedné nohy. Odstřelovač musí při plazení zbraň položenou na předloktí souběžně s osou těla.

Jestliže hrozí velké nebezpečí zásahu, pohyb přerušujeme a vyhledáme vhodný kryt (s výjimkou zteče!). Přerušeni postupu oznámíme smluveným signálem (jsem v palbě).

Rozdělení pozornosti

Za pochodu a v boji sledujeme nejen svěřený (palebný) sektor, ale díváme se také vpravo a vlevo. Občas kontrolujeme i prostor za zády.

Rozdělení sektorů při pochodu

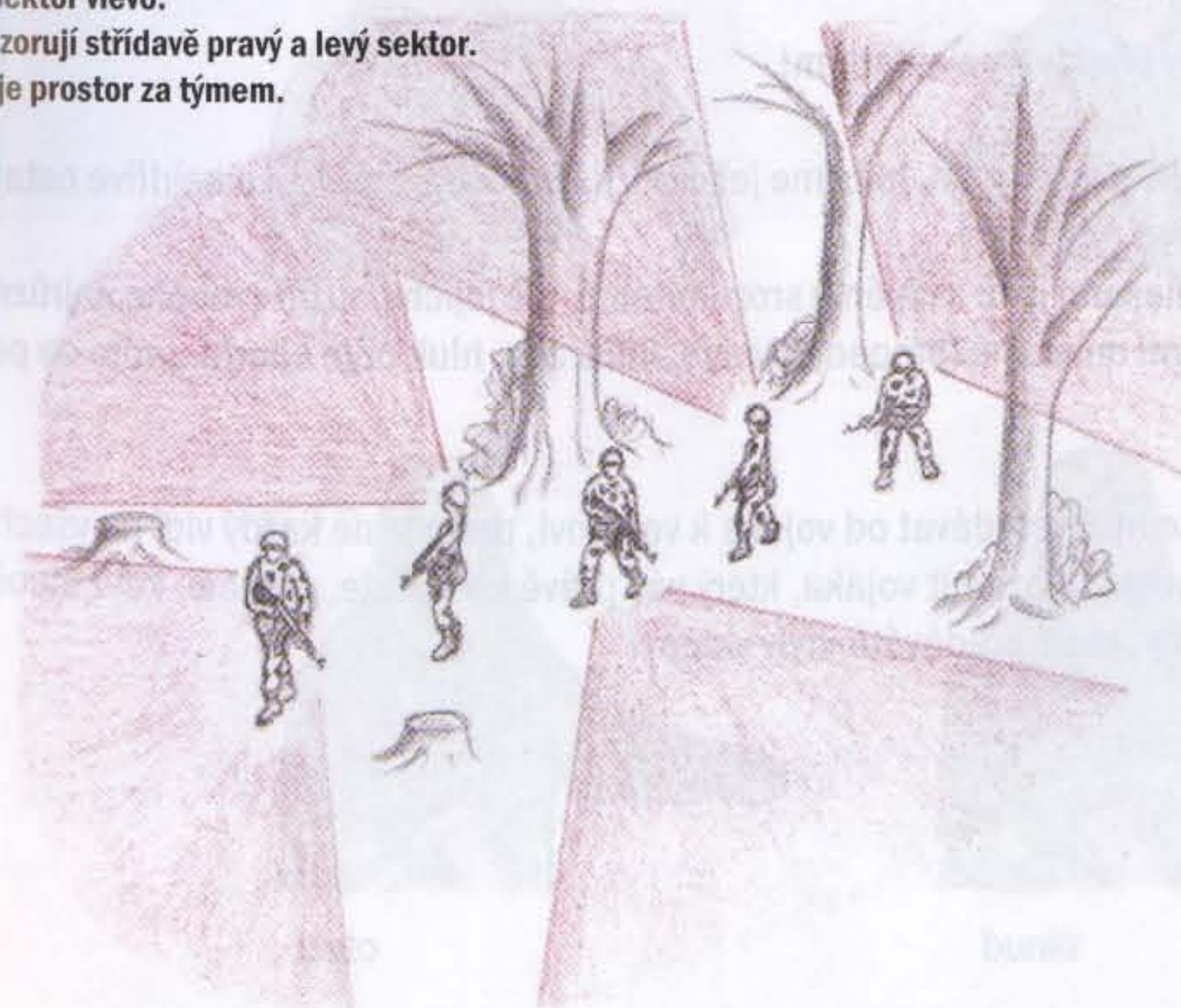
První voják sleduje primárně prostor před sebou.

Druhý voják v pořadí sleduje primárně prostor vpravo.

Třetí voják pozoruje sektor vlevo.

Následující vojáci pozorují střídavě pravý a levý sektor.

Poslední voják sleduje prostor za týmem.

Komunikace

„Naše rojnice postupuje lesem. Vidím, že jsme už hodně roztaženi. Mezi námi jsou už takové mezery, že v hustém podrostu ztrácím kontakt se sousedem napravo i nalevo a občas se mi zdá, že jdu sám. Střílet se začalo samozřejmě nečekaně. Před sebou vidím odskakovat kulky od kamene, za kterým se kryji. Několik málo metrů před námi je slyšet, jak se nepřítel přesunuje, střílí a jak nabíjí zbraně. Můžou být tak třicet metrů daleko. Pár metrů ode mne leží moji kamarádi. Zuřivě komunikují rukama. Ukazují jednomu vojákovi vpředu, ať přestane střílet a stahuje se vzad. Dva úplně jednoduché povely, které známe všichni. Jenže on je nováček, co zrovna přišel, a nerozumí ani jednomu. Jak se říká: na bojišti je pozdě se něco učit, protože to většinou stojí krev. Jeden z nejzkušenějších vojáků už to nevydrží a zarve na něj, ať jde zpět. Palba, která dosud šla jen kousek nad námi, utichne a hned zase spustí přesně na místo, odkud se ozval. Voják se mezitím přemístil o několik metrů stranou, a tak jdou naštěstí všechny střely mimo něj. Naše jednotka je složena ze všech možných národností a ruční signály jsou pro mnoho z nich univerzálním prostředkem komunikace v boji bez ohledu na to, kterým jazykem mluví. Jen je nutné je všechny pořádně umět.“

Spolupráce je klíč k vítězství!

Dobře bojovat znamená nejen dobře střílet, ale zejména spolupracovat s ostatními bojovníky - komunikovat. Ke komunikaci používáme povely, ruční signály a spojovací techniku.

Za pochodu nebo v boji nepřetržitě sledujeme činnost ostatních vojáků a všechny změny.

Povely a signály předáváme ostatním!

Pokud pozorujeme protivníka, hlásíme jeho pozici, počet a činnost co nejdříve ostatním.

Povely (velení hlasem) jsou každému srozumitelné, ale jejich použití v mnoha nejrůznějších taktických situacích je velmi omezené (přepad, diverze, infiltrace, hluk boje apod.), proto se používají smluvené ruční znaky.

Ruční signály se musí předávat od vojáka k vojákovi, protože ne každý vidí na všechny vojáky ve skupině. Pokud chcete upozornit vojáka, který vás právě nesleduje, postačí, když slabě syknete. Vždy ověřte, že signály, které předáváte, byly viděny!

Ruční signály

Ruční signály mohou být u různých jednotek odlišné.

Ruční signály za pochodu

Cesta
(ruka ohnutá
v lokti před tělo)

fáze 1

fáze 2

Voda
(napodobení vlnění vody
rukou a zápěstím)

fáze 1

fáze 2

Člověk
Zvíře

člověk

zvíře

Auto
Objekt (bunkr)

auto

bunkr

Objekt
(rukama se napodobí střecha)

Miny
(všechny prsty roztaženy
jako když drží míč)

objekt

miny (několikrát)

překážka překonatelná

překážka nepřekonatelná

Překážka (překonatelná)
Překážka (nepřekonatelná)

kolona

dvojkolona

Kolona
Dvojkolona

rojnice

klín

Rojnice
Romb (klín)

Zmenšit rozestup

fáze 1

fáze 2

Zvětšit rozestup

fáze 1

fáze 2

Pomalů (několikrát)

fáze 1

fáze 2

Rychle (několikrát)

fáze 1

fáze 2

Dívej se
(ukazováček a prostředníček
naznačí pohyb k vlastním
očím, pak upřesní směr)

fáze 1

fáze 2

Poslouchej
(ukazováček naznačí pohyb
k uchu a směr, kterým je
třeba naslouchat)

fáze 1

fáze 2

Zastavit
(nehrozí nebezpečí)
Stát!
(zakleknout, zalehnout),
hrozí nebezpečí

zastavit

stát

Ke mně!
pokud nepředchází
žádný signál
(zbraň, vysílačka
atd.), platí signál
pro celou jednotku

fáze 1

fáze 2

fáze 3

Důstojník
Poddůstojník

důstojník

poddůstojník

Spojař
Kulomet

spojář

kulomet

Dalekohled
Sniper

dalekohled

sniper

Pancéřovka

K boji!
(viditelně odjistit a natáhnout závěr zbraně)

fáze 1

fáze 2

Zalehnout

protivník

čisto

Protivník
Čisto

skrýt se

ticho

Skrýt se
Ticho

granát

připravit k palbě

Granát
(ruka v pěst a naznačení
vytažení pojistky zuby
nebo rukou)
Připravit k palbě

fáze 1

fáze 2

Střílej
(naznačit pohyb
vpřed a vzad)

fáze 1

fáze 2

Nestřílej
(několikrát pootočit
v ose ukazováčku)

Vidím
Nevidím

vidím

nevidím

Mám problém
(jsem v palbě)

fáze 1

fáze 2

Ukončit činnost

fáze 1

fáze 2

Zpět (několikrát)

Přížení

fáze 1

fáze 2

Přiskok

fáze 1

fáze 2

Přesun

fáze 1

fáze 2

Opona

fáze 1

fáze 2

Kryj mě
(dvakrát rychle
vysunout zbraň)

fáze 1

fáze 2

Kryji tě, běž!
(nebo zahájit palbu)

fáze 1

fáze 2

Výměna munice
(poklepání
na zásobník)

fáze 1

fáze 2

Zajmout
(vztyčený palec
jedné ruky se
uchopí do pěsti
druhé ruky)

Označujeme počet a pozici protivníka

Stát!

Protivník
Počet

fáze 1

fáze 2

Směr
Vzdálenost

fáze 3

fáze 4

!!!protivník - počet - směr - vzdálenost!!!

Číslovky obvykle následují za jiným ručním signálem! Používají se v dohodnutém sledu znaků. Označujeme množství (počet protivníků atd.) nebo počet metrů.

1 | deset
2 | dvacet

3 | třicet
4 | čtyřicet

signál pro standardní vzdálenost při korekci rozestupu (pět metrů), vždy následuje za signálem rozestup zmenšit, zvětšit

5 | padesát

více než pět (padesát) opakované roztažení všech prstů na ruce a jejich sevření do pěsti

Při signálu se vždy pohledem přesvědčíme, že nás soused vidí!

Větší množství složitějších informací předáváme ústně!

Pokud nevíš, co máš dělat, dělej to, co dělá tvůj nadřízený nebo voják před tebou nebo vedle tebe!

Manévr v boji

Přijel nový velitel čety. Jako obvykle v Toyotě s maskovací úpravou. Vypadá jako každý - maskáče bez hodnosti, pozdrav s pistolí schované pod blůzou. Shromáždili jsme se na dvoře a čekáme, co se z něj vyklube. Je nás jak do mariáše, z celé čety zůstalo sotva patnáct lidí. Kývne na poddůstojníka a ten vydá povel k nástupu. Nastupujeme a řadíme se. Samozřejmě jako staří frontáci se nějak nehoníme, nastupujeme trochu déle, než je obvyklé. Velitel nehnul brvou. Pohybem ruky zabrání našemu horlivému poddůstojníkovi v salutování a podávání hlášení - nesmí si na to zvykat, aby mu to neudělal na linii. Pak sám vydá povel: „Přiskoky jednotlivě zprava a zleva - vpřed!“. Krajní vojáci vyrazí a po několika krocích sebou hodí na asfaltový dvůr. Za nimi vyrazí další a po nich další. Dvůr má skoro sto metrů a po pár přiskocích je každý zadýchaný. Přiskoky jsme pilovali pořád dokola a každý je má nacvičené tak, aby si při dopadu neublížil. Dobíháme na kraj a slyšíme další povel: „Ústup vzad!“. Takže to samé, jenže opačným směrem. Konečně jsme dosáhli „startovní“ čáry a znovu se seřadili. Velitel se na nás chvíli dívá a pak jenom spokojeně řekne: „Nástup otřesný, ale přiskoky perfektní. Rozchod!“

Pochodové formace

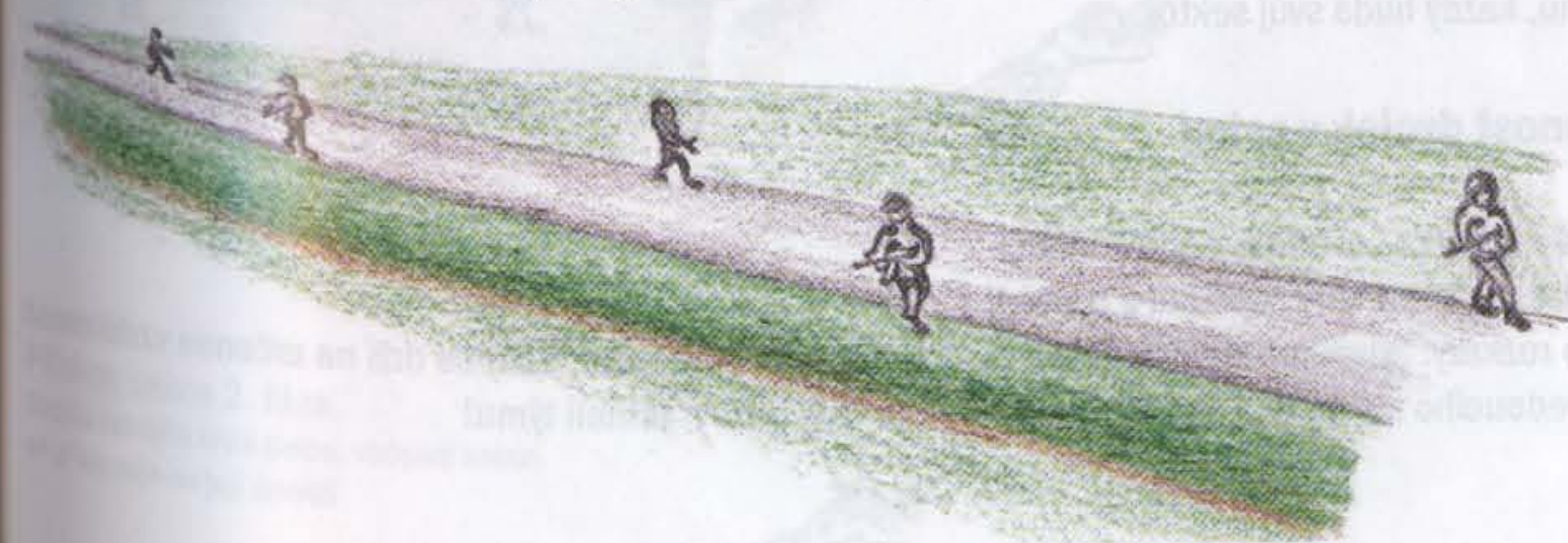
Základní formací pro pochod na komunikaci je dvojstup.

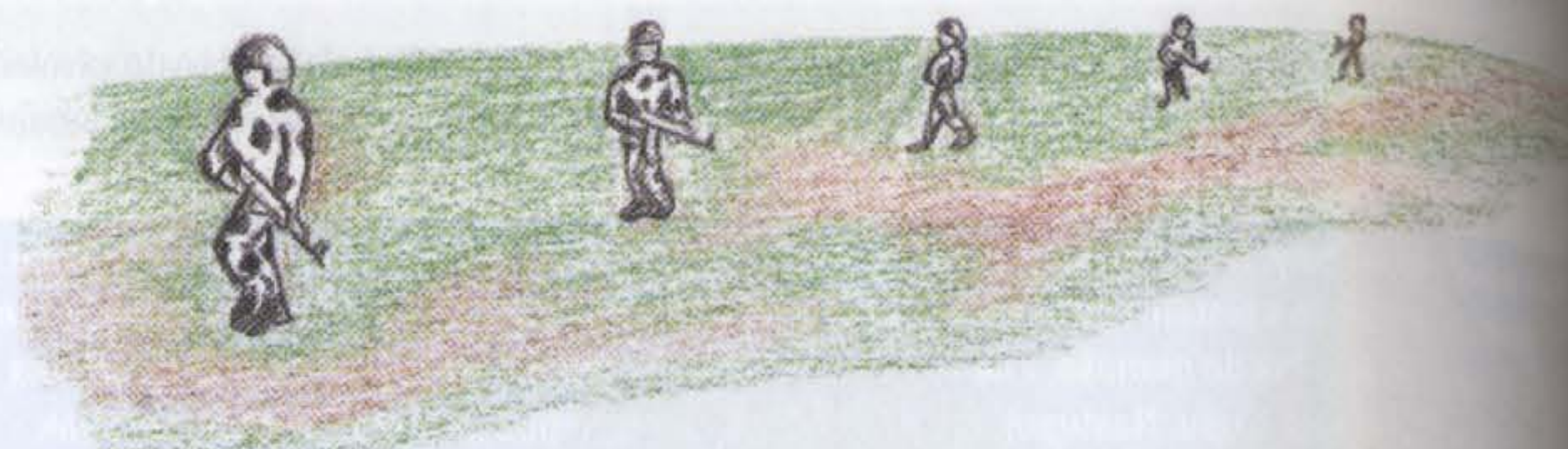
Bojové formace

V každé formaci se určí rozestupy, které nepřetržitě udržujeme. Je to zejména proto, abychom při bojovém kontaktu mohli vést křížovou palbu.

Dvojkolona

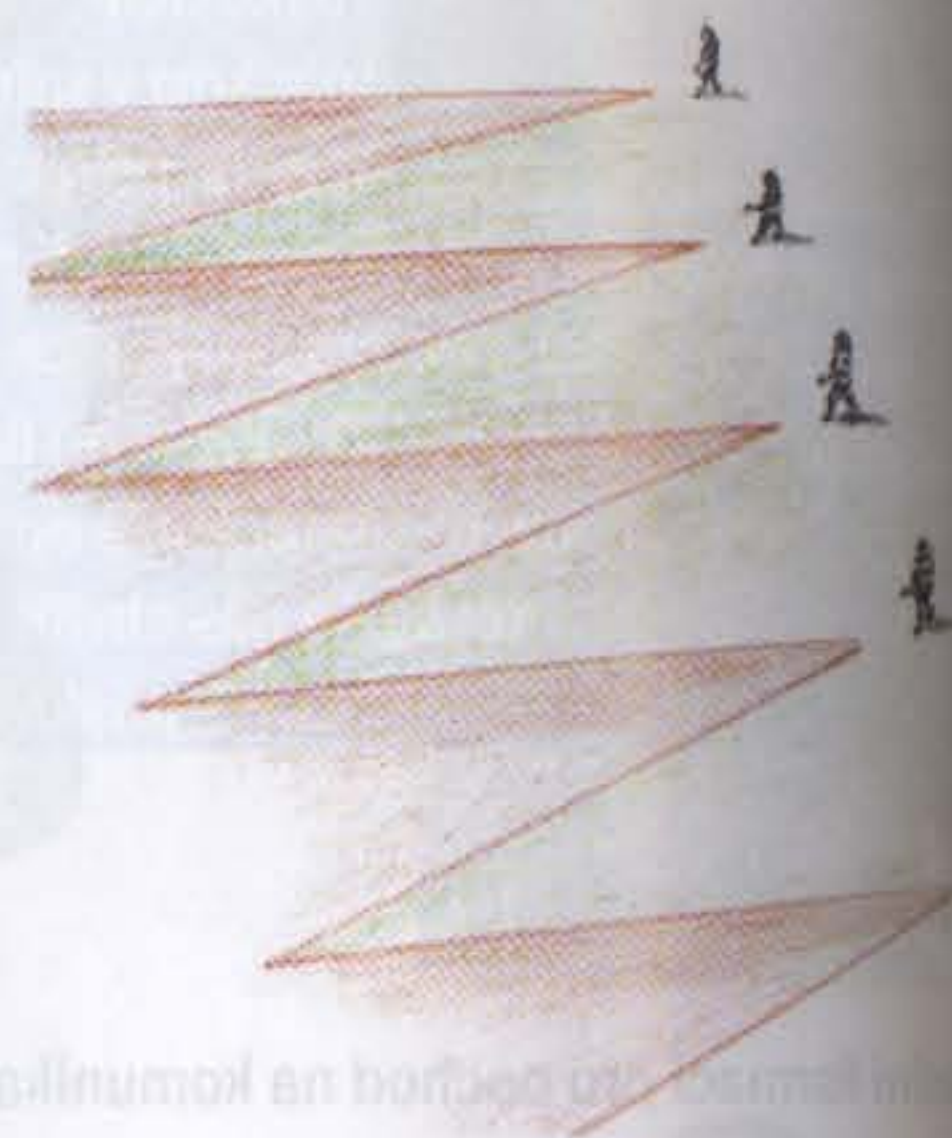
Vojáci jsou seřazeni ve dvou zástupech, jsou rozmístěni po obou stranách komunikace „cik-cak“.

Sekce je zařazena před nebo za velitelem týmu, který jde uprostřed formace.

- pokud jde sekce v koloně jako první (tj. před velitelem týmu), postupuje jako první v čele kolony „dvojka“
- pokud sekce postupuje za velitelem týmu, jde „dvojka“ této sekce jako poslední

Rojnice

Při postupu v rojnici jde jedna sekce vlevo a druhá vpravo od velitele týmu, který postupuje uprostřed mezi nimi. Vedoucí sekci jsou vždy blíže k veliteli týmu.

Šíp

Sekce postupují vpravo a vlevo od osy postupu úhlem vzad. Velitel týmu postupuje vpředu nebo za některou ze sekcí.

Kruh

Při zastávkách se vojáci rozmístí do kruhu, každý hlídá svůj sektor.

Činnost dvojek v sekci

Každá „dvojka“ si hlídá svého vedoucího sekce, je mu vždy nablízku a provádí jeho rozkazy. „Dvojka“ musí znát své místo v různých formacích. Vždy se drží na určenou vzdálenost od vedoucího sekce. Ten je v jakékoliv formaci vždy blíže k veliteli týmu!

Manévr palbou a pohybem

Taktika v boji je založena na současném vedení palby a pohybu. Jedna část jednotky střílí a druhá (krytá její palbou) postupuje. Tento postup se nazývá manévr palbou a pohybem. Tento manévr se provádí na všech stupních od sekce až po četú a výše. V sekci tento manévr probíhá tak, že jeden člen sekce střílí a druhý se přemísťuje na další palebnou pozici. Protože za pohybu je jeden člen dvojice snadno zranitelný, musí jej druhý krýt účinnou palbou.

Manévr pohybem

Prováděcím povelu u všech manévrů (kromě ústupu) je povel „Vpřed“. Při ústupu je to povel „Vzad!“. Základní délkou pro každý manévr je vzdálenost 10 m (za běhu jsou to 4 dvojkroky). Délku manévru upravujeme podle okolního terénu, počtu krytů, tempa postupu ostatních a hustoty palby protivníka.

Postupové manévry

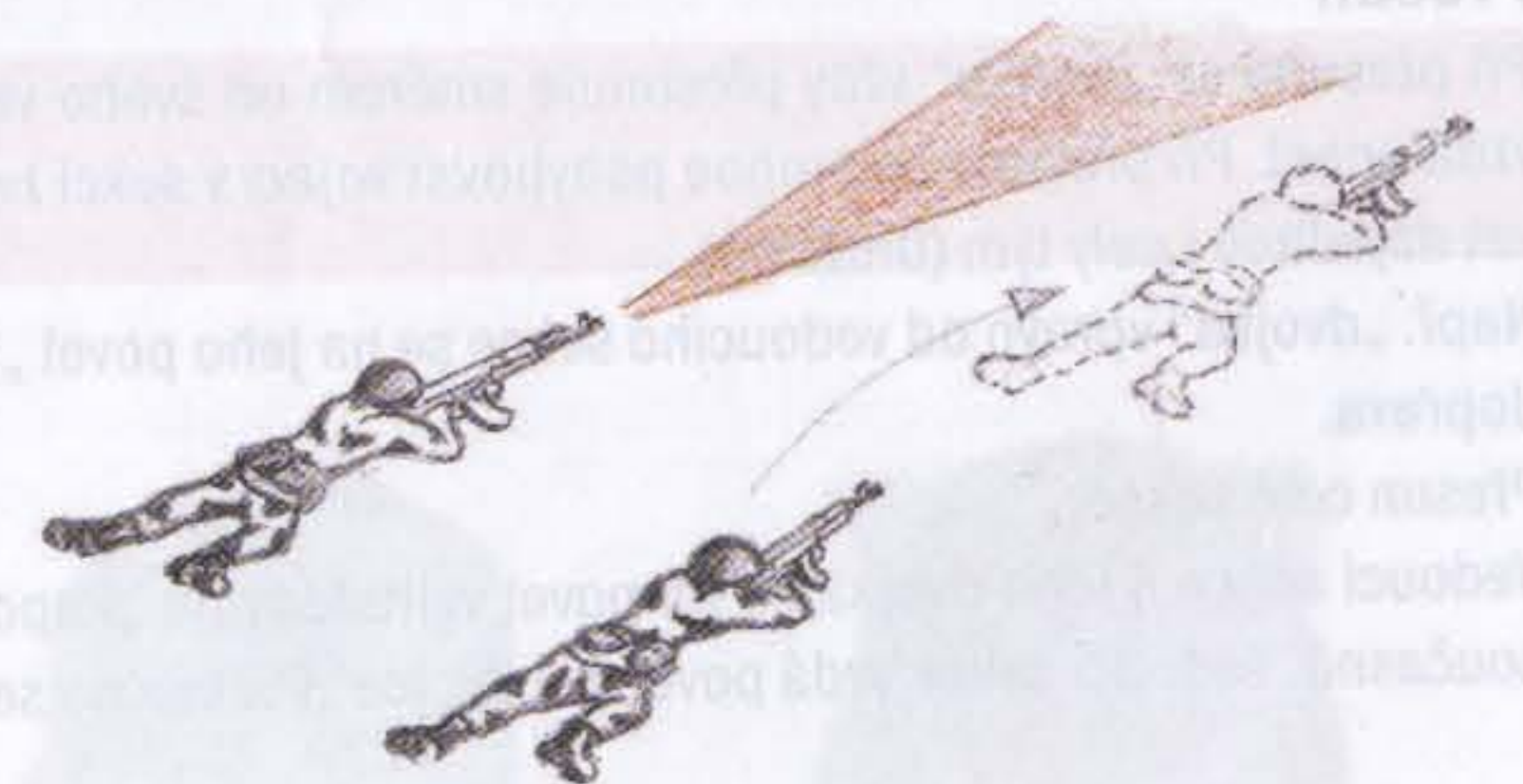
Postup (přiskoky, plazením) vpřed
„Dvojka“ vždy postupuje jako první do určené vzdálenosti před svým vedoucím sekce, který se pak vyrovnává na její úroveň. Velitel týmu postupuje ve stejné úrovni jako vedoucí sekci.

Ústup

„Dvojka“ vždy ustupuje jako poslední po svém vedoucím sekce a kryje jeho ústup palbou.

Přiskok sekce 1. fáze.

Vedoucí sekce vede krycí palbu, dvojka se přesunuje na novou palebnou pozici

Přiskok sekce 2. fáze.

Dvojka zahájila krycí palbu, vedoucí sekce se přesunuje na její úroveň

Opona

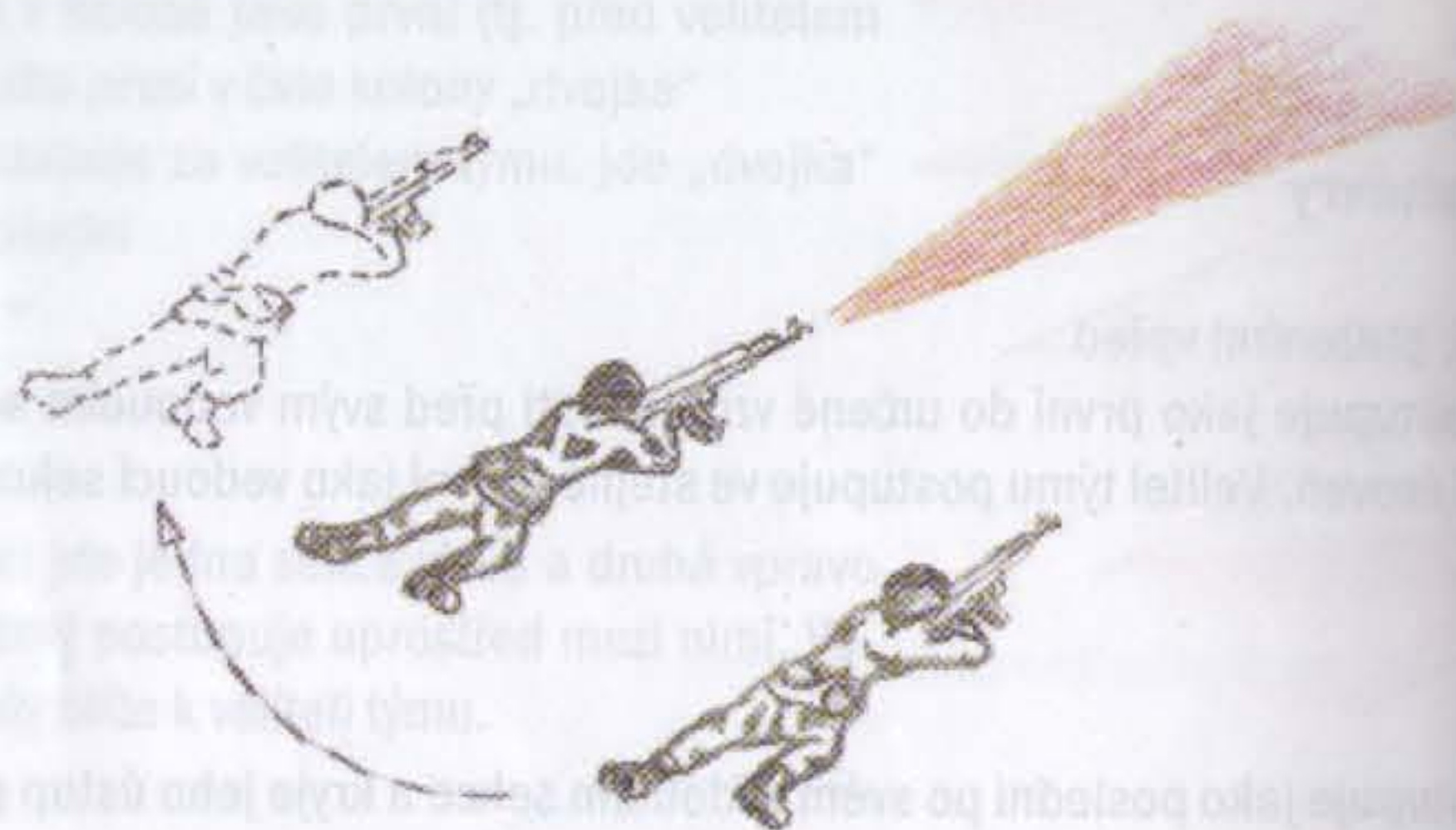
Při oponě se „dvojka“ vždy pohybuje za zády svého vedoucího sekce.

Např. „dvojka“ vlevo od vedoucího sekce se na jeho rozkaz „Opona - vpřed!“ přesune za jeho záda a zaujme pozici vpravo od něj.

Opona celé sekce

Při oponě celé sekce se tato přesunuje za zády druhé sekce.

Např. Pepova sekce, která se nachází v rojnici vlevo od velitele týmu, se na jeho rozkaz „Pepo, opona po sekcích - vpřed!“ přesune za zády velitele týmu a druhé sekce směrem vpravo, kde zaujme novou pozici (nejdříve „dvojka“ a pak vedoucí sekce, mohou se pohybovat i současně). Vedoucí sekce dá své dvojce povel „Opona po sekcích - vpřed!“.

Přesun

Při přesunu se „dvojka“ vždy přesunuje směrem od svého vedoucího vlevo nebo vpravo na určitou vzdálenost. Při přesunu se mohou pohybovat vojáci v sekci zvlášť nebo současně. Je možné přesunovat najednou i celý tým (družstvo).

Např. „dvojka“ vpravo od vedoucího sekce se na jeho povel „Přesun - vpřed!“ pohybuje vždy směrem doprava.

Přesun celé sekce

Vedoucí sekce a jeho dvojka se na povel velitele týmu „Pepo, přesun po sekcích - vpřed!“ pohybují současně. Vedoucí sekce vydá povel své dvojce „Přesun po sekcích - vpřed!“

Maskování

„Na začátku války pro nás bylo maskování neznámá věc. Každý si chodil, v čem se mu zachtělo. Kompletní maskovací uniformu neměl skoro nikdo. Někdo měl maskáčové kalhoty doplněné o žluté tričko a baseballovou čepici, jiný rifle a zelenou polokošili s velkým bílým nápisem „UNIVERSITY COLORADO“ na zádech. Věci jsme si vzali do sportovní tašky přes rameno, igelitové tašky nebo modrého sportovního batůžku.“

Mělo se hlídat na silnici do vesnice. Nechtělo se nám kopat, a tak jsme si vzali malý bagr a postavení jsme si nechali udělat – nahmuli jsme hromadu hlíny a za ní udělali posezení z klad. Byla zima, a tak se rozdělal ohýnek a protože pršelo, napnuli jsme na blízky strom igelitovou plachtu. Večer se trochu popilo, povykládalo a šlo se spát. Elektřina ještě fungovala, a tak jsme si od nejbližších baráků dotáhli dráty a zapojili slabší žárovku nebo poslouchali kazeták. Několik dní se nic nedělo. Čárali jsme po silnici sem a tam, pokušovali a vykládali. Před námi bylo jenom pole a louka. Nejbližší les byl vzdálen nějakých pět set metrů. Když se náhodou někdo na hlídce díval, tak neviděl „vpředu ani nohu“. Pak to konečně začalo. Na vesnici a blízko nás dopadlo několik malých minometných střel. Schovali jsme se, ale za pár minut jsme se běželi podívat na krátery.

Ještě se z nich kouřilo. Fotili jsme se u nich. Válka byla docela legrace!

Když si na to dnes vzpomenu, nemůžu pochopit, jak jsme mohli být takoví hlupáci. Palba začala být čím dál přesnější. Ze dne na den bylo všechno jinak. První zranění a mrtví nás brzo naučili chovat se opatrně. Když začali střílet snipeři, tak se na záchod chodilo v kleče a v noci jsme kopali nové bunkry. Všichni se snažili chodit v kompletní uniformě bez módních výstřelků, které na vás jenom upozorní. Kouření venku nebo dokonce svícení bylo přísně zakázáno.“

Vždy maskujeme: barvu, siluetu a pohyb.

špatně

dobře

výborně

Maskovací barvy

K maskování kůže používáme většinou speciální barvy (zelená, černá, hnědá), ale i improvizované prostředky (popel z ohniště, opálenou korkovou zátku, použitý motorový olej apod.). Maskování provádíme tak, aby měnilo tvar obličeje (neděláme tmavé kruhy kolem očí, výrazný nos apod.). Různých možností je mnoho, většinou však postačuje načerno obarvený celý obličej a ruce. Nezapomeňte maskovat také krk a uši! Při maskování barvou použijeme kombinaci zeleného podkladu s 2 až 3 tmavými (hnědá, černá) pruhy, vedenými šikmo přes obličej. Barvy se dobře odstraňují čistícím lihovým ubrouskem.

Oděv

Na oblečení připevňujeme (na trup poutky, kolem rukou a nohou gumičkou) nejrozličnější přírodní materiály z okolí - nejčastěji listí, chvojí, trávu. Na zádech můžeme mít maskovací síťku.

Důležité je vybrat si správný druh maskování podle druhu terénu. Některé maskovací vzory výstroje jsou vhodné do listnatého lesa, jiné do jehličnatého, jiné do pouště apod. Vhodné je v rámci výcviku vyzkoušet několik druhů maskovacích uniforem v různých druzích terénu.

V zimě nosíme bílý maskovací oděv oblečený na uniformě. Nosný systém patří pod zimní maskovací oděv! Zbraň můžeme polepit bílou páskou apod.

Pokrývka hlavy

Přilbu maskujeme maskovacím povlakem nebo maskovacím šátkem a doplňujeme maskovací síťkou. Vše upevňujeme za gumu (nejlépe širokou), kterou navlečeme na přilbu. Přilbu zamažeme blátem a připevníme na ni větvičky, trávu atd. Maskování na přilbě nesmí být přehnané a nesmí být příliš vidět! Pokud ležíte, je hlava většinou to jediné, co protivník zpozoruje - přehnané maskování na vás rychle upozorní, zejména pokud budete hlavou pohybovat! Na průzkum, diverze přilbu nebereme a na hlavu si dáme čepici, šátek či maskovací síť, které důkladně zamaskujeme! Maskovací klobouky nejsou vhodné pro svůj charakteristický tvar!

Zbraně

Zbraně maskujeme tak, že je začerníme, pažbu a jiné nepohyblivé části omotáme maskovací látkou, páskou (v zimě bílá) apod. Maskování nesmí překážet při střelbě (blokovat závěr, nasazování zásobníku, míření atd.).

Maskování nesmí překážet v pohybu a rozhledu.

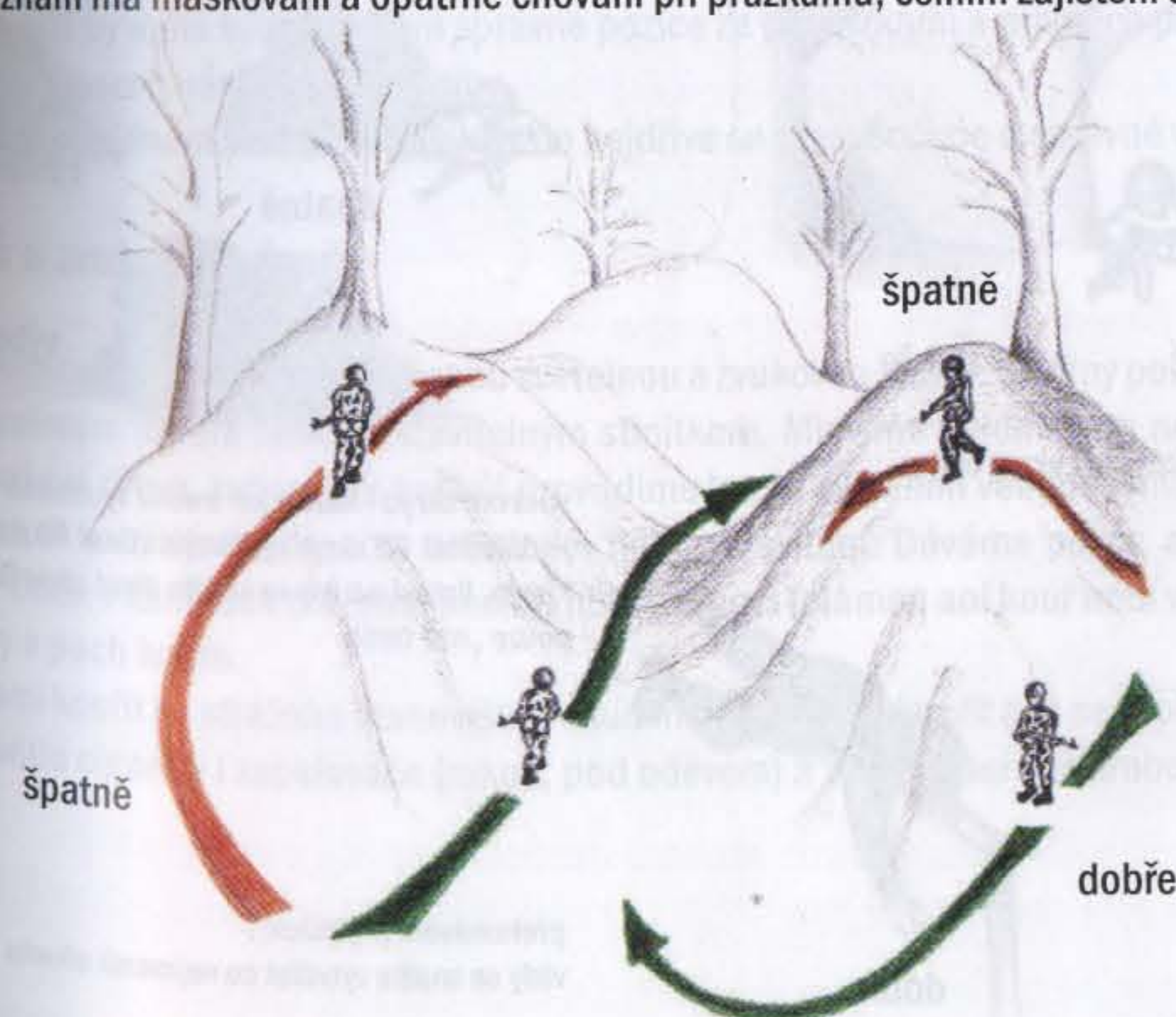
Siluenta a pohyb

Při pohybu v blízkosti protivníka jdeme opatrně a tiše. Našlapujeme opatrně a dáváme pozor na výběr správné trasy – zejména na suché větve a křoviny. Při tiché chůzi většinou našlapujeme na patu a opatrně přenášíme váhu na celé chodidlo.

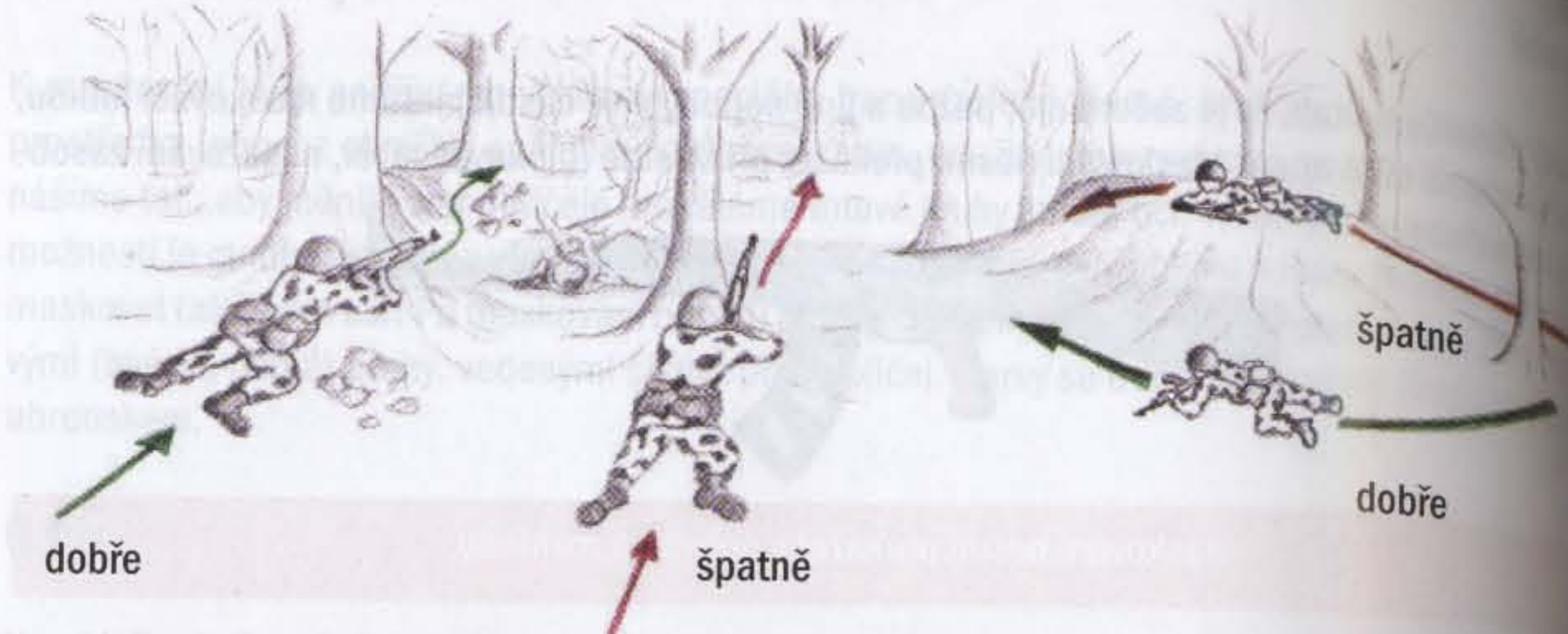
Dbáme na to, aby nám žádné součásti výstroje nevydávaly při pohybu nápadné zvuky (cinkání přezky, hrkání špatně uložené výstroje, šustění oděvu). POZOR! Tyto zvuky obvykle my sami neslyšíme! Proto je vhodné zkontrolovat si uložení výstroje a výbroje navzájem: vhodné je poskočit několikrát na místě – doskakujeme vždy „natvrdo“ na paty nikoliv „na měkko“ na špičky.

Maskujeme stavby a techniku (nejčastěji sítí, listím, chvojím atd.).

Zvláštní význam má maskování a opatrné chování při průzkumu, čelním zajištění apod.

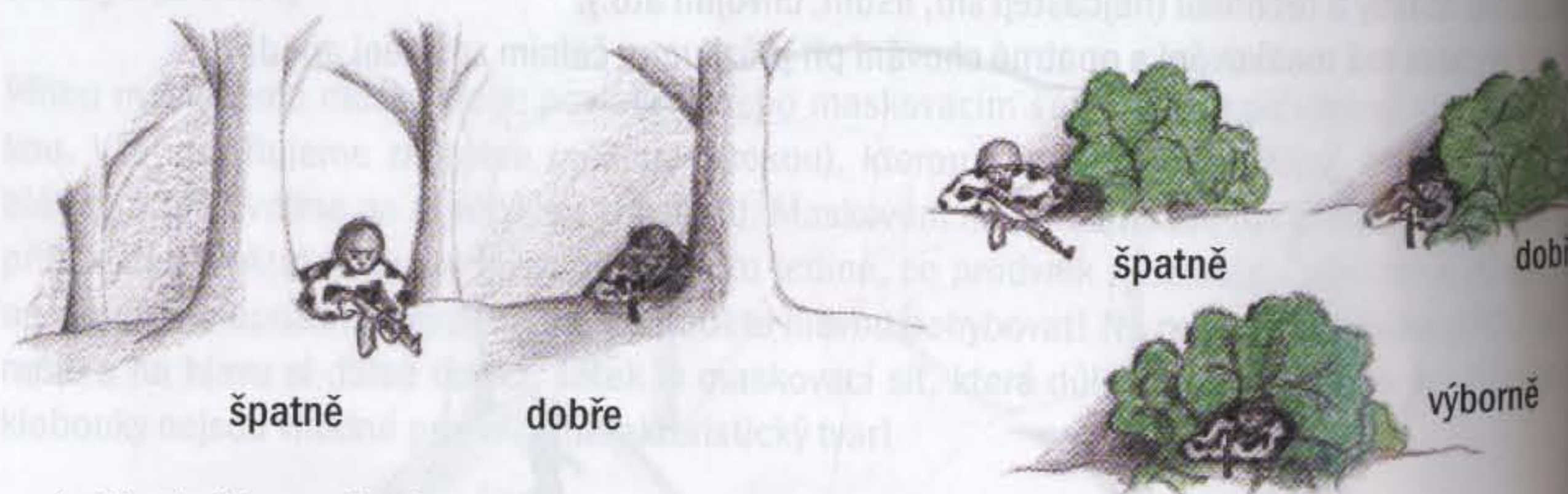
Využití terénu: pohybujeme se tak, abychom nevytvářeli siluetu a aby nás terén skryl před zraky protivníka.

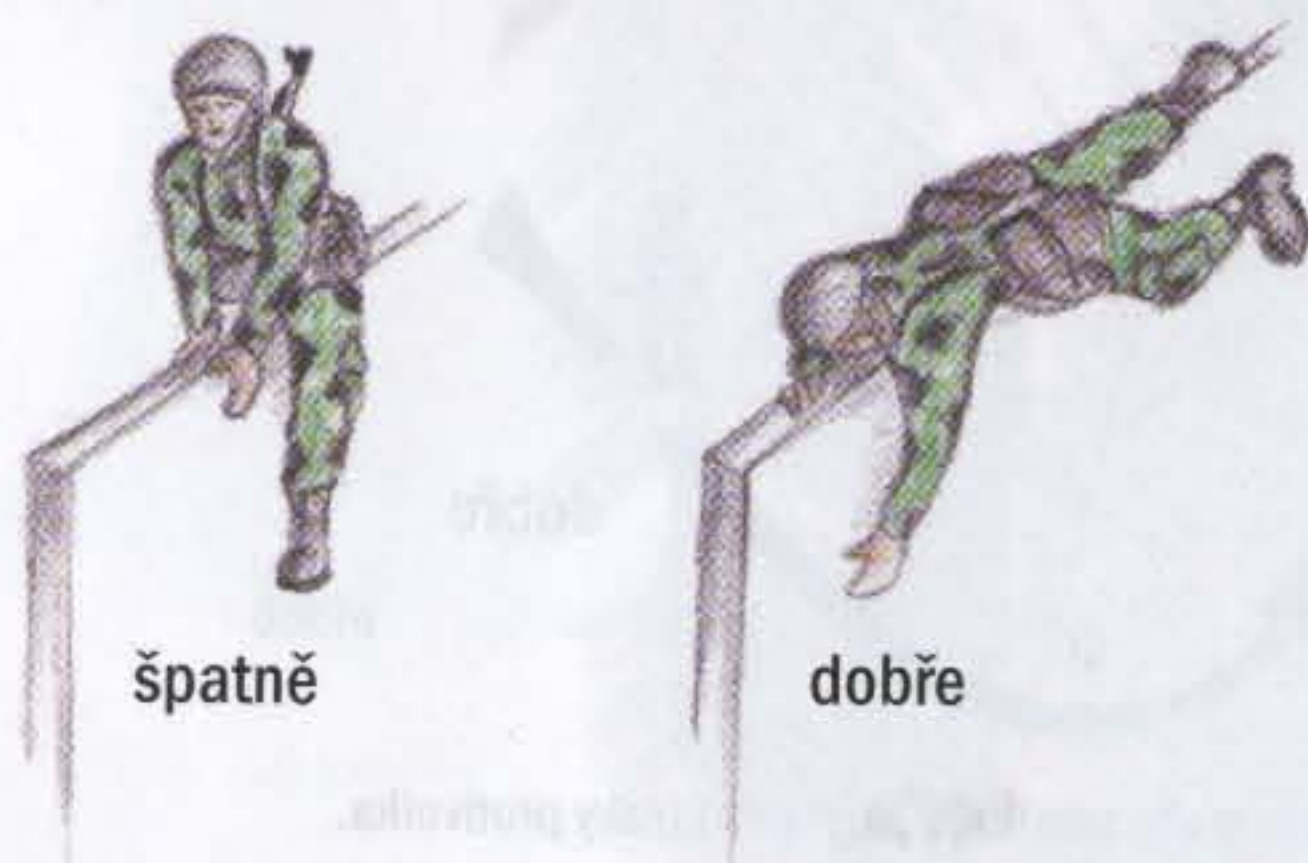
Vybíráme si trasu postupu: měla by být co nejvíce skrytá, pod úroveň terénu, za výraznými překážkami.

Nesledujeme jenom pozici protivníka, ale nejdříve se přesvědčíme o správné vlastní pozici!

I když jsme zamaskovaní, musíme se chovat nenápadně: nechodíme zbytečně po bojovém postavení a pečlivě udržujeme maskování (měníme uschlé drny, chvojí atd.). Chůzi omezuje na pomalý pohyb, omezíme rychlé pohyby (mávání rukama, zbraní atd.). Postava by měla splývat s okolím.

správné krytí - vždy se snažte být ukryti celým tělem za překážkou

správné skrytí - každá jen trochu využitelná překážka je důležitá! Při skrytí využívejte stínu! Při pozorování křovin, listoví a trávy se snažte dívat „dovnitř“ a ne pouze „na“ terén.

překonávání překážek: vždy se snažte vytvářet co nejmenší siluetu

Charakteristickou siluetou člověka je hlava, ramena a končetiny. Tuto siluetu pozorovatel podvědomě vyhledává a čeká na ni. Proto se snažíme narušit tuto klasickou konturu těla maskovací sítkou splývající z přílby na ramena a specifickým způsobem pohybu - hlava mezi rameny, sehnutá ramena, „nahrbená“ záda a snížená kolena, ruce nesoucí zbraň zachovávají stabilní pozici vůči tělu, zbraní nepohybujeme.

Při pohybu, ani pokud stojíme či ležíme, nesmíme nikdy vytvářet siluetu proti obzoru či jen světlému pozadí - dáváme velký pozor, ze kterého směru a kudy se blížit k protivníkovi. I v tmavém lese mohou být světlá místa a pokud jsou z pohledu protivníka přímo za námi, tak nás snadno prozradí naše vlastní silueta. Nejlepší je blížit se ze směru od slunce - zejména pokud je nízko nad obzorem.

Samozřejmostí by mělo být zaujímání správné pozice za překážkami a při jejich překonávání a správné postupy při pozorování a vedení palby.

Vždy sledujeme nejenom pozici protivníka, ale nejdříve se přesvědčíme o správné vlastní pozici!

Světelná a zvuková kázeň

V bojové pohotovosti dodržujeme přísnou světelnou a zvukovou kázeň. Svítilny používáme co nejméně a vždy se zeleným filtrem nebo nastavitelným stínítkem. Mluvíme polohlasem nebo šeptem, hlasité činnosti (sekání dřeva, zatloukání kolíků) provádíme jen se svolením velitele týmu.

Otevřený oheň rozděláváme jen za soumraku nebo za svítání. Dáváme pozor, aby nebyl vidět kouř a plamen. Oheň v kamnech můžeme nechat hořet i v noci (plamen ani kouř není vidět), pozor na vyletující jiskry a pach kouře.

Kuřáci nesmí kouřit na strážním stanovišti. Pokud mají povoleno kouřit (jen se svolením velitele týmu), maskují světlo cigarety i zapalovače (rukou, pod oděvem) a VŽDY uhasí a zahrabou nedopalek!

Výstroj

„Na frontě začalo přituhovat. Nejen z hlediska vojenské situace, která nebyla zrovna růžová (byla kritická), ale i z hlediska počasí. Předjaří začalo pozdě a ještě počátkem dubna zrána mrzlo a padl sníh. Čekalo se na posilu, která měla situaci na frontě trochu zlepšit. Měli přijet domobranci - dobrovolníci z města vzdáleného asi padesát kilometrů od bojové linie. Většina z nich byla sice bez výcviku a řádné výzbroje, ale měli jsme za to, že je pošlou aspoň dobře vybavené. Po několikadenním meškání konečně přijeli ve dvou autobusech. Bylo jich asi šedesát. Výzbroj byla podřadná - lovecké kulovnice, opakovací pušky staré třicet a více let, kulomet jenom jeden. Také samopaly mělo jen pár „vyvolených“. Většinu loveckých kulovnic s optikou, využitelných jako snajpřky, si střežili jejich majitelé - starší pánové v loveckých kloboučcích, kteří se s nimi nechtěli za žádnou cenu rozloučit. Čekali po nich, aby se plížili do „území nikoho“, nepřipadalo v úvahu. Všichni byli ve velice dobré náladě.“

Kořalky bylo dost a přiliš se s ní nešetřilo.

Byl jim přidělen klidný úsek široký asi kilometr. Na sto metrů jedna pětičlenná skupinka. Střídání proběhlo v mrazivém studeném deštiku. Postavení byla bídná - zákop do pasu, „bunkry“ udělané z několika prken nebo klad pokrývaných igelitem a zaházených trochou hlíny. Vybavení dobrovolníků nebylo téměř žádné - všichni vyrazili do války naprosto nepřipraveni na realitu. Skoro nikdo neměl pláštěnku nebo pončo. Většina si místo spacáku přivezla jedinou deku. V bunkrech nesvítily, proto si nevzali ani svíčku nebo lampu. A v dubnu jsou noci dlouhé. Mnozí neměli ani jídelní misku a lžíci, půjčovali si je navzájem. Trvalo tři dny, než došla kořalka a morálka padla na bod mrazu. Prvním znakem rozkladu byla žádost o kořalku, cigarety, jídlo, teplé přikrývky a suché prádlo (v uvedeném pořadí). Pak se začalo žádat o vystřídání a odjezd na odpočinek. Nebylo to položeno jako žádost, ale jako ultimátum. První odjelo několik nespokojenců „pro jídlo“. Už se nevrátili. Během dvou dnů pryč všichni. Přijeli dobrovolně, nikdo je nemohl držet násilím. Za týden přejelo přes naše postavení padesát nepřátelských tanků. Aspoň si zachránili život.“

Při výcviku nebo bojové akci v terénu máme zbraň vždy při ruce a nevzdálíme se od ní víc než 1 metr.

Základní výstroj a výzbroj

Výstroj, která je absolutně nezbytná, musíme ji mít vždy a všude při sobě!

Skládá se z maskovací uniformy (kalhoty, blůza, čepice), pevných, nejlépe vojenských nebo trekových bot a zbraně s municí.

Nejlépe je nosit munici a další nezbytnosti v nosném systému („webing, track, MNS“).

Další výstroj neseme v tzv. malé polní (malý batoh na záda) nebo v brašně, která je součástí nosného systému.

Výstroj standardní
Uniforma a oblečení

V letním období spodní prádlo (tílko, trenýrky, ponožky)

maskáčová uniforma (kalhoty, košile, blůza, vojenská čepice)

Jsme-li mimo akci, bereme si pouze triko s krátkým rukávem a krátké kalhoty, blůzu odkládáme

pevné vojenské nebo trekové boty

zásadně nepoužíváme boty nové (neprošlápnuté), rozbité, cvičky, tenisky, sandály.

Pokud máme kalhoty s opaskem, vždy nosíme tričko nebo košili zastrčenou do kalhot! Dbáme na to, aby se nám na kůži nedostala klíšťata - nosíme blůzu se shrnutými rukávy (zejména při plížení) a nohavice máme zastrčeny v botách.

Zimní doplňky:

zimní bílý převlečník na uniformu, spodní prádlo (tričko s dlouhým rukávem, spodky), materiál nejlépe moira.

svetr, zimní čepice (ušanka), šál, kukla s otvory pro oči a ústa, teplé rukavice (lyžařské), návleky na boty (proti vniknutí sněhu).

Boty se zimní vložkou, kvalitní zimní ponožky.

Výstroj

Výstroj máme při vedení přímé bojové činnosti (za útoku, průzkumu, stráží apod.) a umožňuje nám krátkodobý pobyt v přírodě za normálního počasí. Ukládá se na opasek, do kapes nosného systému a malé polní.

obvaz

kapesní a vojenský nůž

zapalovač

lžíce

5m provazu

svítilna

láhev na vodu (vojenská)

pláštěnka (pončo)

kompas (buzola), mapa

lopatka

korek nebo maskovací barvy

maskovací síť

hodinky

První věcí, kterou musí udělat každý, kdo odchází do terénu, je kontrola výzbroje a výstroje. Bereme jen to nejnnutnější.

umístění výstroje

nosný systém:
munice
vojenský nůž
lžíce
5 m provazu
svítilna
láhev na vodu
pláštěnka
lopatka
maskovací barvy

pravá boční kapsa
kalhot: obvaz

kapsy na blůze:
buzola, zapalovač

kapsa kalhot:
kapesní nůž

levá boční kapsa
kalhot: mapa

Popis výstroje

Opasek:

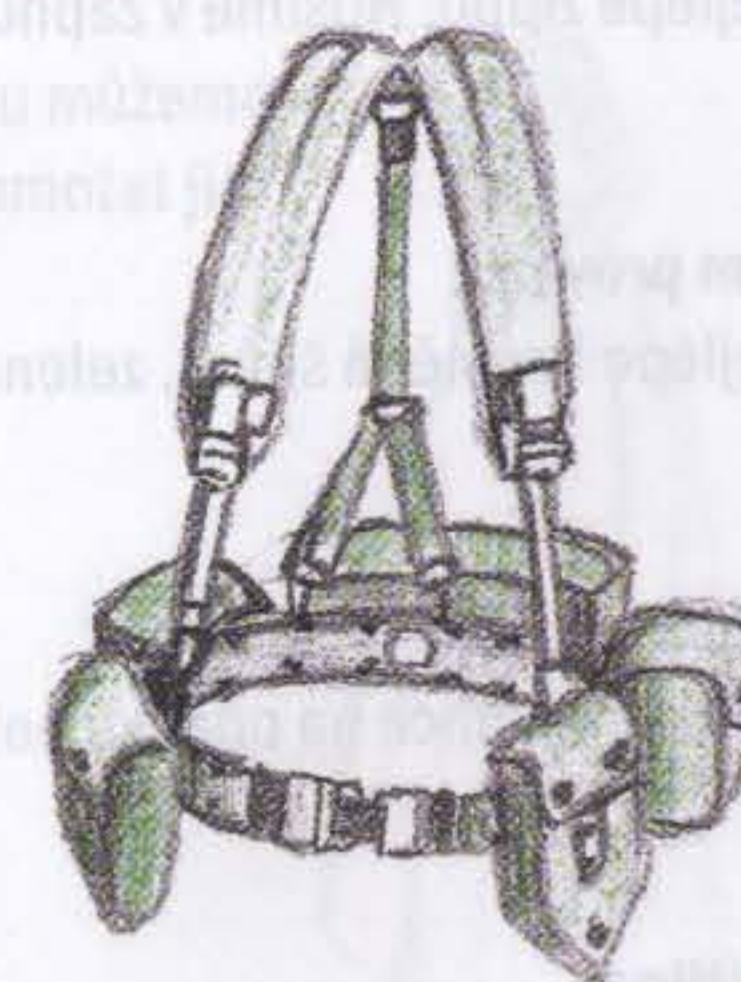
musí být pevný a mít traky přes ramena, sumky musí být typu BW, M16 či jiné (nesmí se na opasku posunovat, vypadávat z nich věci)

Nosný systém:

Nosných systémů je celá řada. Dělí se na dva druhy vojenské a policejní. Taktické vesty s kapsami na přední straně (hrudníku) jsou vhodné pro možnost rychlého vytažení zásobníku. Vojenské nosné systémy mají většinu kapes na bočních stranách, aby nepřekážely při plazení a umožňovaly výměnu zásobníků v leže na břiše.

Malá polní:

jakákoliv vojenská torna přijatelných rozměrů (postačí pouzdro na plynovou masku), dovnitř dáváme jídlo, rezervní cigarety, dalekohled, pončo (popř. celta), svítilnu a další nezbytnosti.

Kapsy:

musí být zapínací na knoflíky, patentky nebo zip. Věci jako např. otvírák, kapesní nůž, busolu apod. přivazujeme provázkem (asi 0,5 m) k poutku na opasek, ke knoflíkové dírce, a vložíme je do kapes.

Rukavice

Vhodné je nosit rukavice bez konečků prstů.

Obvaz:

vojenský, v nepromokavém obalu. Uložíme do pravé boční kapsy na kalhotách!!!

Kapesní nůž:

s otvírákem na konzervy. Přivážeme k opasku a nosíme v kapse.

Vojenský nůž:

nejlépe UTON. Nosíme v pouzdru na opasku.

Zapalovač:

nejlépe zippo. Nosíme v zapnuté kapse.

5 m provazu:

nejlépe bavlněná šňůra, zelená nebo černá. Nosíme v sumce na opasku.

Lžice:

nosíme v sumce na opasku nebo v malé polní.

Svítilna:

nejlépe vojenská se dvěma barevnými filtry (červený a zelený) a stínítkem. Nosíme v sumce na opasku nebo v kapse batohu. Vždy kontrolujeme stav baterie a nosíme náhradní žárovku! Čelovky a svítilny bez stínítka nepoužíváme!

Láhev na vodu:

alespoň 3/4 litru, vojenského typu s pouzdrém. Nosíme na opasku.

Kompas:

nejlépe vojenského typu, nosíme na provázku a vložíme do kapsy.

Mapa:

Nosíme v nepromokavém obalu v levé boční kapse na kalhotách.

Lopatka:

vojenská, nejlépe skládací s možností nastavení listu do dvou poloh na „motýčku“ (vhodné na rozbití tvrdé půdy) a na „rýč“. Nosíme ji na opasku. Nebereme na průzkum, patrolu, diverze. Lopatka je univerzální nástroj, se kterým můžeme sekat křoviny a v nouzi s ní lze štípat dřevo či kácet menší stromky. Pokud máme pouzdro, můžeme jednu stranu listu naostřit.

Maskovací barvy a maskovací síť:

pokud nemáme maskovací barvy, použijeme opálený korek (zátku od vína), maskovací síť přes hlavu (nejlépe barakuda), na záda použijeme maskovací síť ze standardní vojenské sítě (výřez o rozměrech 1,2 m x 0,6 m), na kterou můžeme přivázat pruhy z maskovacího oděvu, materiál z okolí atd. Pro upevnění přírodního maskování používáme černé gumičky, které navlékáme na horní části končetin a přilbu.

Pláštěnka:

výhradně zelené nebo jiné maskovací barvy. Nosíme v malé polní. Celtu můžeme omotat kolem trupu přes rameno (bandalír - dovnitř můžeme vložit a zamotat jídlo, náhradní oblečení atd.).

Hodinky:

jakékoliv hodinky s ochranným obalem přes sklíčko. Vhodné jsou hodinky s nočním nasvícením, se svítícími ručičkami, budíkem a stopkami.

Jídla bereme jen minimální množství (svačina). Kuřáci si v každém případě berou cigarety.

boty umyjeme od bláta a špíny (včetně podrážky), na suchou obuv nanese krém, měkkým kartáčem krém vneseme do povrchu kůže, nakonec botu vyleštíme hadrem.

Veškerou výstroj stále udržujeme čistou. Oděv kartáčujeme nebo vypereme, roztržené části okamžitě zašijeme. Textil a kůži impregnujeme. Kovové součástky ošetřujeme olejem, umělohmotné silikonem. Výstroj musí být připravena k použití - nože naostřené, baterie nabitě, zapalovač naplněný.

Přežití

Voda

Spotřeba vody je v létě a při namáhavé činnosti asi 4 až 5 l za den a o něco méně v zimě. V průběhu dne dodržujeme pitný režim a nezapomínáme pít! To je důležité zejména v průběhu akce a při namáhavé činnosti. Když jsme přehřátí, pítí, zejména studených nápojů, omezujeme a raději chvilku počkáme, až „vychladneme“. Vhodné je vodu doplnit vitamínem v prášku.

Udržujte si přehled o tom, kolik vody máte v polní láhvi a dbejte na to, aby jste ji během čtyř až pěti hodin celou vypili! Pro uživatele camellbaku je důležité naučit se kontrolovat spotřebované množství. Množství vody v organismu poznáte na vyloučené moči, čím je tmavší, tím je organismus více dehydrován.

Za pochodu vám žízeň nejlépe zažene čistá nebo ochucená voda nebo čaj. Sodovky nebo zmrzlina nejsou na zahnání žízně vhodné.

V zimě je důležitý příjem teplých nápojů, nejlepší je čaj, teplá polévka.

Káva, pivo, tvrdý alkohol jsou sice tekuté, ale organismus rychle odvodňuje. Možná vám pocit žízně zaženu, ale ve skutečnosti je brzo z těla vyloučíte.

Vodu na pití obstaráváme především z bezpečných zdrojů.

Zdroje vody

Přírodní zdroje

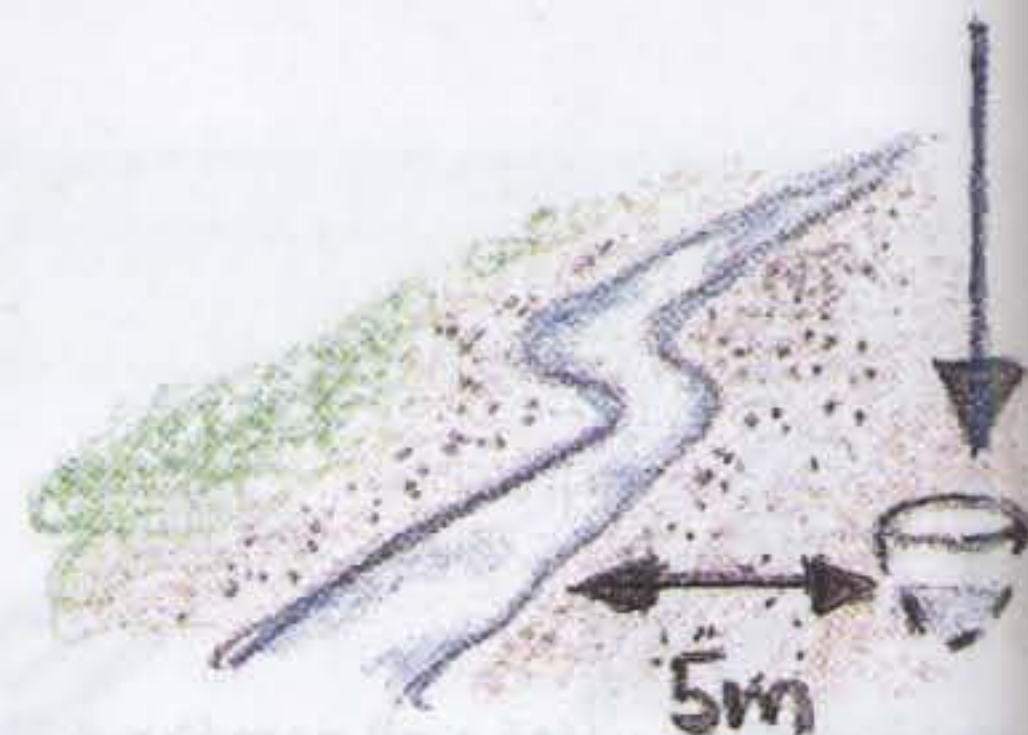
Vodu z lesních potoků a studánek, která je čistá, nezapáchá a protéká pouze lesem či pramení z míst, do kterých nemůže být splavena voda z polí nebo pastvin, můžeme pít bez úpravy.

pitná

tuto
vodu
nepij

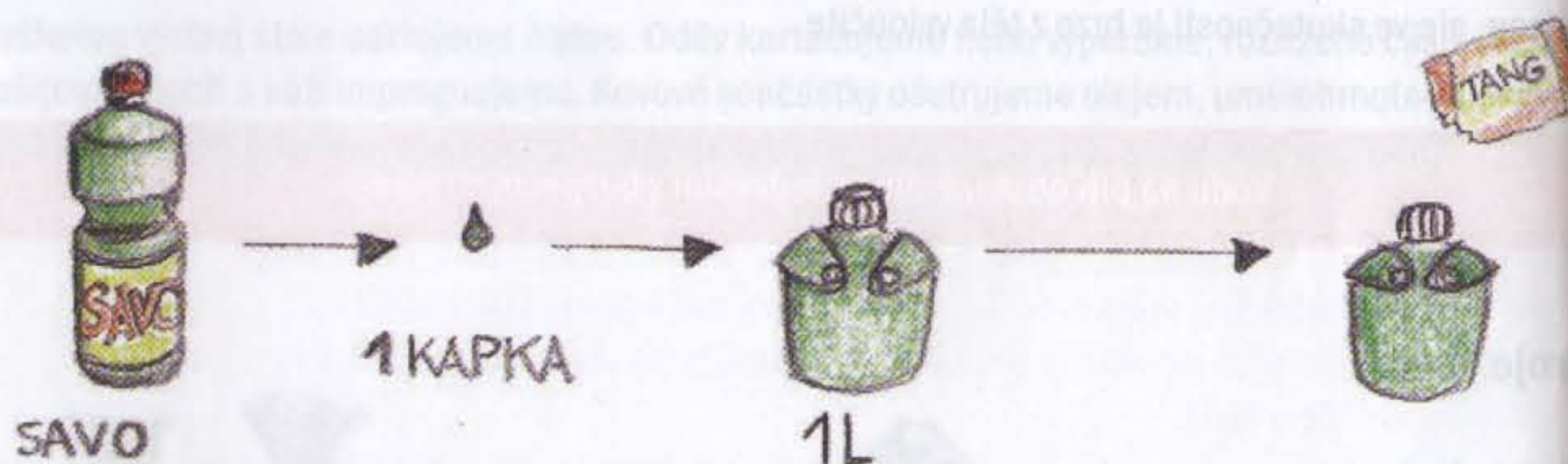
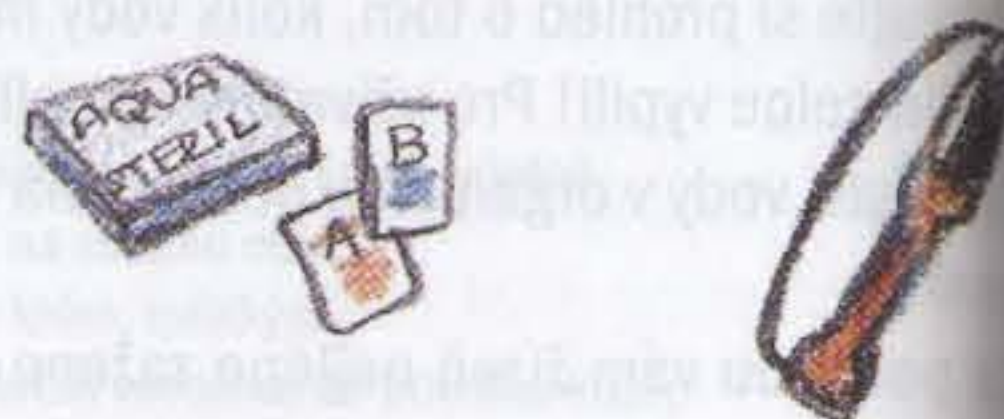
V blízkosti potoka nebo většího vodního toku můžeme vykopat nouzovou studánku, kopeme nejméně 2 a více metrů od toku (nejlépe na břehu tvořeném pískem nebo šterkem). Necháme studánku naplnit vodou a pak ji několikrát vybereme, až se začne plnit čistou vodou (je velmi zdoluhavé čekat, až kal sám „sedne“). Vodu z nouzové studánky raději chemicky vyčistíme nebo převaříme.

Vodu ze studní nebo jiných méně bezpečných zdrojů chemicky vyčistíme (aquasteril, pantocid).

Pro větší skupiny doporučujeme použití dezinfekční tužky MIOX, která čistí vodu pomocí elektrolýzy solanky (chlor).

Pokud nemáme speciální přípravky, můžeme nouzově použít i SAVO - kapka na 1 litr, voda je vhodná k pití po 1 hodině. Důležité je před napitím provést dechloraci pomocí vitamínových přípravků v tabletách nebo v prášku (TANG).

Nouzová úprava vody

Pokud nemáme žádné prostředky k desinfekci, můžeme použít nouzový způsob solární desinfekci:

Do průhledné plastové láhve nalijeme vodu a necháme ji ležet na přímém slunci asi 5 hodin. Ultrafialové záření v kombinaci se zvýšenou teplotou by mělo zničit většinu bakterií ve vodě. POZOR: obyčejné PET láhve jsou pro UV paprsky prakticky neproniknutelné, nejlépe je použít PP nebo PE obaly, vhodné jsou cyklistické PP láhve. Důležité je také použít čistou vodu bez příměsí (nalévat přes filtr- kapesník).

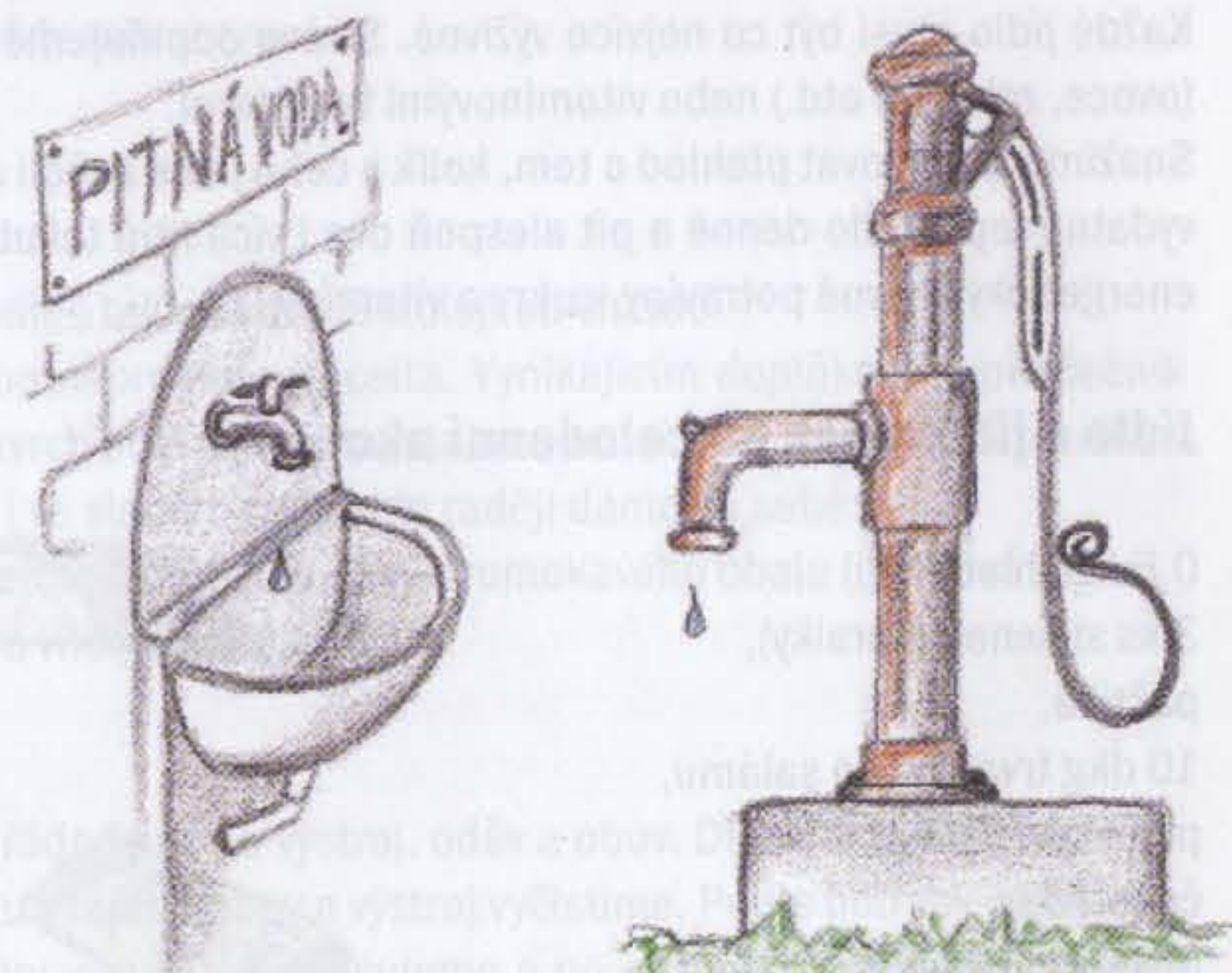
V případě, že nemáme chemické prostředky a máme dostatek času a prostředků, vodu převařujeme - vaříme nejméně 10 minut od dosažení bodu varu.

Umělé zdroje vody

upravené pitné vodě dáme vždy přednost před přírodními zdroji

vodu ze studní raději chemicky upravíme

Přeprava vody

Vodu neseme ve dvou částech - polní láhvi, kterou máme vždy při sobě a další část v PET lahvích v batohu nebo v camelbaku. Po spotřebování poloviny vody v polní láhvi ji doplníme ze zásob nesených v batohu. V případě camelbaku musíme počítat s tím, že v něm bude po několika hodinách na přímém slunci voda nepříjemně teplá (proto jej v létě nosíme v batohu nebo pod výstrojí). Stav vody se v camelbaku těžko kontroluje! V zimě nám může jeho obsah bez termo obalu zmrznout. Camelbak neplníme vodou sycenou CO ani ovocnými nápoji apod.! Pozor na čištění camelbaku - pečlivě jej vymyjte a nechte vyschnout! V případech, že máme vhodné přepravní kapacity (automobil), pitnou vodu k přímé spotřebě i k vaření plníme z prověřených zdrojů a přepravujeme v plastových kanystrech, PET nebo PP lahvích.

Potraviny

Každé jídlo musí být co nejvíce výživné. Stravu doplňujeme i vitamíny z okolí nebo vlastních zdrojů (ovoce, zelenina atd.) nebo vitamínovými tabletami.

Snažíme si udržovat přehled o tom, kolik a čeho jsme snědli a kdy. Vždy se snažíme mít alespoň jedno vydatné teplé jídlo denně a pít alespoň dva i více litrů tekutin! Důležité je mít ve stravě zastoupeny energeticky výživné potraviny, cukry a vitamíny.

Jídlo a jídelníček na celodenní akci

0,5 kg chleba,
3 ks sušenek (horalky),
paštika,
10 dkg trvanlivého salámu,
polévka v sáčku,
čokoláda,
instantní vitamínový nápoj,
hroznový cukr,
masová konzerva,
čaj, káva (v zimě v termosce),
kompot v plechovce

všechny potraviny ukládáme do nepromokavého obalu

07:00 snídaně: káva, čaj (0,5 l), sušenky

09:30 svačina: čokoláda, müsli tyčinka + voda (vitacit)

12:00 oběd: masová konzerva (guláš, vepřové maso apod.), pečivo, kompot

14:30 svačina: paštika (salám) + pečivo, horalka

18:00 večeře: polévka + pečivo, čaj, káva

Teplé jídlo a tekutiny

Na přípravu teplého jídla či nápoje nám postačí malý lihový či jiný vaříč, rozdělávat kvůli čaji otevřený oheň je pracné a zdoluhavé, je vidět dým, plamen atd. Vždy pokud můžeme, tak se při vaření raději obejdeme bez otevřeného ohně.

Pokud připravujeme polévku či masovou konzervu, vaříme vždy v malé misce. Na misku položíme „pokličku“, ušetříme tak palivo i čas (vaření je asi o 30% rychlejší).

Po každém jídle, které uvaříme, okamžitě vypláchneme misku trochou teplé vody a vyčistíme ji listím, trávou a suchým hadrem! Totéž uděláme se lžící. Okamžitě, když máme možnost, vše vymyjeme saponátem!

V zimě se v každé situaci, kdy je to možné, snažíme jíst teplé nebo ohřáté jídlo či nápoje. Nejlepší je použít jako teplý nápoj čaj v sáčku, kondenzované mléko, instantní kávu apod.

Důležitá zásada: všechny zbytky jídla a rychle rozložitelné odpadky zahrabeme. Konzervy, obaly a ostatní odpad uložíme do igelitového pytlíku a vezmeme sebou. Nedopalky cigaret, vyplivnuté žvýkačky, žvýkácký tabák, exkrementy apod. vždy zahrabeme!

Sucho

Všechny věci se snažíme udržet suché, jedině tak nás dobře izolují od chladu.

Povinnou výbavou každého je pončo nebo nepromokavá celta. Vynikajícím doplňkem je převlečník z goretexu nebo alespoň pogumovaný povrch oděvu (kolena, stehna, zadní část, ramena). S použitím ponča nebo pláštěnky příliš neváháme a i ve slabém dešti si je raději dáme na sebe. Všechny rezervní věci (ponožky, tričko, svetr atd.) uložíme do nepromokavého obalu (igelitová taška). Využijeme každé příležitosti, kdy je možné vlhký oděv usušit.

Impregnace:

Účinnou prevencí proti moku a vlhku je řádná péče o výstroj, oděv a obuv. Důležité je dbát zejména o její řádné ošetřování. Po každém pobytu v terénu obuv a výstroj vyčistíme. Podle potřeby vypereme. Obuv krémujeme a impregnujeme. Textilní výstroj vykartáčujeme a po každém vyprání nebo pokud jsme výstroj namočili, ji impregnujeme impregnačním sprejem.

Teplo

Pokud je zima a musíme pobývat venku dlouhou dobu, zejména ve strážích, při průzkumu apod., zvyšujeme počet vrstev oděvu (dvě trička, dva svetry, spodky apod.). Při delší zastávce nebo přerušení činnosti si propocené věci vyměníme za suché z rezervního prádla nebo z horní vrstvy oděvu.

V zimě před vstupem do teplé místnosti ze sebe oklepeme všechn sněh. Boty i vlhké věci můžeme dát vymrznout na mráz. Při práci nebo zvýšené námaze si co nejvíce věcí svlečeme, ať si je zbytečně nepropotíme.

Při sušení a ohřívání dbáme na to, abychom promrzlé dolní končetiny nevystavovali přímému velkému žáru (u ohně). Nejlépe je končetiny postupně ohřívát (přezout do suchých ponožek a nechat v teple - např. zabalené do kusu oděvu, ručníku). Dobré je také omývat je ve vlažné vodě. **NIKDY** netřeme končetiny sněhem!!!

Fyzická příprava

„Konečně začala ofenzíva. Začalo se postupovat a docela to šlo. Ze jediný den se fronta posunula i o dvacet kilometrů. Jako pěšáci jsme to samozřejmě museli jít po svých. Chvilku jsme se sice vezli na tancích a transportérech, ale pak nás vyložili a my museli do kopců kolem silnice. Měli jsme ji zabezpečovat a pročesat lesnatý terén. Takže batohy a výstroj na záda, do ruky samopal a jdeme vpřed! Kopce samozřejmě pořádně a jako při každé ofenzivě začalo pršet, takže půda byla kluzká a mokrá. V batohu věci na několik dní - výstroj, jídlo, zásoba vody. Na opasku zásobníky, rezervní munice v pytlíku, granáty, čtvera na vodu, nůž. Mnozí na batohu nesou ještě munici do kulometů nebo pancéřovek. Před odchodem z kasáren jsme se z legrace v plné polní zvažili. Mám 105 kilo! Bez výstroje 65. Připadám si jako mravenec. Prvních pár kilometrů to jde a pak to v prvním velkém kopci začne. Jdu jako jeden z posledních a kolem cesty vidím odhozené věci - tam svetr, o kousek dál deka, pak igelitka s jídlem (nějaké konzervy). Kamarádi vpředu se zbavují „přebytečných“ věcí. Jenom zbraně a munici nezhodí nikdo. Navečer, kdy jsme v terénu ušli nějakých deset kilometrů, jsou všichni celkem vyčerpaní. Tak to jde i druhý den. Na jedné z přestávek mi kamarád ukazuje svoje nohy. Má do krve rozedrané puchýře na patách a u palců. To dělají ty mokré boty a ponožky. Divím se, že ještě může chodit. Stejně musí jít. Nikdo nemá sílu ani chuť jej nést. Musí šlapat po svých bez ohledu na bolest. A takových je v naší jednotce víc. Trpí jako dobytek a modlí se, ať je už konec. Klíčujeme v lesích sem a tam, v rojnicích se pročesává území, střídavě jdeme v zástupu a zase se rozvinujeme. Průzkumníci se naběhají nejvíc - musí prozkoumat každý les za loukou, křoviny kolem cest, prohledat každý barák nebo cokoli podezřelého. Jen nebýt vybraný k průzkumu! Když se po třech dnech dostaneme z kopců do nějaké vesnice, musí nám dát velení skoro týden volno, protože polovina lidí nemůže chodit. Za celou dobu se nepřítel ani neukázal. Naštěstí.“

Přes 90% veškeré činnosti vojáka jsou přesuny, budování pozic, hlídkování - teprve ten zbytek a mnohdy ještě méně je samotný boj.

Každý musí být schopen dlouhých a náročných pochodů, rychle vykopat zákop, úkryt se a především se musí obratně a rychle pohybovat v boji - běžet, překonávat nejrůznější překážky, střílet - a to vše musí vydržet co nejdéle.

Fyzická kondice - síla, vytrvalost, obratnost a s nimi spojená houževnatost, tvrdost a psychická odolnost jsou základními vlastnostmi dobrého bojovníka.

Jak zvyšovat fyzickou kondici

Nedílnou součástí trávení volného času by měly být v první řadě sporty. Mezi ně patří především jakékoliv bojové umění (karate, box, judo) a aktivní posilování (nejméně 3x týdně). Jako doplňkové sporty doporučujeme turistiku, lezení, plavání, vytrvalostní běh, jízdu na kole, parašutismus. Sportu se věnujeme pravidelně, jen to je zárukou, že se naše fyzická kondice bude stále rozvíjet. Důležité je také otužování organismu (sprchování chladnou vodou, ranní rozcvičky, plavání, spaní při otevřeném okně).

Uspořádáme malé závody k ověření naší fyzické kondice v běhu, plavání, shybech, klicích. Změříme si čas, vzdálenost a počet.

Cvičení provádíme každý měsíc, ať vidíme, jak roste naše fyzická zdatnost.

Zpočátku cvičíme bez výstroje (pouze maskáče, boty), později s výstrojí (batoh 5 až 10 kg).

Test zdatnosti:	dobry	výborný
běh alespoň na 1km (měříme čas)	5 min.	pod 4 min.
klik ve vzporu (počet za 30 s.)	25	40
sed - leh bez opory nohou (počet za 1 min.)	30	40
cviky na sílu (nesení břemene vlastní váhy 100 m)		
překonávání překážek (překážková dráha)		
shyb na hrazdě (max. počet provedení)	5	8

Zpočátku budeme zvyšovat hlavně silovou a vytrvalostní kondici - posilování a běh nebo chůze na dlouhé vzdálenosti.

Pochody a překážky

Pochod je nejčastější činností vojáka. Pochodujeme zprvu na krátké vzdálenosti do 20 km v nepříliš těžkém terénu. Nejdůležitější je navyknout na trvalou zátěž při pochodu.

Vybereme si terén, kde se dá pohybovat po jasně vyznačené trase a který není příliš členitý. Pokud budeme cvičit v zimě nebo v nepříznivém počasí, vzdálenosti přiměřeně zkrátíme!

NEJDŮLEŽITĚJŠÍ věcí z výstroje jsou správně vyšlápnuté boty!!!

Příprava osobních věcí

Volnější spodní prádlo (nejlépe schopné dobře sát pot, slipy nejsou vhodné).

Výběr dobrých ponožek (sající pot, správná velikost, ale neškrťících nohu). V botách z GORETEXU doporučujeme používat pouze kvalitní ponožky!

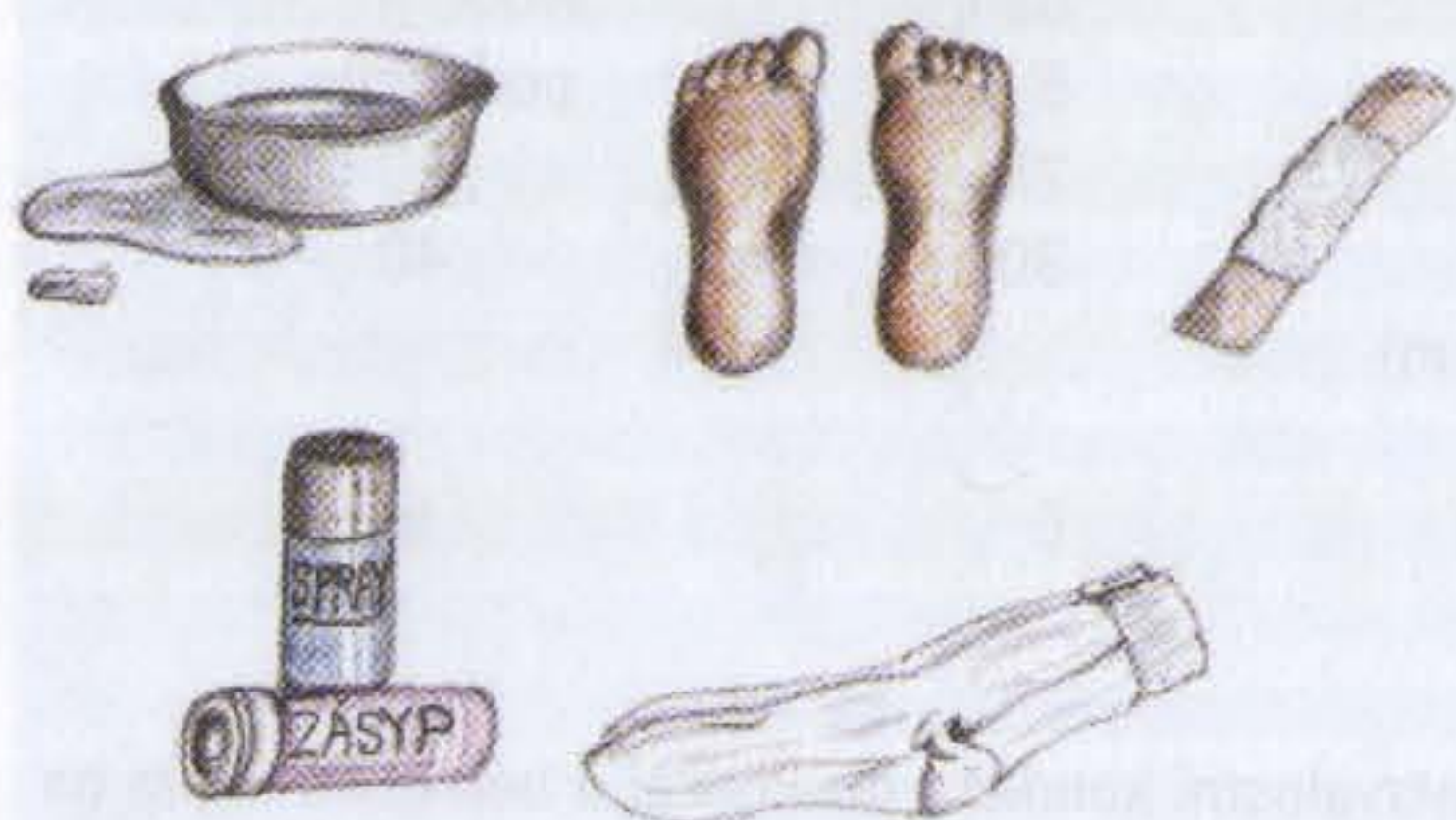
Vhodně zvolené vrstvy oblečení. Za pochodu vydáváme více tepla a pokud máme na sobě příliš mnoha vrstev, tak je stejně propotíme. V létě oděv brání ochlazování pokožky a v zimě propocené vrstvy oděvu nehřejí.

Na popruzích jakékoliv výstroje má být polstrování.

Náklad v batohu a nosném systému rovnoměrně vyvážíme a připevníme.

Upravíme popruhy a výškové a délkové nastavení nosného systému.

Údržba „podvozku“

Pokud se nám začnou tvořit na noze otlaky okamžitě boty změkčíme (potlučením kritické části kladivem či kamenem a namazáním krémem). Otlak včas přelepíme náplastí s polštářkem nebo rovnou ovíneme obvazem. Při přestávce za dlouhých pochodů je dobré nohu opláchnout studenou vodou, nechat provětrat, otlaky promasírovat a vyměnit propocené či mokré ponožky za suché.

Nečekejte, až se vám udělají puchýře a na problém včas upozorníte velitele!

V nových botách musíme ujít asi 50 km, než se naší noze dobře přizpůsobí! Proto si na pochod nebereme boty nové nebo půjčené!

V každé botě má být vložka sající pot a změkčující došlápnutí a také izolující chodidlo od gumové nebo kožené podrážky.

Puchýře propichujeme jen v krajním případě (pokud pochod nemůžeme přerušit), protože se pod ním tvoří nová kůže a propíchnutím oddálíme hojení a zvyšujeme riziko zánětu. Propíchnutím zabráníme jinak nekontrolovanému odtržení kůže. Puchýř propichujeme jehlou na jeho okraji a po vytlačení tekutiny z puchýře jej důkladně přilepíme náplastí a ovážeme obvazem (kůži nestrháváme!).

Za bojové pohotovosti dodržujeme zásadu, že vždy zouváme pouze jednu botu a po jejím opětovném nazutí zouváme druhou!

První pomoc

Byl jsem přidělen jako nosič zraněných. Moje kvalifikace spočívala v tom, že jsem měl protistřepicovou vestu a kevlarovou helmu. Takže jsem byl proti ostatním víc chráněn, když to začalo lítat. Při jednom z útoků jsme začali mít problémy, čelo jednotky narazilo na minové pole. První průzkumník šlápl na „paštiku“ a urvalo mu to kus chodidla. Druhý se za ním připlížil a rychle mu sundal botu a zastavil krváčení. Spotřeboval na to oba obvazy, zraněného i svůj. Jak ho zvedal, aby ho odnesl, tak i on šlápl na minu. Ta mu explodovala na kraji boty a udělala díru do lýtky. Neměl u sebe jediný obvaz. Nějak se oba dostali pár metrů dozadu, kde ho ošetřil zdravotník. Naložili jsme je na skládací nosítka a uháněli po „fáborkách“ z hajzlí papíru pryč. To už začala palba z ručních zbraní. Po půl hodině jsme se vraceli z obvaziště a cestou mijeli nosiče nebo osamocené zraněné, kteří se sami vlekli do týlu - nosičů bylo příliš málo. Všichni měli provizorně ošetřená zranění - obvázané hlavy, ruce, nohy. Někteří v začínajícím šoku. Kolem nás nesli kamaráda, který měl vyražené oko z hlavy. Obvaz mu nasákl krví, která kapala na nosítka a na zem. Někteří těžce zranění dostali dávku morfia. Všichni se pidili po vodě. Když člověk ztratí plno krve, tak má pořádnou žízeň. Mnozí na obvazišti seděli nebo leželi a čekali na odvoz pryč. Kolem běhali zdravotnice a snažili se ze všech sil ošetřovat. Lehce zranění pomáhali taky. Ten den se stal černým dnem brigády, šest mrtvých a dvacet zraněných.“

Před začátkem ošetřování si vždy nechte chvíli na promyšlení postupu!

V této první části se věnujeme pouze zásadám postupu při nejvážnějších stavech ohrožujících život. Podrobněji je první pomoc popsána v dalších částech manuálu.

První pomoc musím zvládat tak, abych mohl ošetřit sám sebe svépomocí, zejména u krvácivých zranění!

Krizová situace

Nejzkušenější člen oddílu koordinuje a určuje činnost jednotlivcům. Jeden volá co nejrychleji na linky 155 a nebo 112 a nahlásí KDO volá, KDE a CO se stalo a jaký je POČET zraněných.

Další poskytují první pomoc zraněným.

Ostatní pomáhají nebo zajišťují bezpečnost (např. při autonehodě).

Postup po přivolání zdravotnické pomoci:

vyproštění z místa zranění, pokud je ohrožen zraněný nebo zachránce

prohlídka zraněného

zastavení krvácení a ožívování

obvázání

protišoková opatření

V případě, kdy je to nutné, provádíme

znehybnění

transport

Při poskytování první pomoci se řídíme pravidlem: Život má přednost před zdravím!!!

Například v situaci, kdy máme podezření na zranění páteře, ale zraněný leží na břiše, ale přitom je v bezvědomí a selhávají mu životní funkce (dech a tep), musíme zahájit ožívování. Zraněného otočíme na záda i přes nebezpečí, že mu můžeme zranění páteře zhoršit!

Nebo

Nepodařilo se nám zastavit přiložením dvou vrstev tlakového obvazu krvácení a po uvolnění škrtidla dochází stále ke značnému krvácení - raději škrtidlo nepovolujeme i přes nebezpečí následného poškození končetiny!

Nebo

Vážná zranění při autohavárii nedovolují ihned transportovat zraněného na bezpečné místo (rozsáhlé popáleniny, mnohačetné zlomeniny), přesto zraněného přeneseme, protože hrozí nebezpečí vznícení vozidla (vytékající PHM, běžící motor, jiskření elektrických rozvodů).

Vyproštění

Hazardní je ošetřovat zraněného v případě, že je přitom přímo ohrožen náš život - většinou zraněnému nepomůžeme a sebe ohrozíme.

Zraněného nejdříve vyprostíme a transportujeme na bezpečné místo mimo dosah nebezpečí dalšího zranění nebo zajistíme bezpečné podmínky přímo na místě, zastavení dopravy při autonehodě, uhašení hořícího oděvu apod. Ošetření na místě má přednost, pokud je okolnostmi umožněno.

Při vyproštění zraněného z vozidla nebo jiného těsného prostoru musíme dávat pozor na další zranění, která by mohla zhoršit celou situaci (při poranění páteře, otevřených zlomeninách apod.). **Pokud by vyproštění trvalo déle, je nutné v těchto situacích nejprve zastavit krvácení nebo provést znehybnění, a teprve potom vyproštění.**

Vyproštění a přenášení raněných je fyzicky velmi namáhavé. Nejlépe se provádí ve více lidech!

Prohlídka zraněného

Po vyproštění prohlédneme zraněného „od hlavy po paty“!
Pozor hlavně na skrytá zranění pod oděvem a výstrojí!

Nejdříve zastavte krvácení!

Při střelných, střepinových, řezných, bodných poraněních a otevřených zlomeninách dochází k různě intenzivnímu krvácení (žilní krvácení - tmavá krev, tepenné krvácení - pulzující světlá krev).

Nejčastější způsob zastavení krvácení:

tlakový obvaz (ne u otevřené zlomeniny)

stlačení tepny (pokud možno krátkodobě)

zaškrtnutí (je nutné použít široké škrtidlo a pravidelně jej povolovat po 5 minutách)

Nejpotřebnější pomůckou je obvaz, šátek, kus řemene, látky apod.

Každý voják musí mít svůj osobní obvaz stále sebou na předem určeném místě - většinou pravá boční kapsa kalhot!!!

Vždy používáme jako první obvaz od raněného, jen v případě nezbytnosti použijeme svůj vlastní.

Pokud jde o silné krvácení z končetiny, stlačíme tlakový bod mezi ranou a srdcem (nejlépe, může-li to udělat sám zraněný).

V případě, že je zranění jinde než na končetině, stlačíme přímo ránu, abychom zamezili vykrvácení.

Neznáme-li tlakové body nebo je stlačení tlakového bodu neúčinné, použijeme škrtidlo.

Pokud je škrtidlo úzké (méně než 5 cm), podložíme škrtidlo textilem (částí oděvu), aby nedošlo k poškození kůže nebo žil.

Můžeme použít i improvizovaného škrtidla (barakuda, šátek). Pro důkladné zaškrcení použijeme hůlku - uděláme kolem končetiny jednoduchý uzel, přiložíme na něj hůlku a uděláme další uzel. Hůlku otáčíme do doby, dokud není škrtidlo utaženo. Jeden z konců hůlky pak fixujeme ke končetině, aby nedošlo k povolání škrtidla.

Pokud je to možné (zejména při slabším krvácení), nasadíme si gumové sterilní rukavice a nebo si rychle dezinfikujeme ruce dezinfekčním sprejem!! Nejde tak ani o opatření, které má chránit nás, ale zejména zraněného před nebezpečím infekce.

Technika obvázání tlakového obvazu spočívá v tom, že po prvních několika závinech položíme přímo na ránu druhý obvaz (nebo polštářek na vojenském obvazu) a pokračujeme v obvazování - tlak by měl krvácení zastavit.

Po obvázání povolíme škrtidlo a sledujeme, zda krev nezačne prosakovat skrz tlakový obvaz.

Jestliže se krvácení obnoví, zaškrtneme končetinu znova.

Končetinu držíme směrem vzhůru, abychom omezili tok krve.

Pokud jsme škrtidlo ponechali, napíšeme (na kůži či na papírek, který připevníme k obvazu) čas, kdy jsme zaškrcení provedli - každých 5 minut se škrtidlo musí na asi 30 s. povolit, aby končetina neodumřela. Pokud při povolení škrtidla dochází k velkému krvácení, musíme končetinu nechat zaškrce-nou stále - lépe přijít o končetinu než vykrváct.

Tlakový obvaz

Tlakový obvaz má být stažen tak, aby nebylo zastaveno tepenné proudění, ale aby došlo k zastavení krvácení. Stažení způsobuje uzavření, zmenšení rány a utlačení porušených cév, ze kterých krvácení pochází.

Zhotovíme jej tak, že po prvních několika závinech položíme přímo na ránu druhý obvaz (nebo polštářek na obvazu) a pokračujeme v obvazování - tlak by měl krvácení zastavit. Pokud druhý obvaz nemáme, tak použijte kapesník, kus ručníku nebo jakoukoliv čistou látku.

Obvazování

Následuje ihned po zaškrcení rány. V případě, že zranění je na krku, trupu a hlavě, obvazujeme samozřejmě bez zaškrcení.

Důležité je použít tlakový obvaz! Pouhé obvázání bez použití dalšího obvazu nebo polštářku v případě rozsáhlejšího krvácivého zranění nepostačuje!!!

Při první pomoci při otevřeném zranění krku používáme tzv. tamponádu - na ránu dáme co nejvíce sterilního materiálu (obvaz, opravdu čistý ručník, gázu apod.) a vše připevníme obvazem.

U zranění krku přeložíme na druhé nezraněné straně krku paži přes hlavu a obvaz omotáváme kolem ní - zajistíme jednak průtok krve do mozku a pevnost obvázání.

Při zranění břicha zraněnému zlehka obvážeme ránu a případné vyhrzlé orgány nedáváme zpátky, ale přikryjeme je pokud možno sterilním obvazem, ručníkem a zlehka zavineme obvazem. Pozor na protržení střev.

Bezvědomí

zraněný je v klidu, nekomunikuje, většinou má zavřené oči, nereaguje na podněty, hlas, poplácání po obličeji, štípnutí do ušního lalůčku, končetiny jsou bezvládné.

Pokud je zraněný v bezvědomí, kontrolujeme jeho životní funkce.

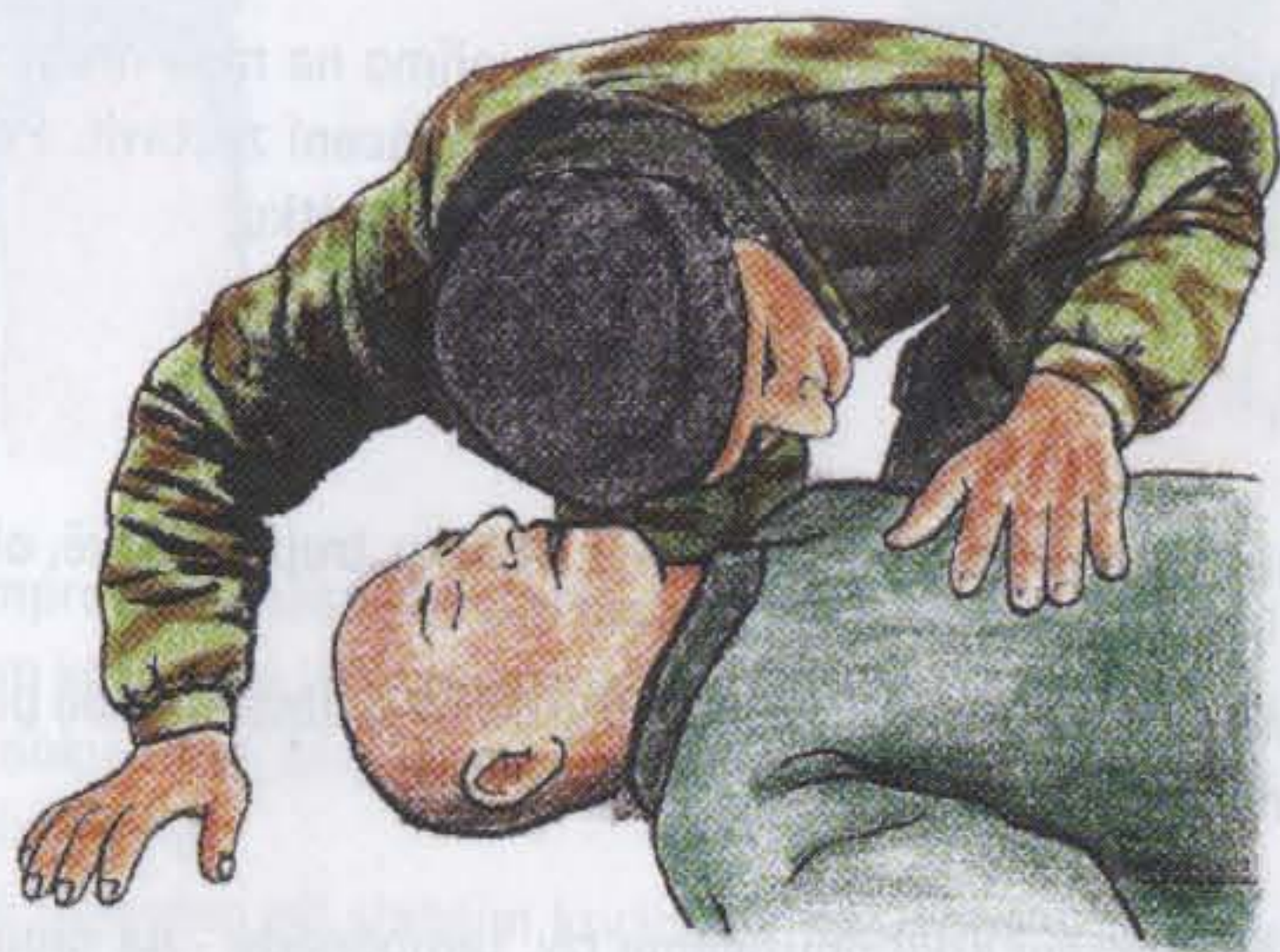
Životní funkce - tep

Dvěma prsty zkusíme na krční žíle nahmatat tep. Postupujeme důkladně a v případě pochybností provedeme několik pokusů.

Životní funkce - dech

Poslechem těsně u úst zraněného zjistíme, zda zraněný dýchá, současně očima pozorujeme hruď a lehkým přiložením dlaně zjistíme, zda se hrudník zraněného pohybuje.

Obrácení zraněného

V mnoha případech leží zraněný na břiše a musíme jej otočit na záda, abychom mohli provést kontrolu životních funkcí a zahájit ožívání.

Pokud je to možné, obrátíme zraněného ve více lidech. Můžeme postupovat i tak, že zraněnému natáhneme jednu ruku (tu, která je dál od nás) podél hlavy a pak podsuneme svoje ruce pod končetiny zraněného, které jsou blíže k nám a vzniklá páka nám usnadní obrácení zraněného na záda. Dáváme pozor na polohu hlavy a opatrně ji přidržíme.

Ožívání

Při zranění se může stát, že zraněný dostane zástavu dechu, která se prohloubí až na zástavu srdce nebo naopak (např. úraz proudem) - většinou do několika desítek sekund.

Umělé dýchání (z úst do úst)

Vyčistíme dutinu ústní od zvratků a jiných nečistot (hlíny, listí, hleny).

Klekneme k raněnému, svoji dlaň mu podsuneme pod krk a zvednutím mu zakloníme hlavu vzad (tím mu tzv. „vytáhneme“ jazyk - uvolníme dýchací cesty).

Druhou rukou mu mírně tlačíme na čelo a ucpeme mu dvěma prsty nos. Zhluboka se nadechneme a vdechneme do něj - musí se mu viditelně zvednout hrudník. Uvolníme nos a raněný samovolně vydechne.

Nejprve provedeme 2 vdechy za 2 vteřiny.

Pak postupujeme v pravidelném tempu 12 × za 1 minutu.

Pokud zraněný začne trhaně dýchat, kašlat, je to znamení, že se dýchání obnovilo.

Nepřímá srdeční masáž

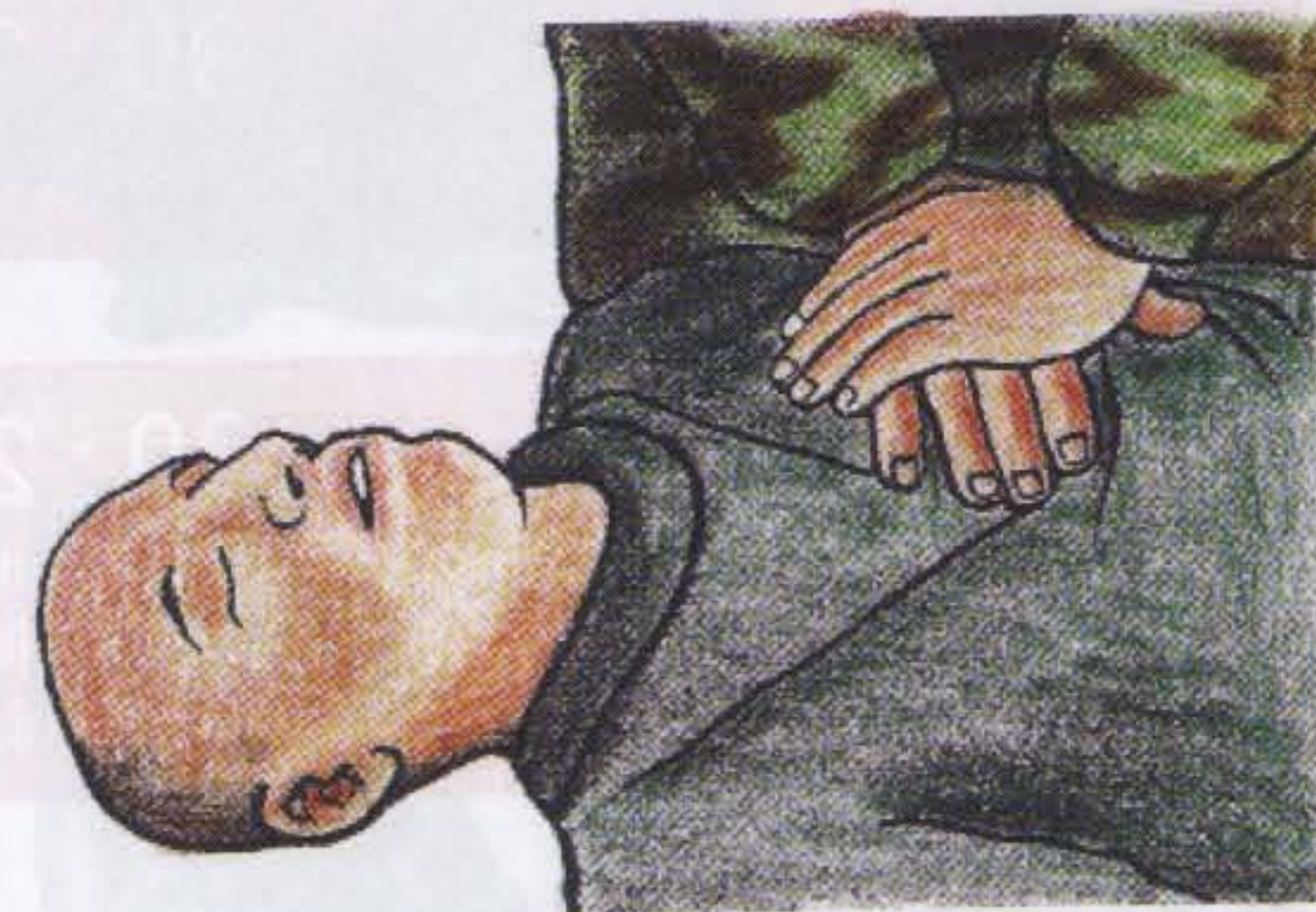
Pokud zjistíme, že zraněný dostal zástavu srdce (poslechem na hrudi, kontrola krční tepny), poskytujeme mu nepřímou srdeční masáž.

Zraněný musí ležet na tvrdé podložce (země, stůl), ne na matraci či jiném pružném podkladu!

Položíme složené dlaně na hrudník zraněného asi doprostřed hrudní kosti v úrovni spojnice prsních bradavek. Ruce máme napjaty v loktech, aby nepružily.

Rázným stlačováním hrudníku až o 5 cm v intervalech o něco rychleji než jednou za 1 s (tempem asi 100 × za minutu) se snažíme obnovit srdeční činnost.

Obnovu srdeční činnosti kontrolujeme každé dvě minuty.

Nepřímá masáž srdce a umělé dýchání

Nejčastěji se zástava dechu a srdce dostavuje najednou.

Nejprve dvakrát vdechneme do zraněného (abychom naplnili plíce okysličeným vzduchem) a začneme střídavě masírovat a dýchat (interval dvou vdechnutí na 30 stlačeních).

Poměr masáže : vdech je u jednoho zachránce stejná jako u dvou zachránců

30 : 2

intenzita: masáž 100 × za 1 minutu, 2 vdechy provedené do 2 sekund rychle po sobě

30 : 2

Tento poměr platí pro všechny způsoby oživování v jednom nebo více lidech, přesto nemá smysl věst nad postiženým hádky o číslech, ale je nutné zahájit oživování, třeba i v jiném poměru stlačení a dýchání.

Pravidelné tempo můžeme určovat i pomocí vánoční koledy „Rolničky, rolničky“, jejíž tempo a délka zhruba odpovídá požadovanému tempu a délky jednoho intervalu oživování, tj. 30 stlačeních.

Oživujeme až do spontánního obnovení činnosti nebo do převzetí postiženého zdravotníkem nebo do vyčerpání zachránce nebo až se dostaví příznaky smrti.

Poloha zraněného při čekání na transport

Není-li nutné se zraněným manipulovat, ponecháme ho v takové poloze, která mu vyhovuje a zbytečně ho za každou cenu neukládáme do „správné“ polohy.

Pokud to stav raněného umožňuje, položíme jej na záda, nohy zvedneme asi 30 cm vysoko tak, aby hlava byla co nejnižší (mozek se lépe zásobí krví).

Při velké ztrátě krve zvedneme nohy a ruce do výše, aby co nejvíce krve proudilo směrem k hlavě. Máme-li čas a materiál, ovíneme co nejtěsněji zraněnému nohy a ruce obvazem, abychom z nich vytěsnili co nejvíce krve.

Zraněné do hrudníku do polosedící polohy (podepřená záda a hlava) - lépe se dýchá.

Zraněné do břicha uložíme do skrčené polohy (v polosedě pokrčené a podepřené nohy, které se páty nedotýkají země, hlava a ramena podepřeny - snížení svalového napětí břišních svalů).

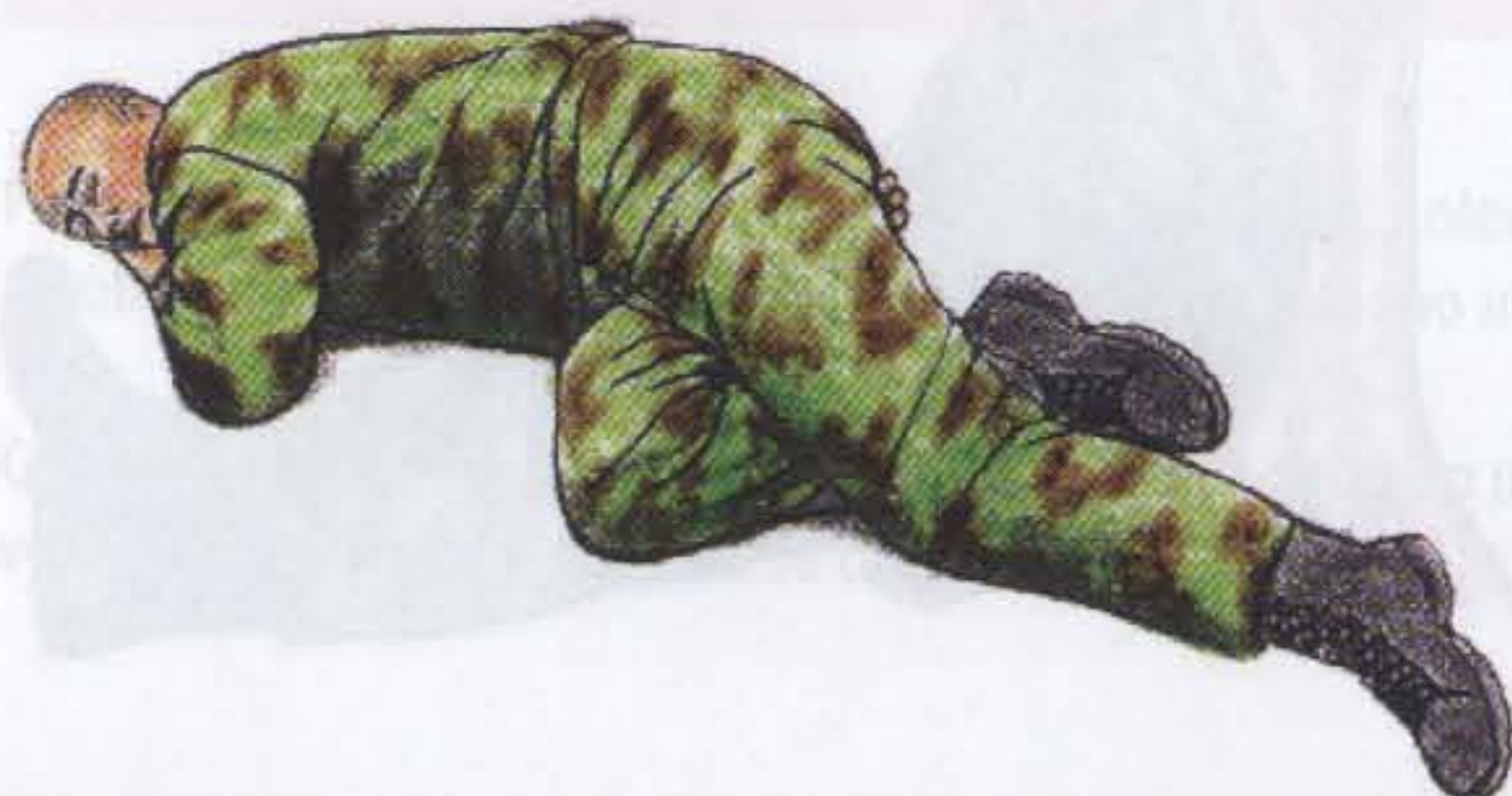

Stabilizovaná poloha

Pokud je raněný v bezvědomí, má životní funkce a jeho zranění to umožňují, položíme jej do tzv. stabilizované polohy na boku, aby se nezadusil případnými zvratky. Zadušení v bezvědomí je jednou z častých příčin smrti! Kontrolujeme v intervalu 1 až 2 minut životní funkce.

Pokud je zraněný při vědomí nebo by stabilizovaná poloha nebyla pro zranění možná, uložíme zraněného do ležící polohy.

Pravá ruka je podsunuta až za tělo a brání v samovolném otočení trupu na záda.

Levá ruka je podložena pod hlavou dlaní dolů, brada leží na hřbetu dlaně. Koleno pravé nohy je pokrčeno a brání v otočení trupu na břicho.

Znehybnění

PAMATUJ! Zraněné končetiny vždy znehybňujeme, i když nejsou zlomené!!!

Transport bez znehybnění je nepřipustný a zvyšuje bolest a prohlubuje stres zraněného!!

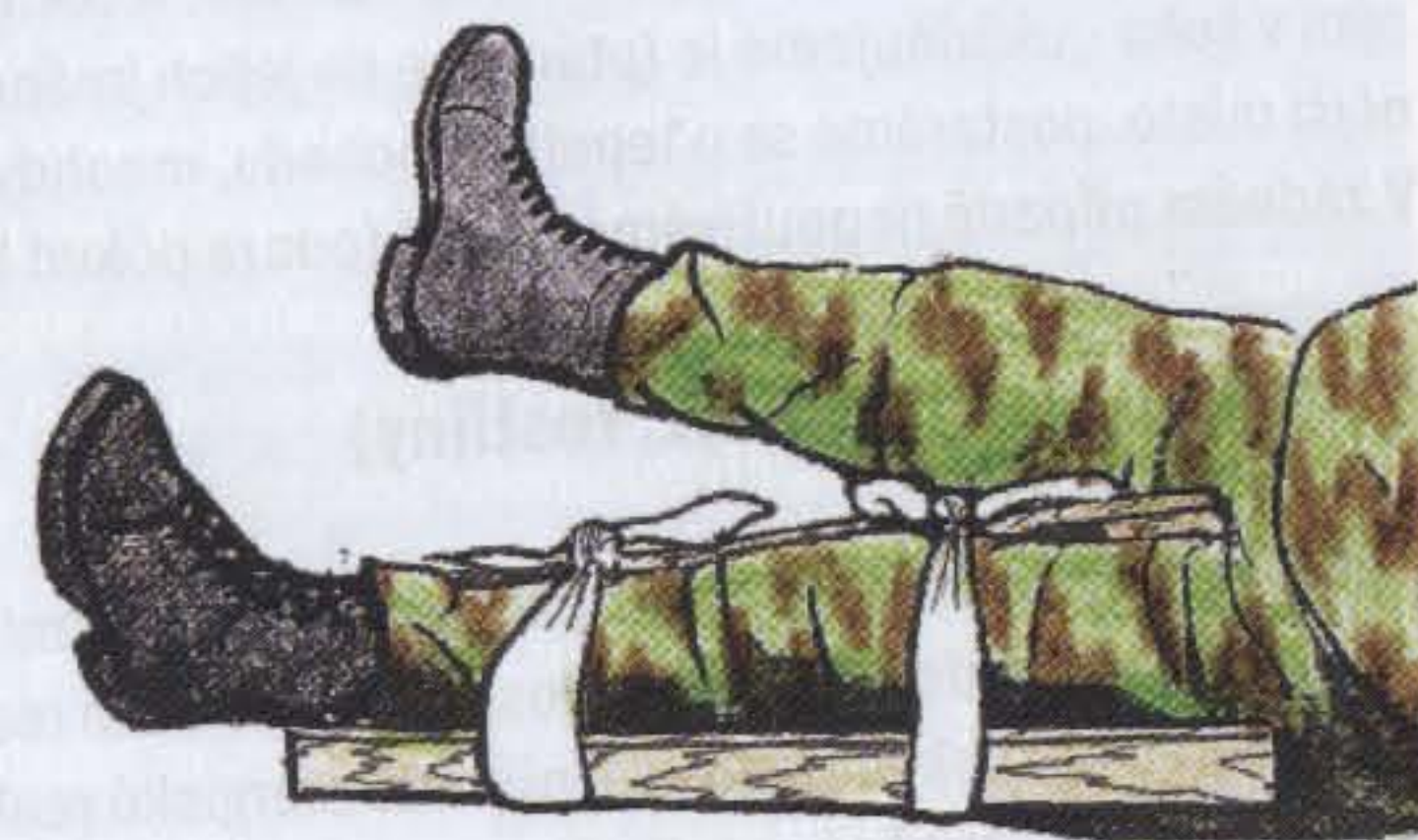
Znehybnění provádíme známými metodami - nejčastěji přiložením dlahy ke končetině a jejím připevněním obvazem či kusem látky. Znehybňujeme vždy přes dva klouby - pod a nad ranou (zlomeninou)!

Zraněnou nohu připevníme několika šátky či oděvem ke zdravé noze.

Pod improvizovanou dlahu vkládáme změkčovací vrstvu (kus textilu), aby dlahy nepůsobila zraněnému zbytečnou bolest.

Znehybnění končetiny lze improvizovaně provést šátkem či obvazem - ruku ohnutou v lokti připevníme pomocí dvou šátků k trupu.

V případě, kdy je možné provést v krátké době transport zraněného zdravotní záchrannou službou, nemusíme končetiny improvizovaně znehybňovat.

Šok

Velmi nebezpečnou reakcí těla na bolest a ztrátu krve je šok. Upadá do něj dříve či později každý vážněji raněný. Rozvinutý šok může vést k bezvědomí, ztrátě životních funkcí a ke smrti!

Zraněný v šoku je bledý („jako stěna“), zmatený, flegmatický, může upadat do bezvědomí, má třesavku, tep je zrychlený a slabý, dýchání je povrchní a rychlé.

Jak předcházet šoku

- se zraněným komunikujeme, uklidňujeme jej
- zraněného udržujeme v TEPLE a v KLIDU!
- co nejdříve jej transportujeme k dalšímu ošetření!

NIKDY nedáváme pít vodu ani jiné tekutiny! (pouze navlhčujeme mokrým kapesníkem ústa a ústní dutinu!) jinak při následné anestézii hrozí zvracení!!!

Pohled na krev, zranění či smrt blízkých, silný úlek při nehodě apod. se může zejména u žen, ale i mužů projevit stresem, hysterií až agresivitou. K takto postiženým se chováme stejně, jako ke zraněným v šoku - uklidňujeme je (ptáme se na jejich jméno, bydliště, příčinu nehody), odvedeme na klidnější místo, postaráme se o tepelnou pohodu, mnohdy pomůžeme i jejich zapojení do jakékoliv činnosti. V žádném případě nepoužíváme násilí! (pouze pokud by ohrožovali zraněné, nás nebo sebe).

Alergické reakce (hmyz, rostliny)

V případě štípnutí hmyzem do citlivých částí těla (sliznice, krk, ústa) je nutné postižené místo co nejrychleji chladit vodou. Pokud se dostavuje alergická reakce, která může ohrozit postiženého, okamžitě zavoláme lékařskou pomoc. V případě alergické reakce na rostliny, pyl apod. přepravíme postiženého mimo nebezpečné prostředí.

Častým problémem při pobytu v přírodě je přisátí klíštěte, které může přenášet nebezpečné onemocnění. Jeho neodborným odstraněním významně zvyšujeme riziko přenosu.

Odstranění klíštěat

Pokud najdeme klíštěata, okamžitě je odstraníme následujícím postupem: namočíme kousek ručníku (kapesníku) do vody, nanese na textílii trochu mýdla a potom jím krouživým pohybem třeme klíště, dokud se nepustí. Vyvarujeme se použití pinzet, pálení cigaretou a podobných způsobů – hrozí riziko, že klíštěti utrhneme pouze zadeček a hlavička zůstane přisátá v ráně – v takovém případě vyhledáme lékařskou pomoc. Odstraněná klíštěata likvidujeme nejlépe spálením (v kousku papíru).

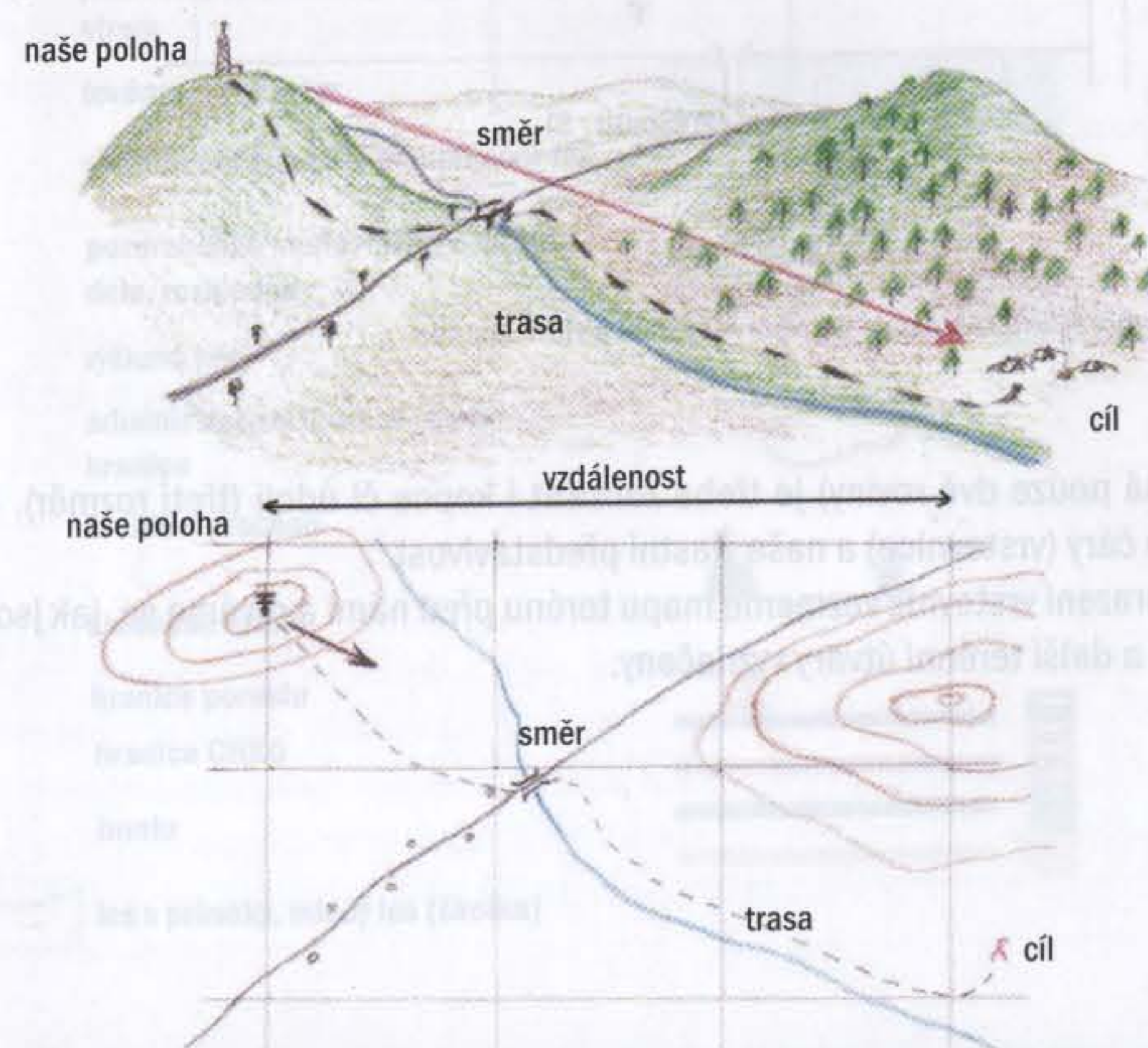
Orientace

„Velitel praporu byl starý praktik. Nasbíral zkušenosti v nějaké zahraniční armádě a dokázal si vždycky poradit. Před ofenzivou se na štábu připravily plány oblasti tak jako obvykle – černobíle se okopírovala turistická mapa a šlo se. Jenže ofenziva byla úspěšná až moc, a tak se nám podařilo „vyjít z mapy“ a z velení žádná nová mapa nepřišla.

Mělo se zabezpečit levé křídlo. Šli jsme několik kilometrů od hlavní silnice v docela obtížném kopcovitém terénu. Pochodovali jsme několik dní a stále „dobývali“ nějaké kóty kolem cesty a pročesávali les. Sledoval jsem našeho velitele, jak s kompasem v ruce, dalekohledem a vysílačkou řídí směr postupu. Vždycky trefil na ten správný kopec nebo ke správnému potoku. Na jednom kopci jsme v údolí pod námi uviděli střechy domů, mohly být asi pět šest kilometrů daleko. Jeden z vojáků se zeptal velitele, co to je za město. Podíval se na městečko dalekohledem, pak se mrknul na kompas, vytáhl mapu a řekl: „To musí být tohle město“. Podíval jsem se na jeho mapu a nevěřícně jsem na ni zíral. Velitel si poradil po svém – vytrhl ze školního atlasu mapu v měřítku asi tak 1 : 500 000 a šlo se podle ní. A nikde nezabloudil a dovedl nás tam, kde jsme měli být.“

Při orientaci jsou nejdůležitější:
POLOHA, SMĚR (trasa), VZDÁLENOST

K tomu, abychom se na mapě a v terénu našli, musíme znát svoji polohu. Abychom mohli někam jít, musíme znát směr a trasu, kterou půjdeme. Pokud někam jdeme, musíme vědět, jak daleko je cíl naší cesty.

Mapa

Mapa je obraz terénu viděného shora.

Mapy se tisknou v několika velikostech - měřítkách:

Nejčastěji to jsou 1 : 100 000

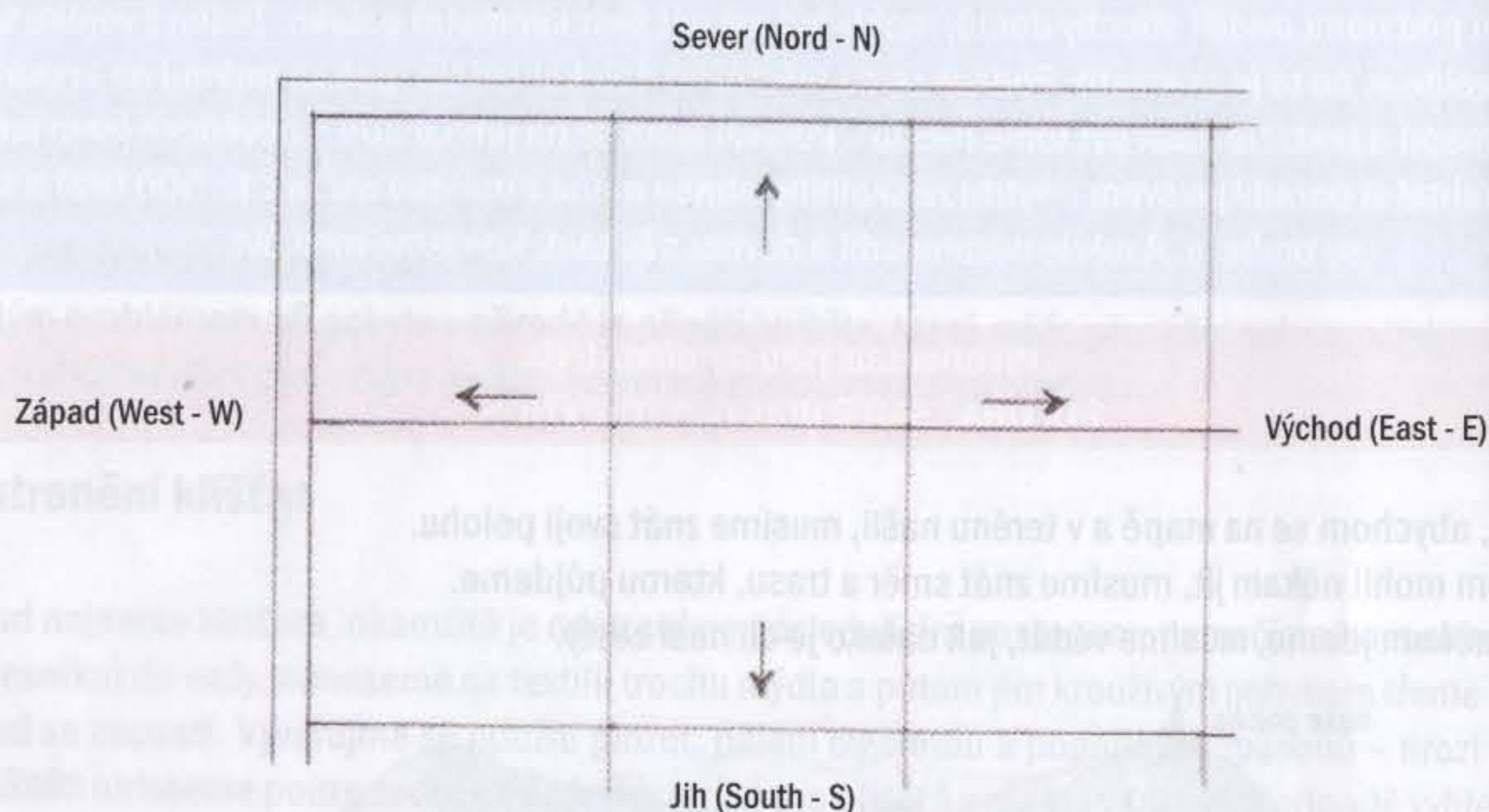
1 : 50 000

1 : 25 000

Tato čísla znamenají, že například jeden centimetr na mapě je 100 000 cm ve skutečnosti (resp. 50 000 či 25 000 cm).

Převáděno to znamená, že na mapě měřítka 1 : 100 000 je jeden cm na mapě 1 km ve skutečnosti (resp. 0,5 km či 250 metrů).

Pomůcka pro rychlý převod na metry je „odmazat“ z měřítka mapy dvě nuly, vyjde vám, kolik metrů ve skutečnosti má jeden centimetr na mapě.

Na mapě je zobrazen nahoře vždy sever, dole jih, vpravo východ a vlevo západ.

Na mapě (která má pouze dvě roviny) je třeba zobrazit i kopce či údolí (třetí rozměr). K tomu nám slouží slabě hnědé čáry (vrstevnice) a naše vlastní představivost.

Pro pochopení zobrazení vrstevnic vezmeme mapu terénu před námi a díváme se, jak jsou opravdové kopce, údolí, strže a další terénní útvary vyznačeny.

Značky na mapách

K zobrazení všech terénních bodů (objekty, kopce, komunikace, toky apod.) jsou zvoleny pevně stanovené symboly - jsou uvedeny v legendě u každé turistické mapy. Všechny tyto symboly musíme znát nazpaměť.

	silnice I. třídy		ubytování se stravováním, bez stravování, ostatní ubytování
	silnice II. třídy		hostinec, občerstvení, bufet, restaurace
	silnice III. třídy s alejí, zastávka bus		autokemping, veřejné tábořiště, turistický přístřešek
	zpevněná cesta, lesní cesta, pěšina		muzeum, nemocnice
	železnice, zastávka, stanice		informace, parkoviště
	lanovka		lyžařský můstek, cyklotrasa
	lyžařský vleč		koupaliště, krytý bazén
	bloky budov, budovy		pramen, minerální pramen
	kostel, kaple		ponor, vyvěračka, studna
	zámek, zřícenina		mokřad
	pomník, boží muka, hřbitov		vodní plocha, tok
	povrchový důl, lom		řeka s mostem, přívoz, přehrada, jez
	hájovna, jeskyně		vrstevnice, skály
	jehličnatý les, listnatý les, památný strom		propast
	továrna s komínem		skála, balvan
	věžovitá stavba, telekomunikační věž		turistické značení na mapě a v terénu, turistická směrovka, délka trasy v km mezi červenými směrnicemi
	pozoruhodné místo, místo s rozhledem, rozhledna		
	výškové kóty		
	administrativní hranice, státní hranice		
	hraniční přechod		
	chráněné území		
	hranice porostu		
	hranice CHKO		
	bunkr		
	les s průřezky, mladý les (školka)		

Vydavatel

název mapy

číslo mapy

měřítko mapy

ročník a vydání mapy

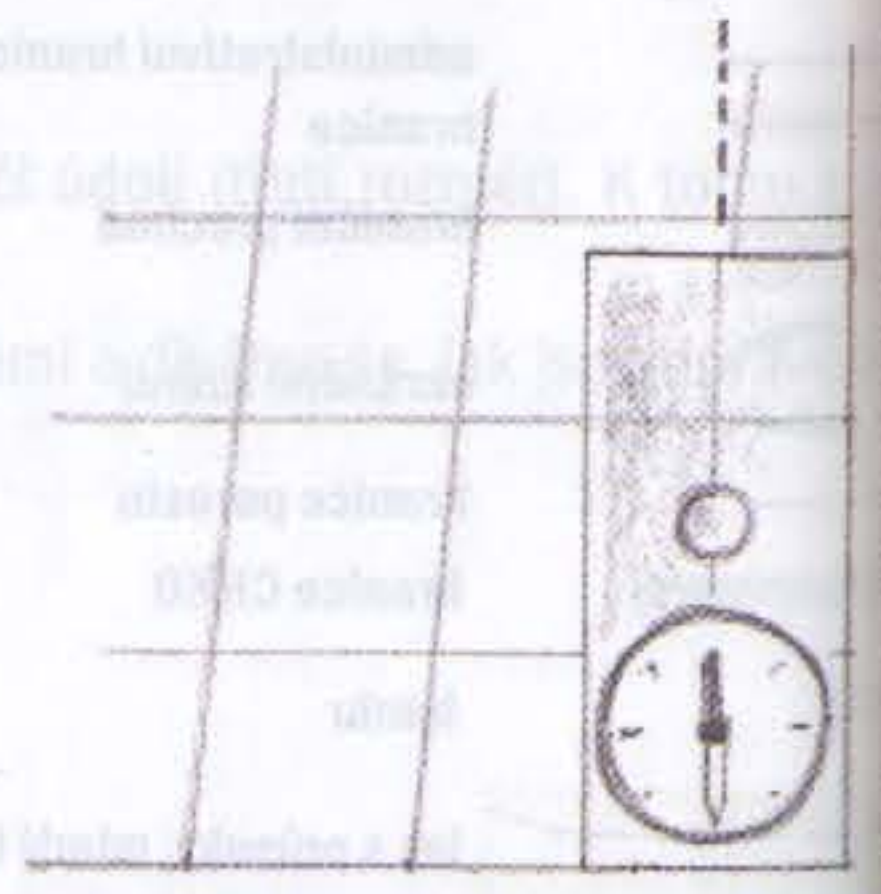
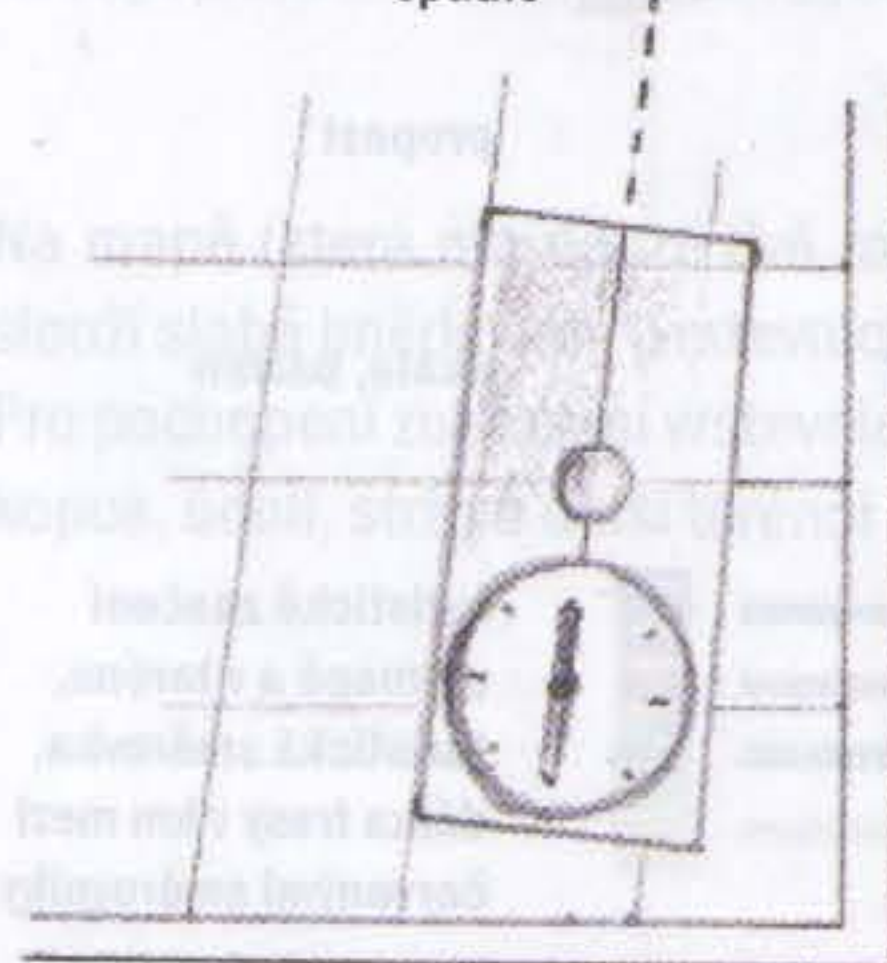
Orientace mapy

Jak již bylo řečeno výše, mapa je obraz terénu a je nakreslena tak, aby sever byl nahoře a jih dole. Pokud máme mapu orientovanou (otočenou) v tomto směru, odpovídají směry na mapě směry ve skutečnosti (v terénu). Orientovat ji můžeme buď kompasem (buzolou), nebo podle terénních objektů. Buzolou: položíme ji do spodního rohu mapy a otáčíme se s mapou tak dlouho, až bude střílka rovnoběžná s bočním okrajem mapy.

Neměříme podle linek kilometrové sítě, ale podle okraje mapy!

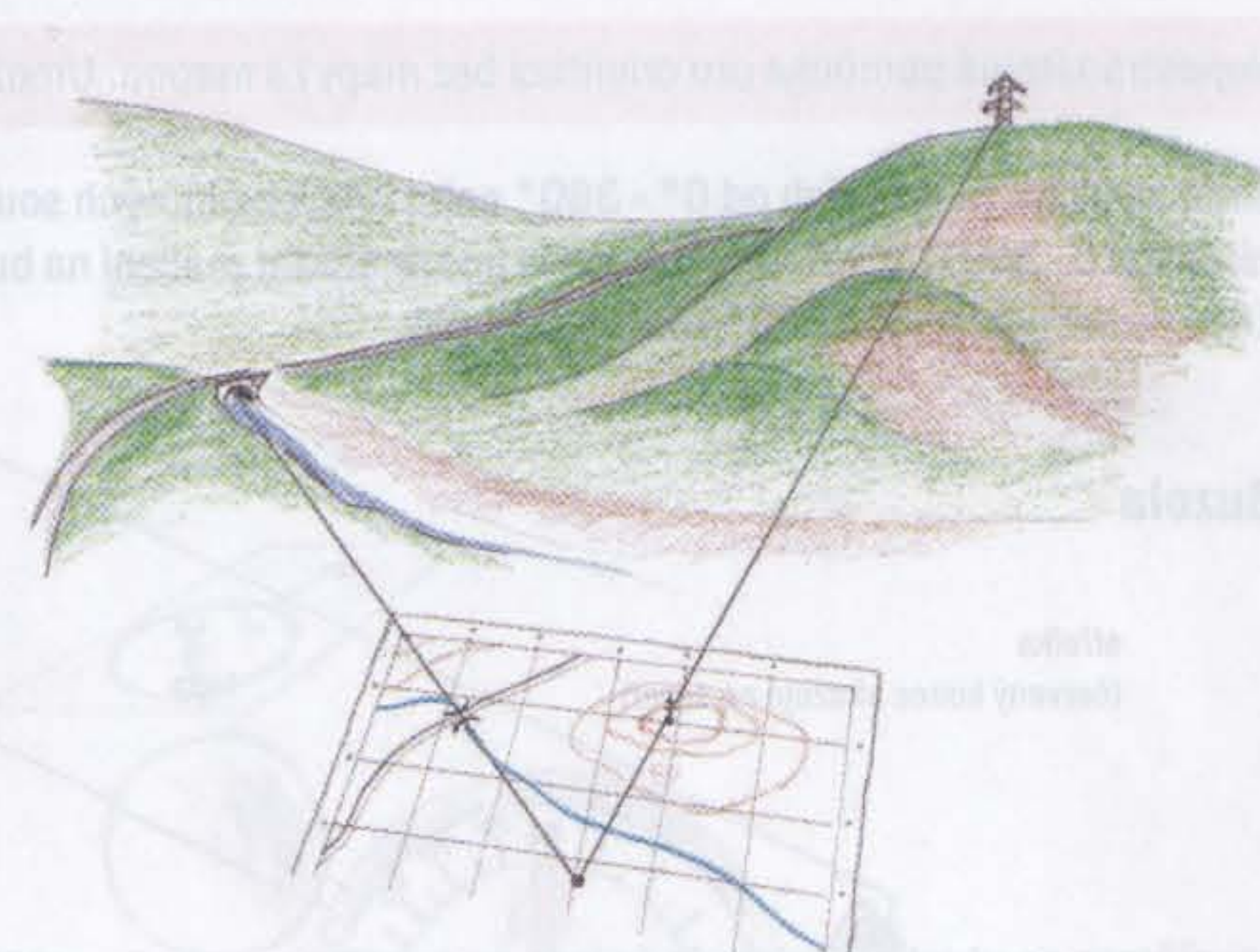
špatně

dobře

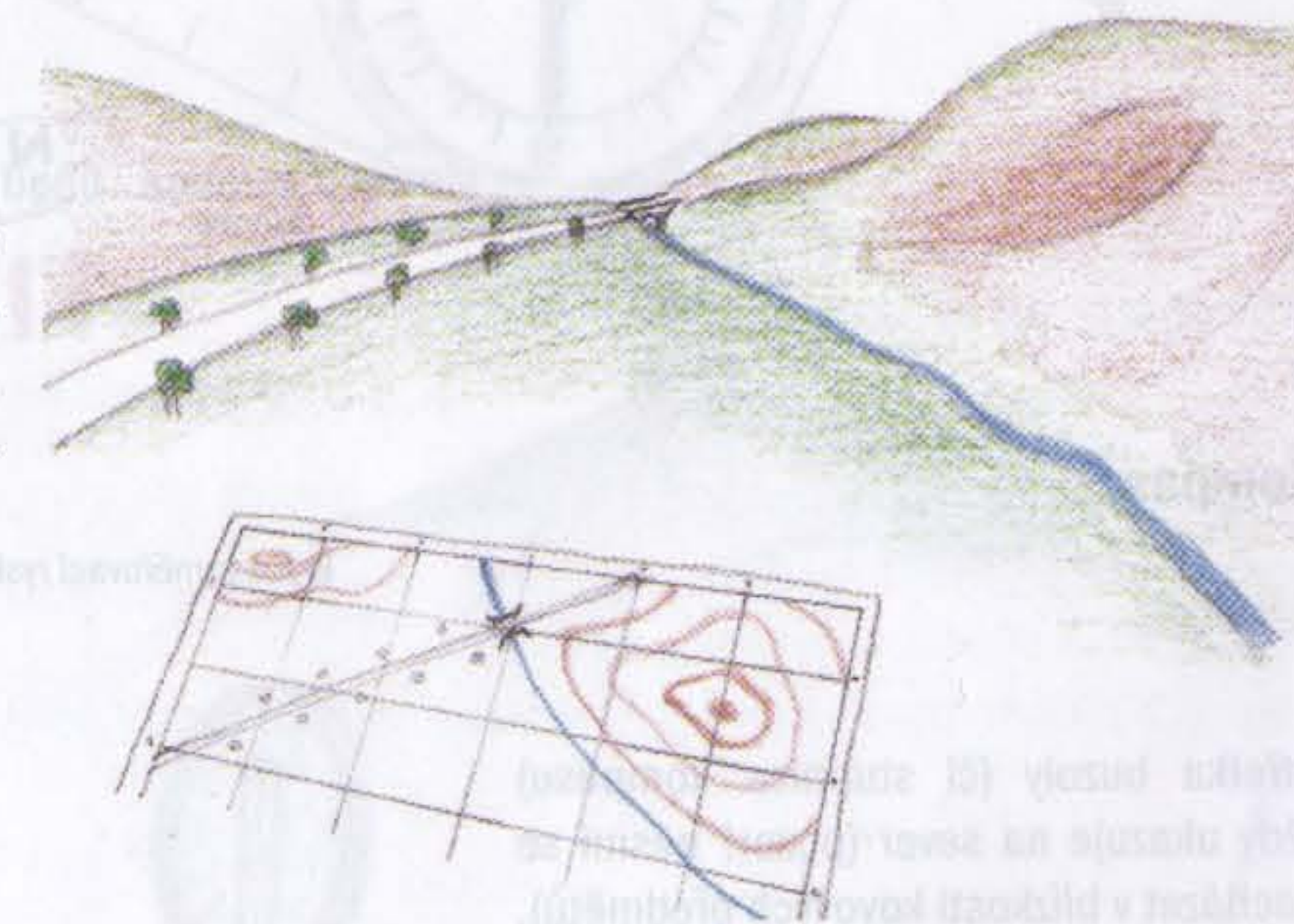
Orientace mapy podle terénu

Stojíme na výrazném bodě, který je zakreslen do mapy (víme, kde jsme). V terénu si najdeme další dva výrazné objekty (kostel, přehradu, žel. most, rozhlednu apod.). Najdeme si tyto objekty na mapě a natočíme mapu tak, aby jejich poloha odpovídala směru v terénu. Pro zjednodušení si na pomyslné linie pozorovatel objekt 1 a pozorovatel objekt 2 položíme dvě stébla trávy. V jejich průsečíku bude místo, na kterém stojíme a mapu tak máme orientovanou.

podle linií terénu:

Mapu natočíme tak, aby směry výrazných linií na terénu odpovídaly jejich směru na mapě. Mapa je tak přibližně orientována.

Jak se najít na mapě

Základní věcí při orientaci, kterou musíme bezpodmínečně znát, je místo, kde právě jsme - svoji POLOHU.

U velkých dominantních bodů, které jsou zakresleny na mapě, to je jednoduché - pokud stojíme v jejich blízkosti, stačí je najít na mapě a víme, kde jsme. Musíme se naučit orientovat i podle méně výrazných orientačních bodů - vrstevnic a tvaru terénu, toků, okrajů lesa.

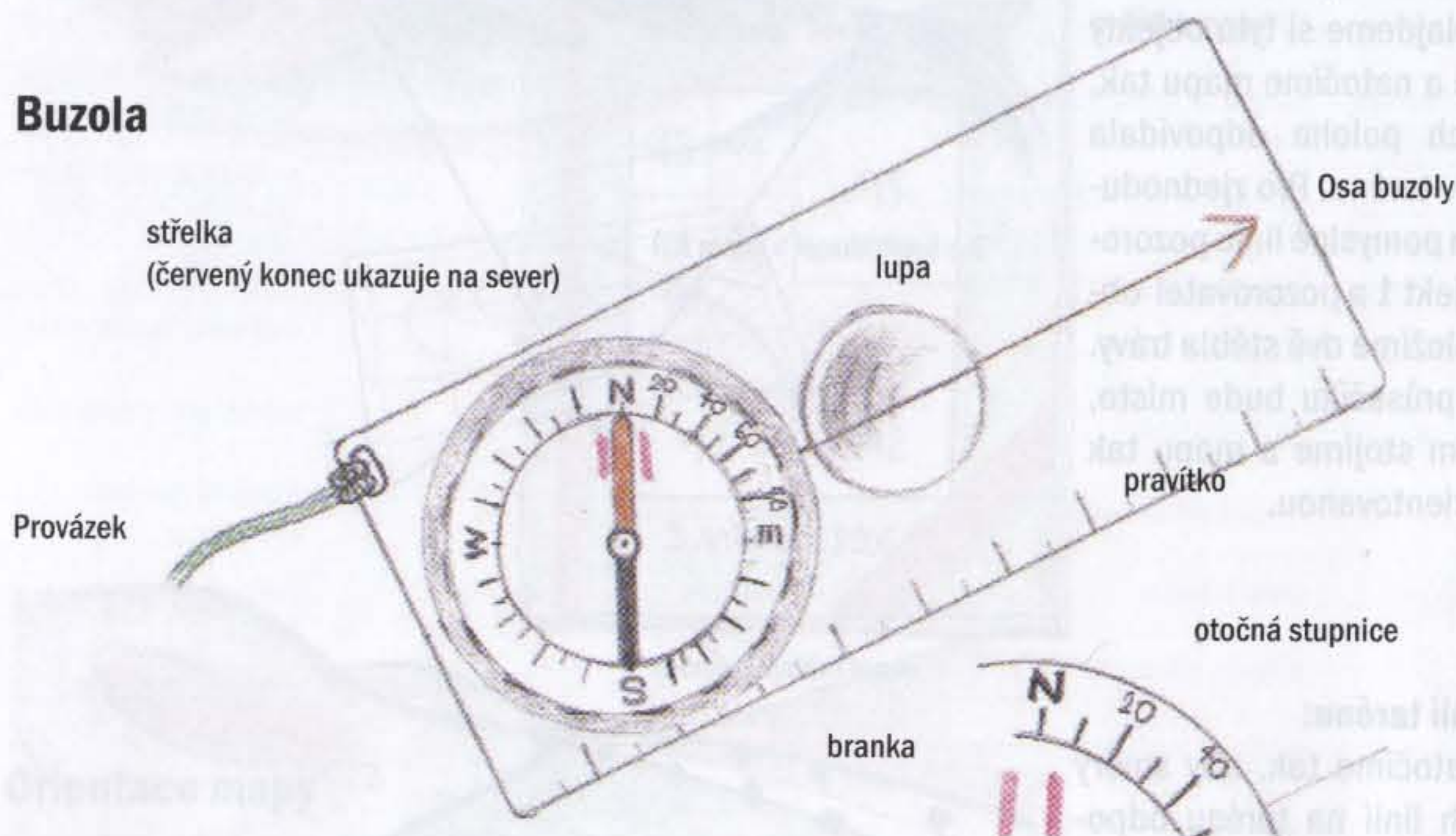
Složitější je orientace, stojíme-li mimo markantní body, ale vidíme na ně - musíme nejdříve (po orientaci mapy) určit směr, ze kterého se na tyto objekty díváme (kompasem, odhadem) a vzdálenost k nim, pro lepší přesnost je vhodné si podobné orientační body vybrat dva nebo tři.

Buzola – kompas

Nepostradatelná pomůcka pro orientaci bez mapy i s mapou. Umožňuje přesně určovat SMĚR.

Směr se uvádí ve stupních od 0° - 360° nebo v jiných úhlových souřadnicích. Nejběžnější je označování od 0 - 360° , kde 0 označuje sever (mezinárodní značení na buzole N), 90° označuje východ (E), 180° označuje jih (S) a 270° značí západ (W).

Buzola

Kompas

Střelka buzoly (či stupnice kompasu) vždy ukazuje na sever (pozor! nesmí se nacházet v blízkosti kovových předmětů). Odměrováním stupňů pomocí stupnice lze určit jakýkoliv směr (tzv. azimut). Pokud víme, že se nacházíme v určitém bodu, od kterého máme jít přímo na východ, stačí, když si na stupnici nastavíme 90° a sledujeme-li správně buzolu, nemůžeme jít jinam než na východ.

kryt a zaměřovací ryska

růžice se stupnicí (šipka vždy ukazuje na sever)

zaměřovací hledí a lupa

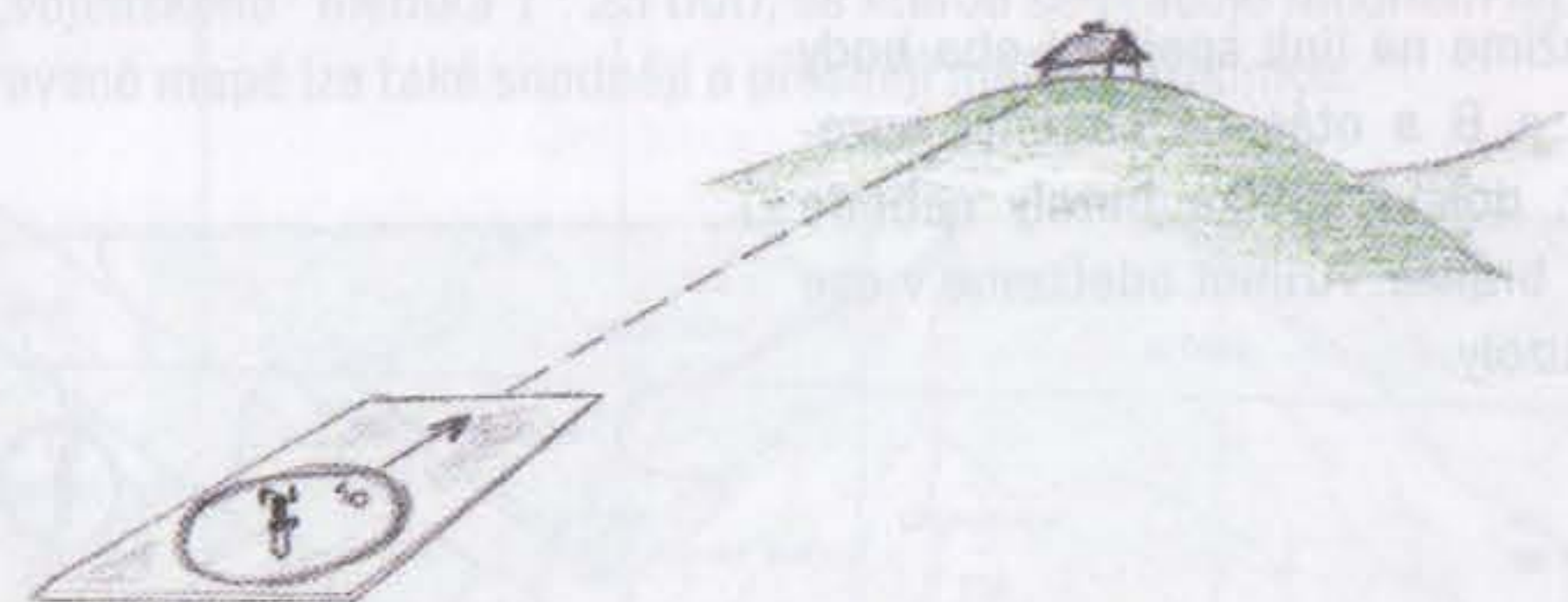

Práce s buzolou a kompasem

Při měření vždy kompas i buzolu držíme ve vodorovné poloze!

Nastavení azimutu - buzola

Na osu buzoly nastavíme na otočné stupnici požadovaný azimut. Pak otáčíme celou buzolou do okamžiku, kdy střelka buzoly bude svojí červenou polovinou uprostřed branky. Osa buzoly směřuje nyní požadovaným směrem.

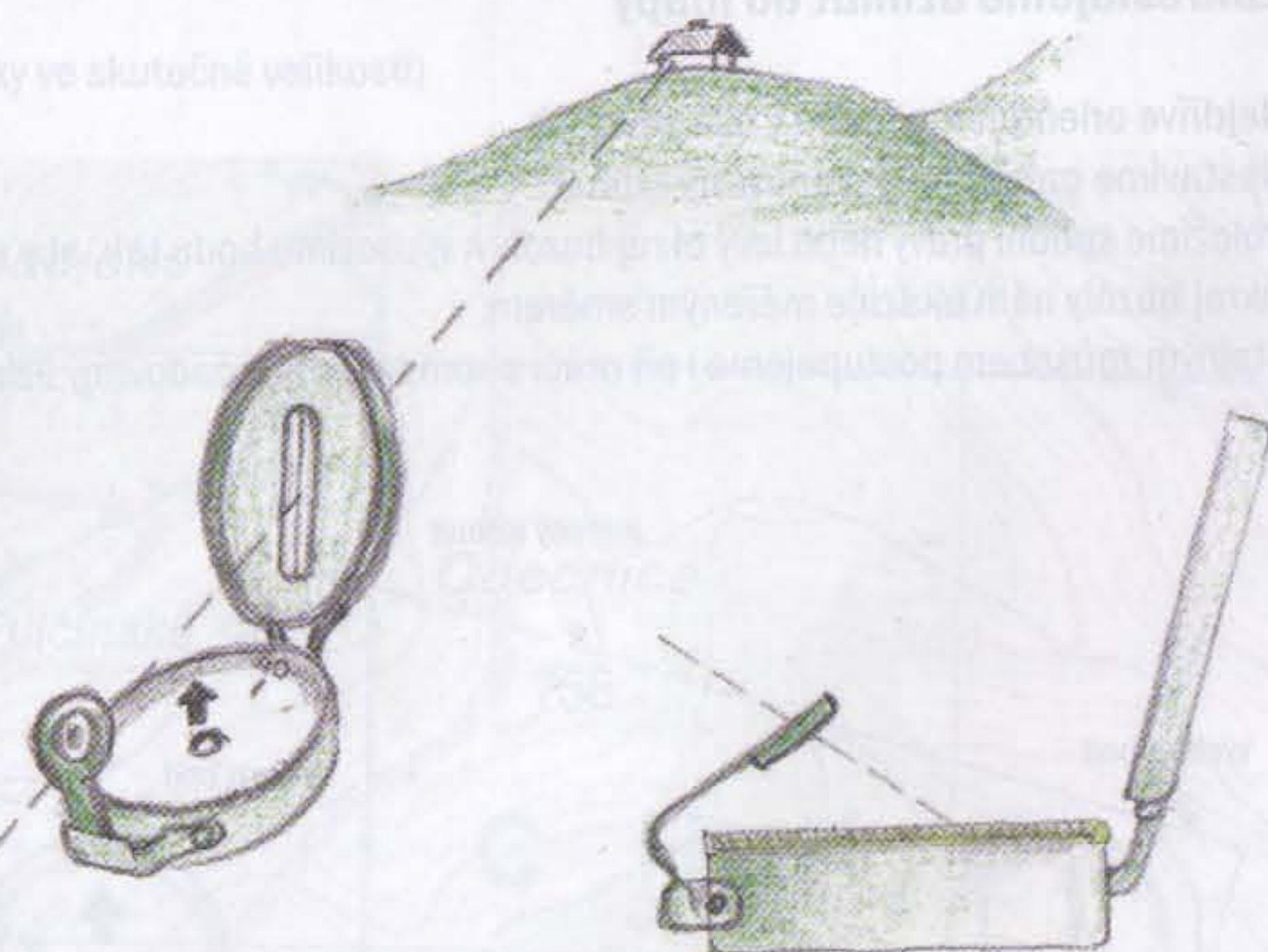
Nastavení azimutu kompas

Otáčíme kompasem do doby, než je požadovaný azimut na otočné stupnici v zákrytu se zaměřovací ryskou na krytu kompasu.

Odměření azimutu z terénních bodů - kompas a buzola

Zamíříme na měřený objekt přes hledí a zaměřovací rysku a v ose kompasu přečteme azimut.

Pokud má kompas lupu, držíme kompas stále vodorovně, po mírném sklonění lupy přečteme skrze lupu azimut (měření je přesnější). Měření s buzolou je obdobné - osu buzoly nasměrujeme na měřený bod a pak otáčíme růžicí do doby, dokud nebude červená střelka buzoly v brance. V ose buzoly pak odečteme měřený azimut.

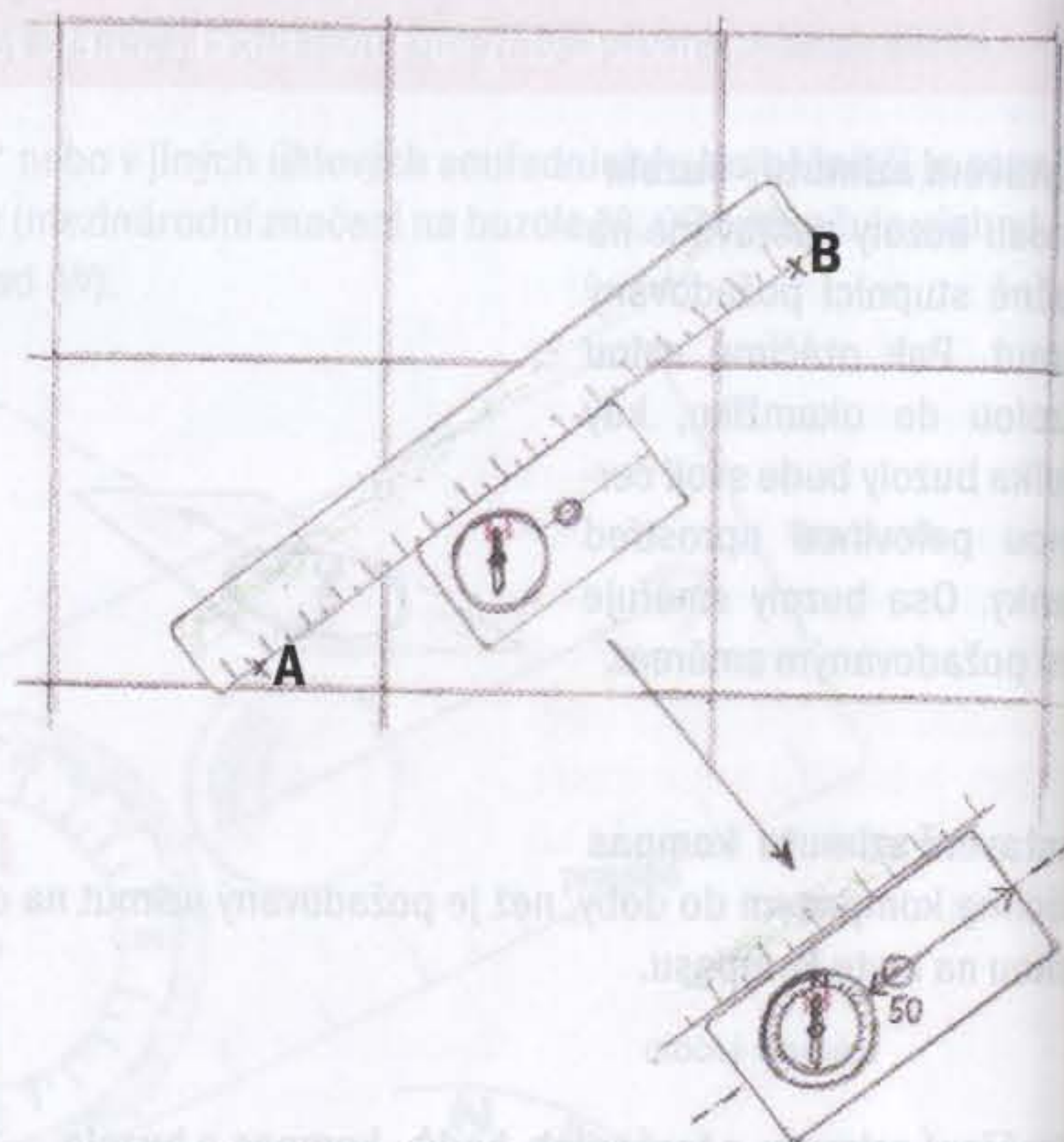

Cvičíme nejlépe prakticky přímo v terénu, kde je dostatek terénních bodů, které můžeme zaměřovat.

Měření azimutu z bodu do bodu na mapě

Nejdříve orientujeme mapu v ose sever-jih.

Pravý nebo levý okraj buzoly položíme na linii spojující oba body A a B a otáčíme stupnicí buzoly, dokud střelka buzoly nebude v brance. Azimut odečteme v ose buzoly.

Zakresluje azimut do mapy

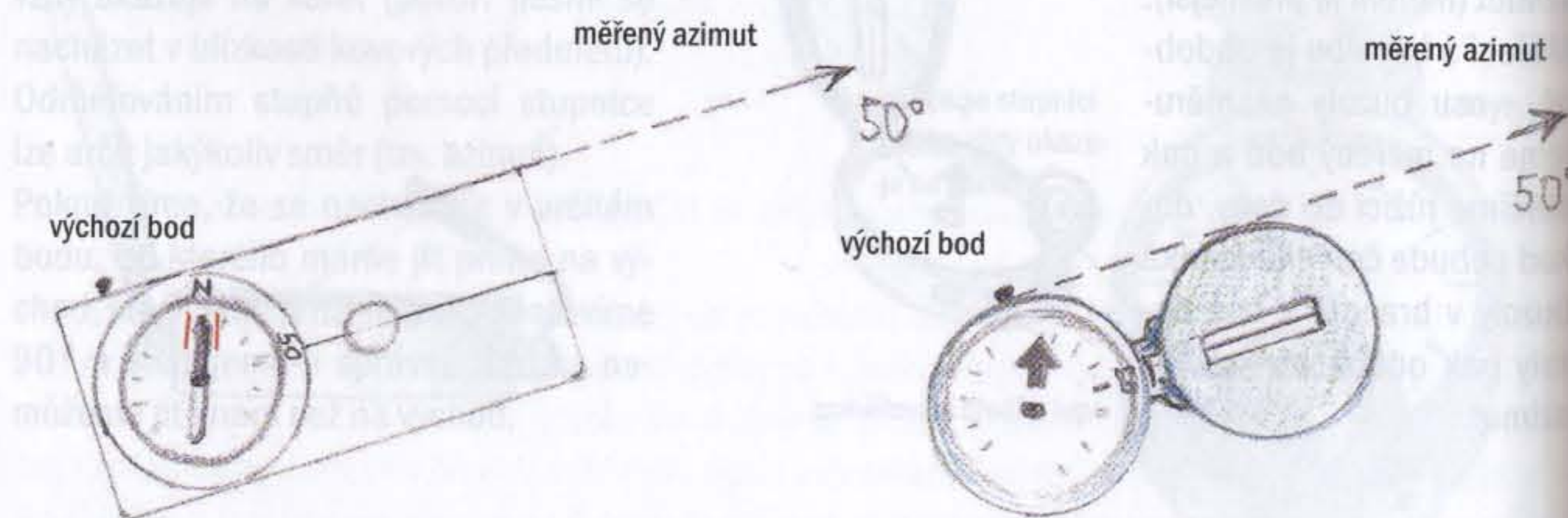
Nejdříve orientujeme mapu v ose sever-jih.

Nastavíme na buzole požadovaný azimut.

Položíme spodní pravý nebo levý okraj buzoly k výchozímu bodu tak, aby střelka buzoly byla v brance.

Okraj buzoly nám ukazuje měřeným směrem.

Stejným způsobem postupujeme i při práci s kompasem, požadovaný azimut musí být v ose kompasu.

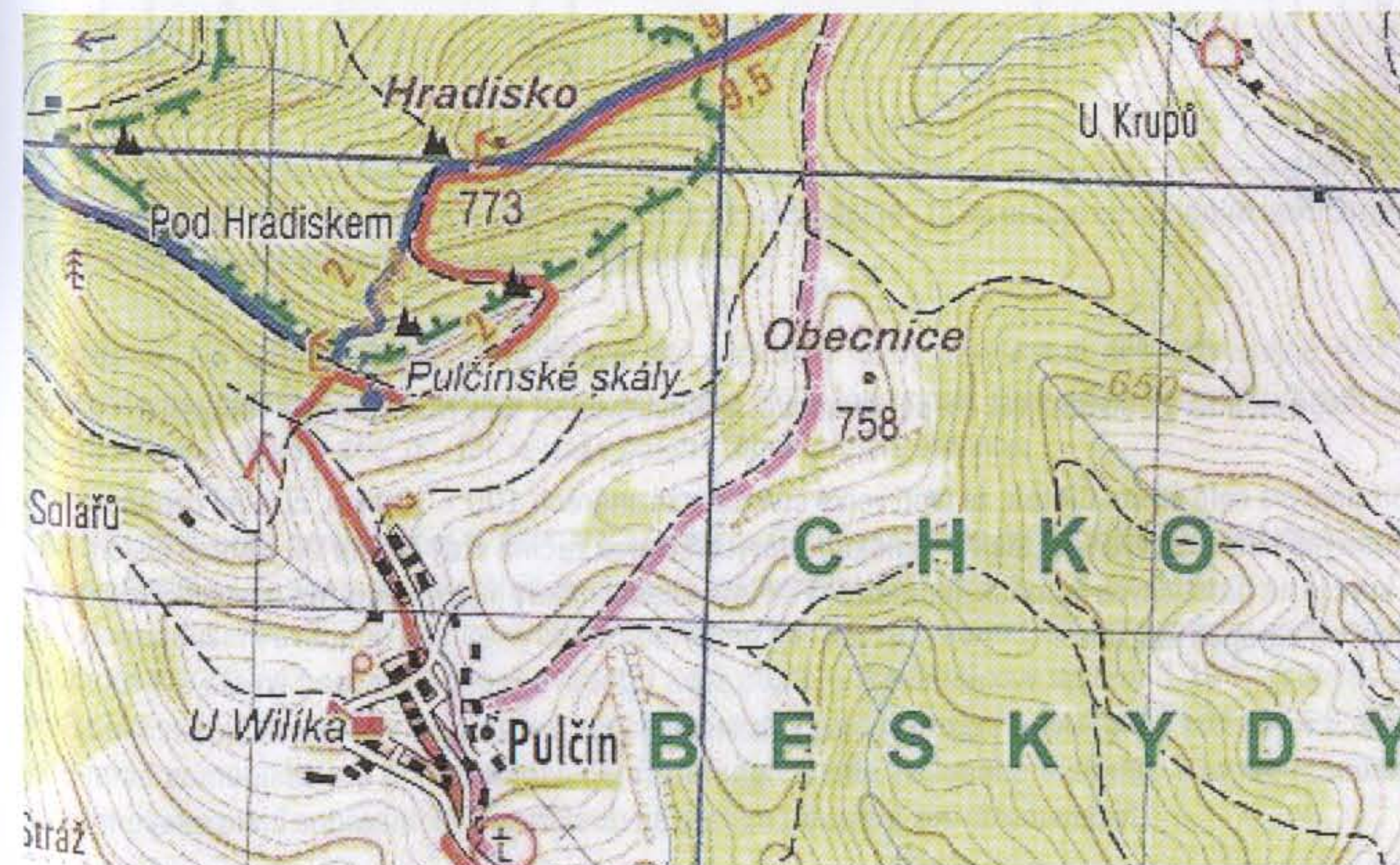
Úprava měřítka mapy

Pro naše potřeby si běžné turistické mapy 1 : 50 000 upravíme - zvětšíme na barevné kopírce potřebnou část o 100 % (velikost jednoho kilometrového čtverce, tj. 2 × 2 cm bude dvojnásobná, tedy 4 × 4 cm). Získáme tak mapu „vojenského“ měřítka 1 : 25 000, se kterou se pracuje mnohem lépe (zejména za noci). Na takto upravené mapě lze také snadněji a přesněji měřit souřadnice.

Mapa měřítka 1 : 50 000

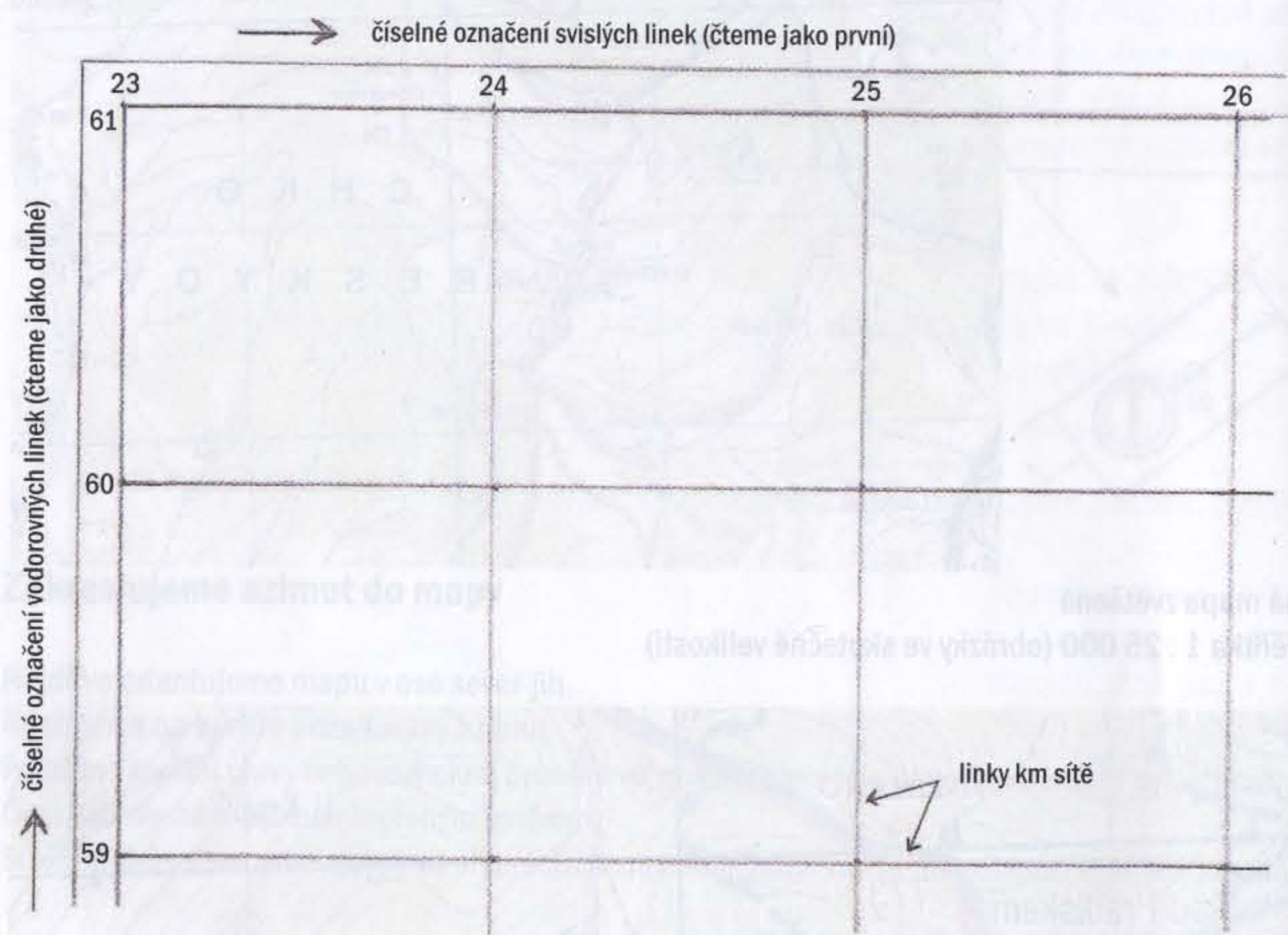

Stejná mapa zvětšená
do měřítka 1 : 25 000 (obrázky ve skutečné velikosti)

Kilometrová (souřadnicová) síť

Na některých turistických mapách jsou tenkými černými (či modrými) čarami nakresleny svislé a vodorovné čáry vytvářející pravidelnou síť. Jedná se o tzv. kilometrovou síť. Každý čtvereček této sítě má na mapě rozměr 1×1 km a výrazně tak zjednodušuje počítání vzdáleností. Kromě toho, na vojenských a některých turistických mapách (podle vydavatele), má síť své číselné označení, které umožňuje zcela přesnou orientaci - určení polohy (viz. dále).

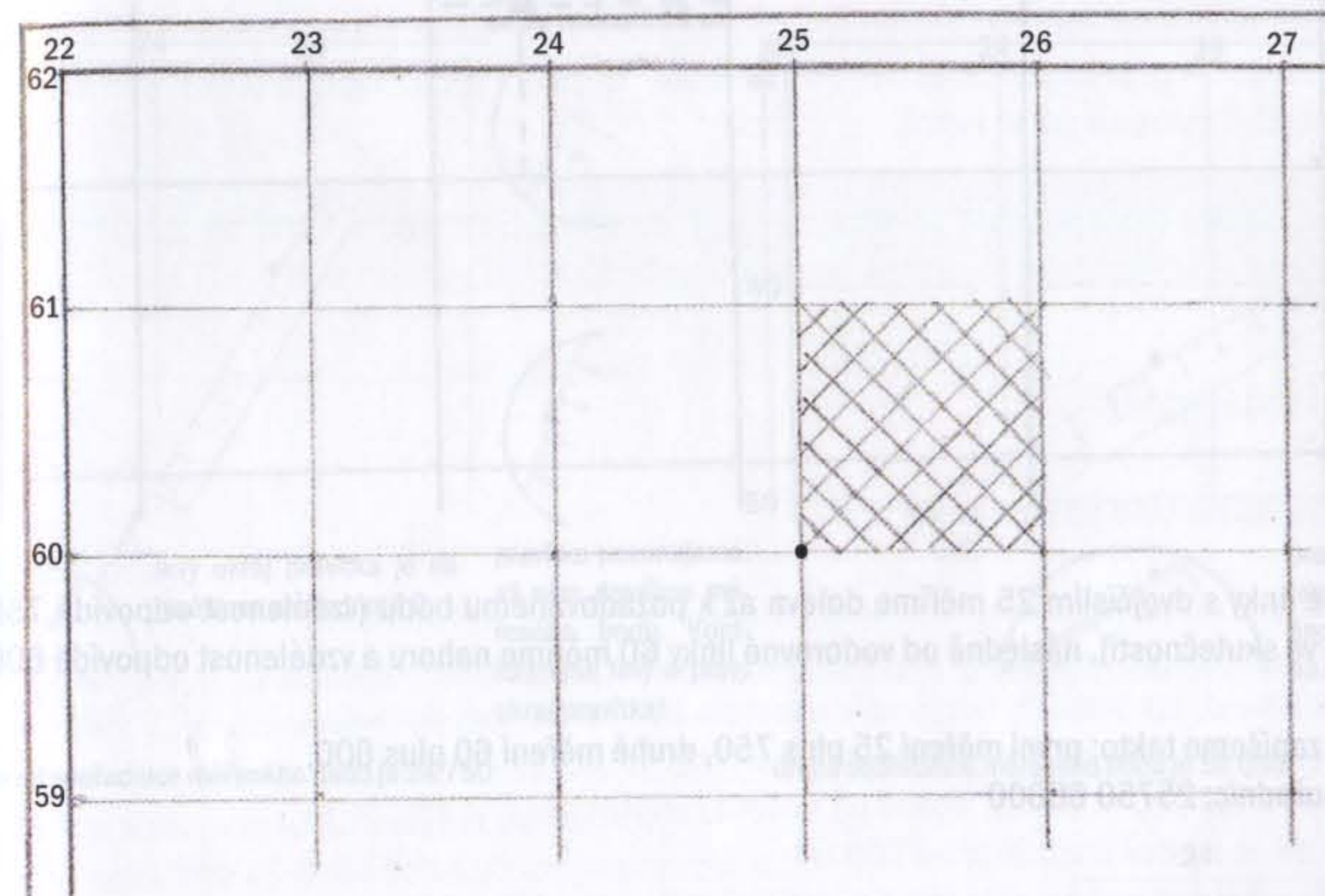
Na mapě měřítka $1 : 50\,000$ je 1 cm půl kilometru, kilometrovou síť tedy tvoří čtverce o velikosti 2×2 cm.

Síť pokrývá celé území ČR tak, že tvoří velké čtverce o rozměrech 100×100 km, číselné označení jednotlivých kilometrových čar těchto stokilometrových čtverců začíná vždy číslem 00 a končí číslem 99. I když je na turistických mapách kilometrová síť vyznačena, někdy jí chybí důležitá část - číselné označení na okrajích mapy!

Čtení souřadnic

jako první čteme souřadnice (Y) od svislé linky (uvedené na horním a dolním kraji mapy), čteme je zleva doprava,
jako druhé čteme souřadnice (X) od vodorovné linky (uvedené na levém a pravém okraji mapy), čteme je zdola nahoru.

Pomůcka: opice jde pro banán první po zemi a pak leze nahoru.

Každý čtvereček této kilometrové sítě má své přesné souřadnice - to se určuje na spodním levém rohu příslušného čtverce vyčtením souřadnic z okrajů mapy.

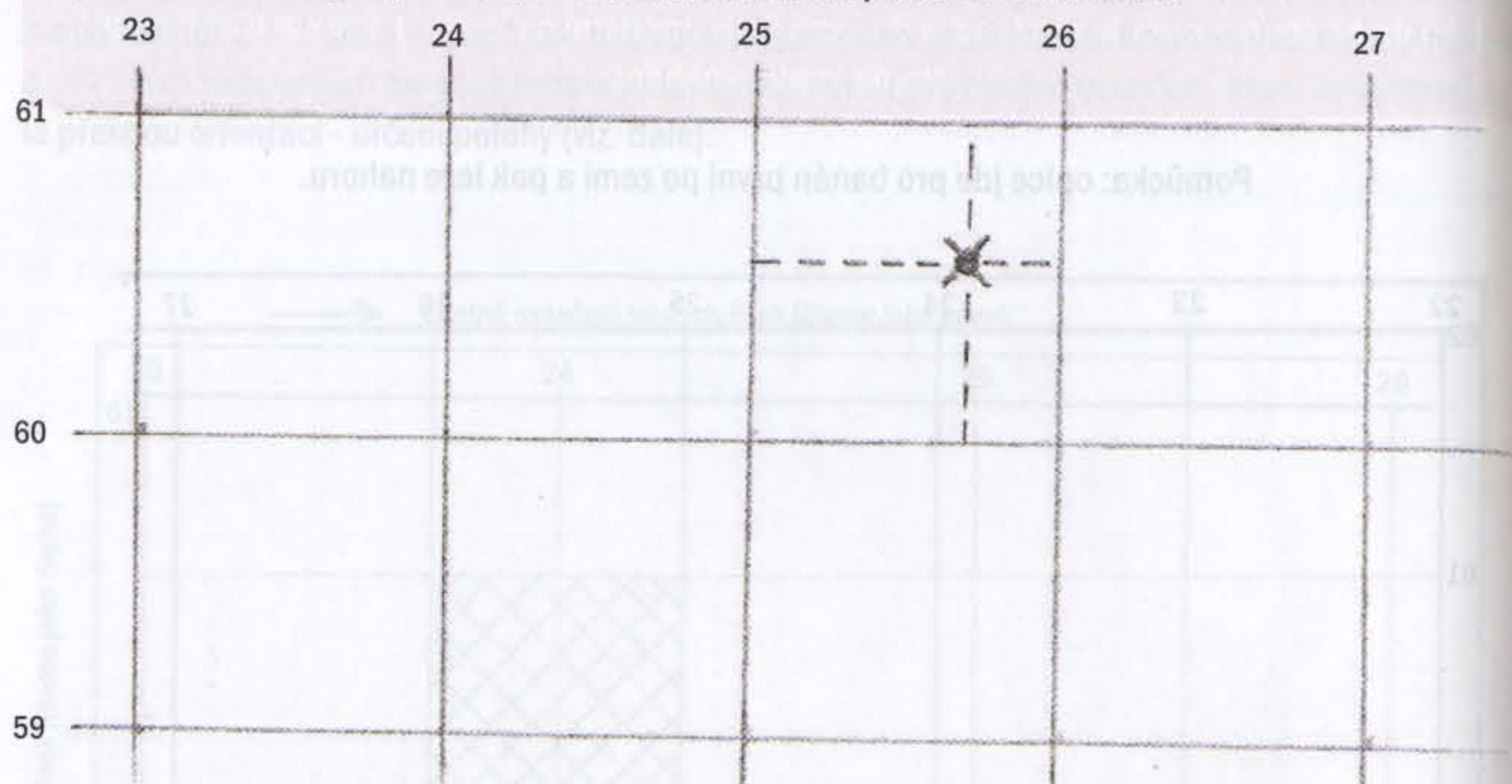
Protože se na jednom čtverci kilometrové sítě prakticky nikdy nevyskytují dvě kóty stejné výšky, lze určit naši polohu tak, že určíme číslo čtverce a číslo kóty: např. „jsme ve čtverci 2560 dvě stě metrů severně od kóty 452,0“. Tak je naše poloha téměř přesně určena.

POZOR: dříve používaný systém S 1942/83 (armáda ČR jej používala do r. 2005) je nahrazován systémem WGS 84 se souřadnicovým kilometrovým systémem UTM/UPS.

Pro zjednodušení uvádíme postup vyčítání souřadnic pouze pro systém UTM, kde se jako první uvádí hodnota Y a stejný postup budeme uvádět, i když půjde o souřadnicový systém S 1942 (současné turistické mapy), u kterého se používá opačný postup. Proto pozor při nastavení přístrojů GPS a při vzájemné komunikaci na pořadí při uvádění souřadnic podle zvoleného systému. V tomto manuálu uvádíme jako první souřadnici Y bez ohledu na systém použitý k zobrazení mapy!

Označení přesné polohy souřadnicemi kilometrové sítě

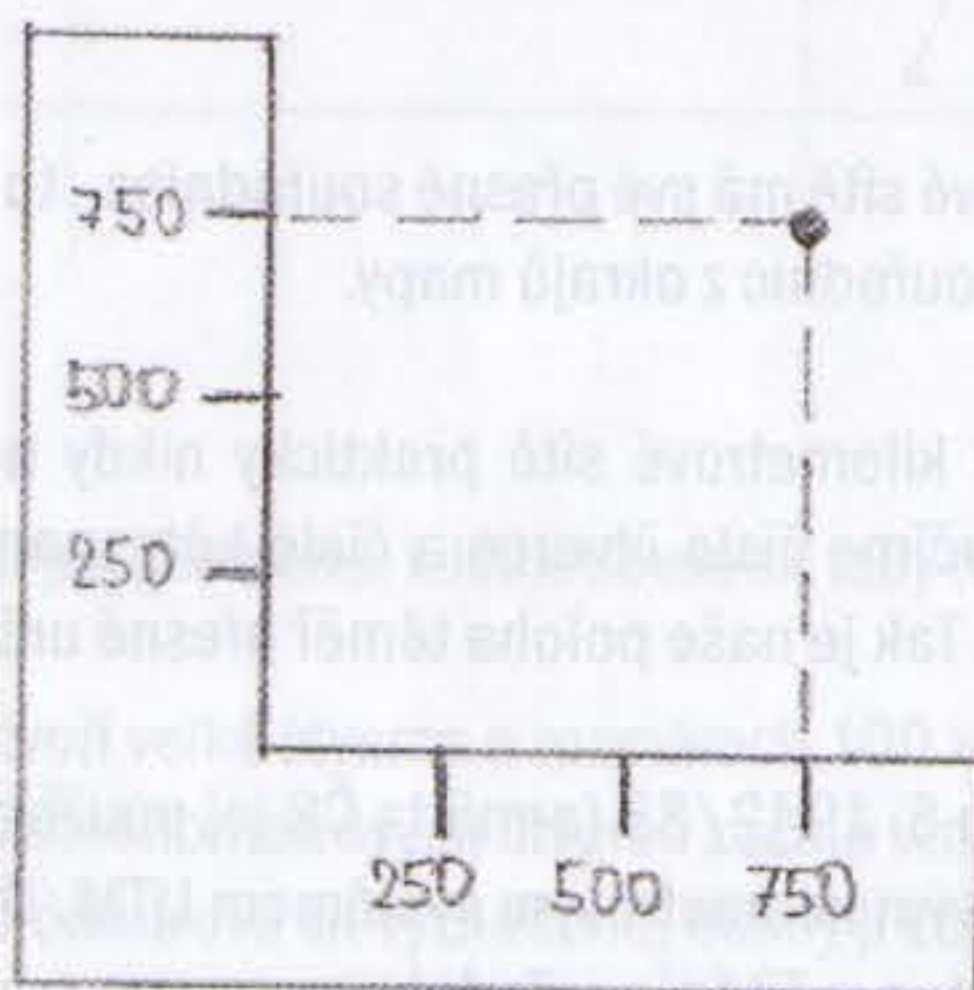
Tato metoda souřadnic - koordinátů se používá ve všech armádách pro navádění palby, shoz materiálu, určení stanovišť, os postupu, orientačních bodů na pozorovatelnách atd.

Od svislé linky s dvojcíslím 25 měříme doleva až k požadovanému bodu (vzdálenost odpovídá 750 metrům ve skutečnosti), následně od vodorovné linky 60 měříme nahoru a vzdálenost odpovídá 600 metrům.

Pak vše zapíšeme takto: první měření 25 plus 750, druhé měření 60 plus 600.

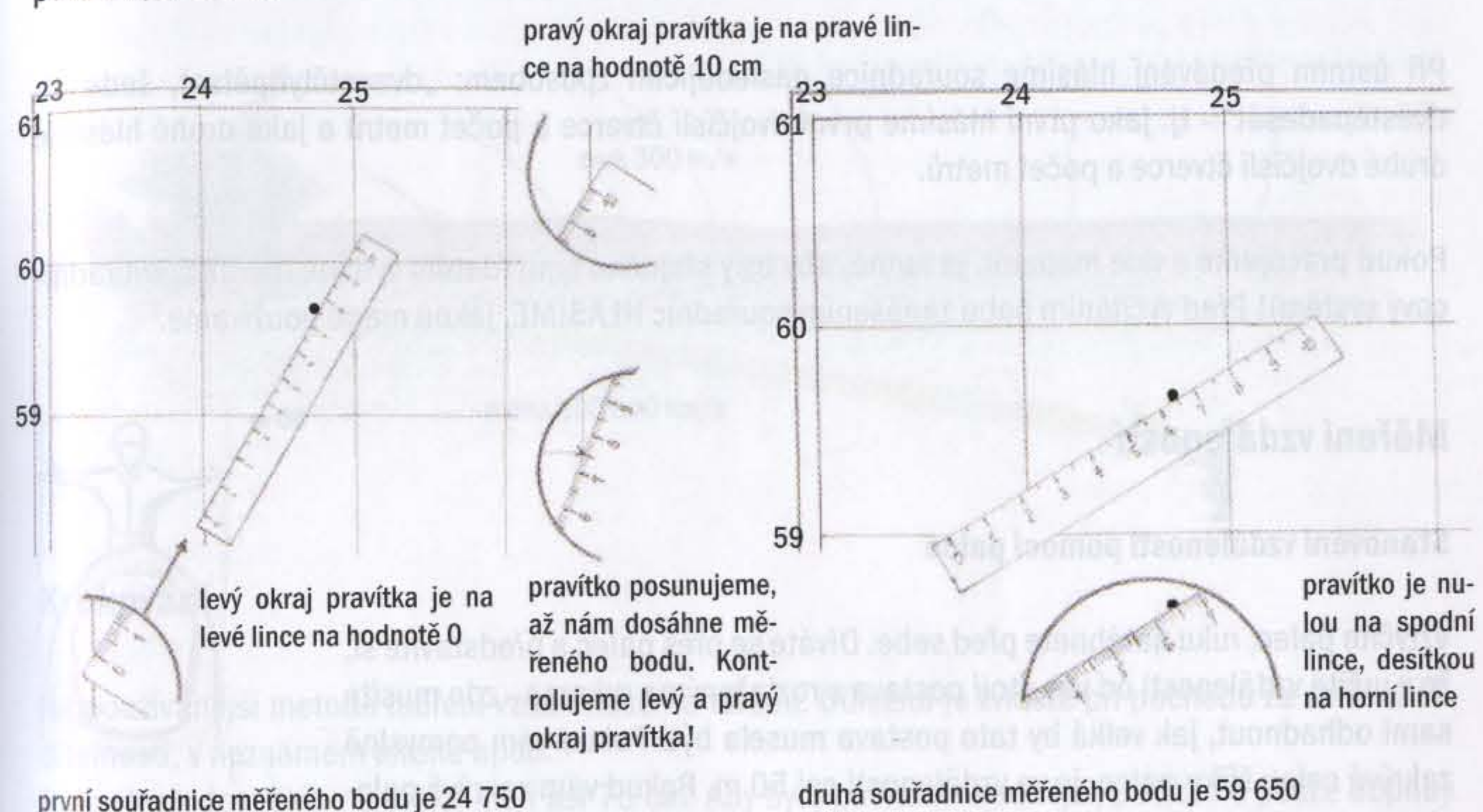
zápis souřadnic: 25750 60600

Můžeme použít pomůcku (šablonu), kterou vystříhneme z tvrdého papíru a na které vyznačíme vzdálenost v metrech (po 100, 200 nebo 250 m).

Měření souřadnic

Pro zvýšení přesnosti při měření souřadnic na mapě si můžeme pomoci desetimetrovým pravítkem, které nulou a desítkou položíme na sousedící linky kilometrové sítě (nejdříve svislé a poté vodorovné). Pravítko posuneme tak, aby se stupnice dotýkala měřeného bodu na mapě (okraj pravítka se stále dotýká linek km sítě). Nyní můžeme odečíst z pravítka vzdálenost s přesností na deset metrů. Při měření souřadnic z mapy nebo do mapy s pomocí pravítka si můžeme vypomoci i nakreslením pomocných linek.

Vnášení souřadnice do mapy

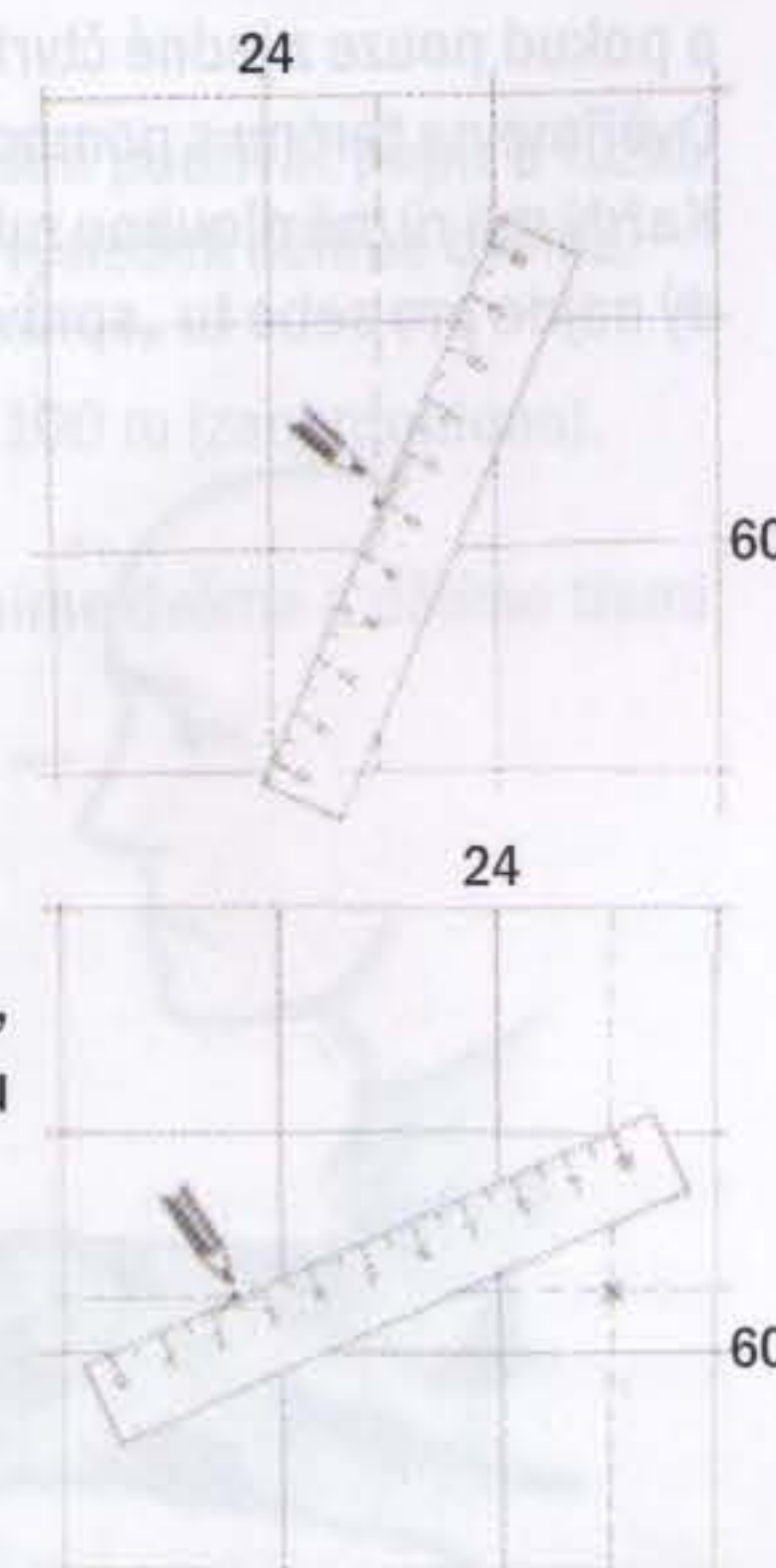
první měření: souřadnice 24 500

pravítko přiložíme nulou na linku 24 a desítkou na linku 25, označíme bodem vzdálenost 5 cm, a pak tímto bodem vedeme tužkou přímku rovnoběžnou se svislou linkou.

druhé měření: souřadnice 60 250

pravítko přiložíme nulou na spodní linku 60 a desítkou na horní linku 61, označíme bodem vzdálenost 2.5 cm, a pak tímto bodem vedeme tužkou přímku rovnoběžnou s vodorovnou linkou.

V průsečíku obou linek se nachází měřený bod se souřadnicemi 24 500 60 250

Zápis a hlášení souřadnic

Pokud udáme první označení čtverce a pouze jedno následující číslo a poté další označení čtverce a také jedno následující číslo (zápis má 6 číslic), měříme ve stovkách metrů: 245 602.

Pokud uvedeme označení čtverce a následně dvojčíslí (zápis má celkem 8 čísel), měříme v desítkách metrů: 2450 6025.

Jestliže za každé označení čtverce zapíšeme trojčíslí (zápis má celkem 10 čísel), měříme v metrech: 24500 60250.

Při ústním předávání hlásíme souřadnice následujícím způsobem: „dvacetčtyřipětset, šedesátdvěšestpadesát“ - tj. jako první hlásíme první dvojčíslí čtverce a počet metrů a jako druhé hlásíme druhé dvojčíslí čtverce a počet metrů.

Pokud pracujeme s více mapami, je nutné, aby byly stejného typu (datum vydání, měřítko, souřadnicový systém)! Před vyčítáním nebo zanášením souřadnic **HLÁSÍME**, jakou mapu používáme.

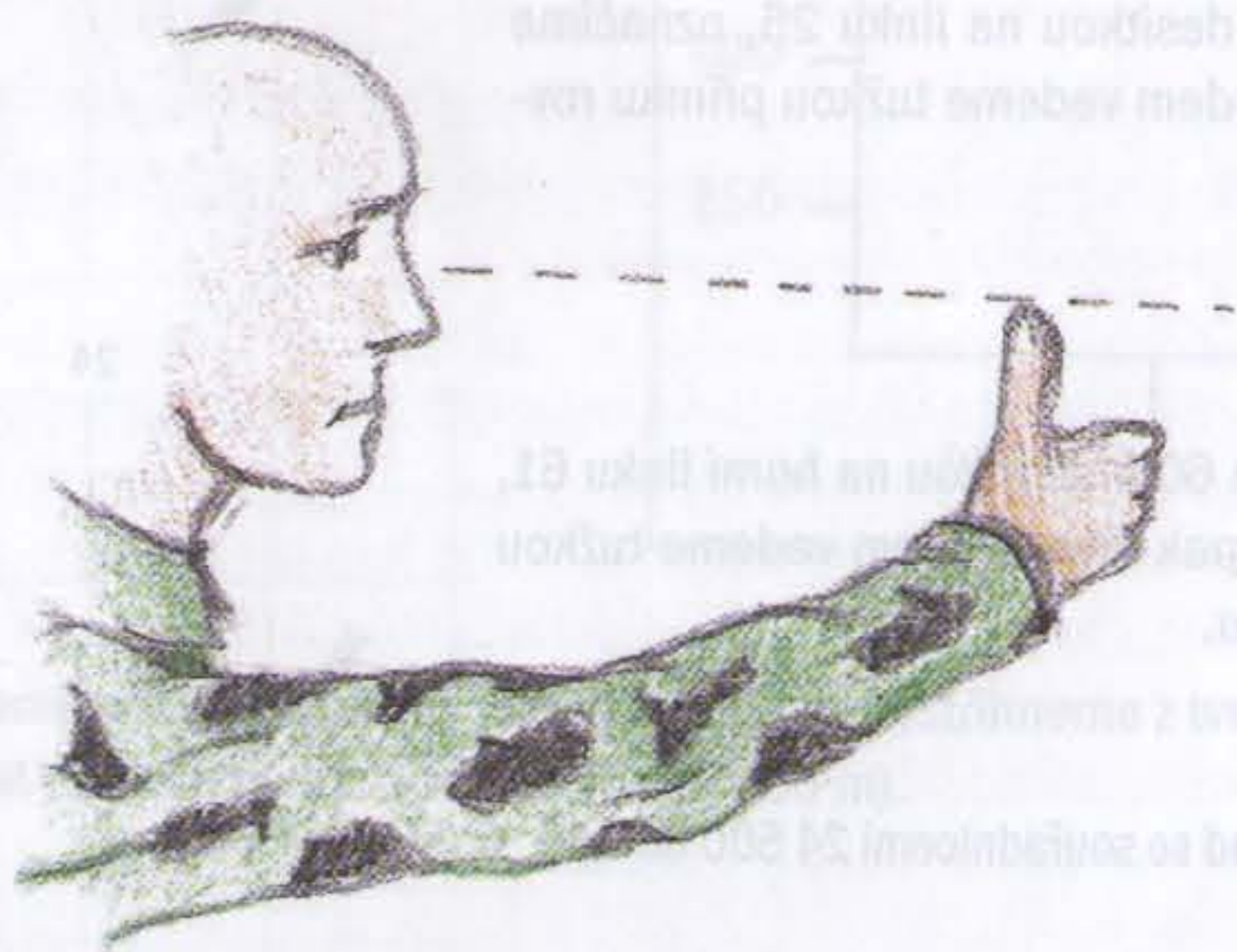
Měření vzdáleností

Stanovení vzdálenosti pomocí palce

Vztyčíte palec, ruku natáhnete před sebe. Díváte se přes palec a představíte si, že v určité vzdálenosti od vás stojí postava s roztaženýma rukama - zde musíte sami odhadnout, jak velká by tato postava musela být. Pokud vám pomyslně zakrývá celou šířku palce, je ve vzdálenosti asi 50 m. Pokud vám zakrývá polovinu palce, je asi 100 m daleko. Pokud jej zakrývá z jedné třetiny, je asi 150 m a pokud pouze z jedné čtvrtiny, je asi 200 m.

Ověříme na terénu s pomocí několika figurantů a krokování vzdálenosti.

Každý má různě dlouhou ruku a také nemáme všichni stejný palec, takže si každý najde pro sebe tu „správnou míru“.

50 m

100 m

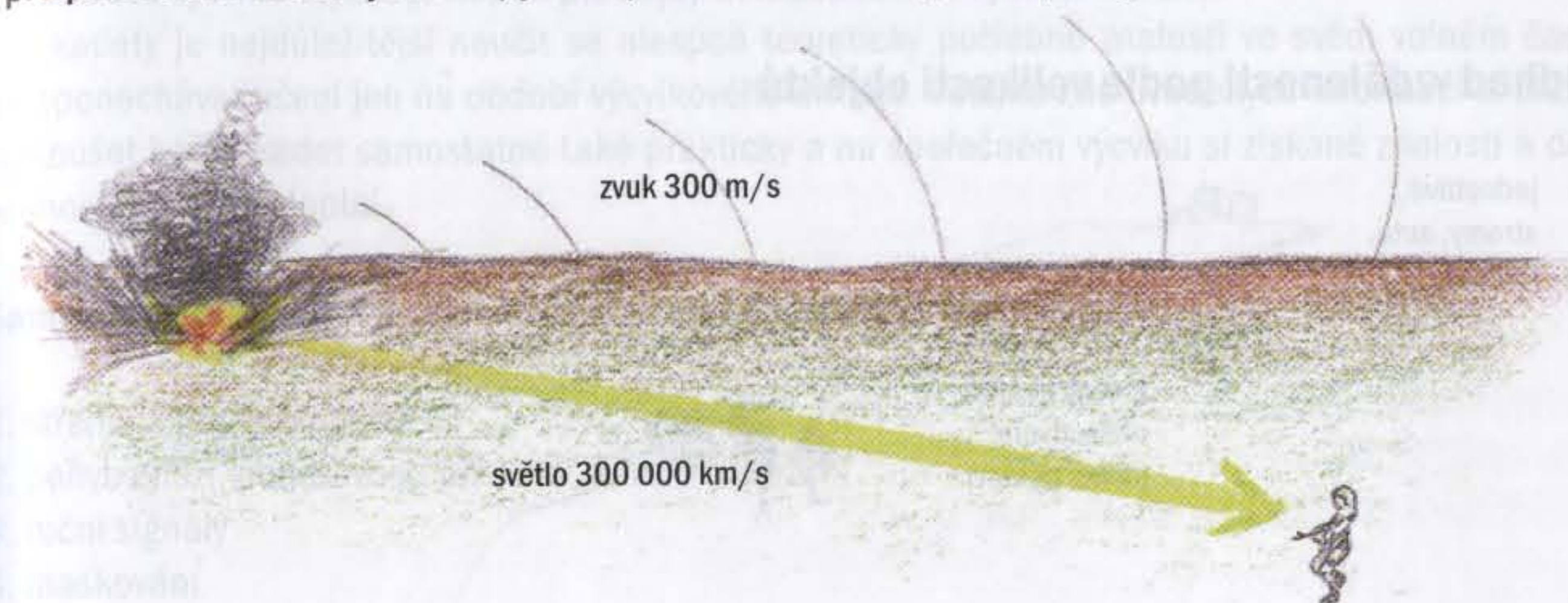

200 m

Poměr rychlosti světla a zvuku

Světlo je velmi rychlé, a proto pozorované jevy probíhají prakticky ve stejném okamžiku, jako je vidíme. Zvuk má rychlost „pouze“ asi 300 m za sekundu. Každá uplynulá sekunda od pozorovaného jevu a jeho zaslechnutí znamená vzdálenost přibližně 300 m. Vidíme-li záblesk blesku za bouřky a počítáme sekundy, které následně násobíme 300, vyjde nám vzdálenost od našeho stanoviště do místa, kde blesk uhořel (podle toho lze poznat, zda se bouřka vzdaluje nebo přibližuje). Totéž platí i pro pozorování místa výbuchu (výstřelu) dělostřeleckého granátu, miny atd.

Krokování

Nejpoužívanější metoda měření vzdálenosti na terénu. Důležitá je zvláště při pochodu za snížené viditelnosti, v neznámém terénu apod.

Jeden krok dospělého člověka měří asi 75 cm. Aby bylo počítání snadnější, počítáme pouze dopady na levou nohu - dvojkrok, který má asi 150 cm.

Z toho vycházíme při přepočítávání z dvojkroků na metry:

počet ušlých dvojkroků násobíme 1,5. Abychom na každý výpočet nemuseli používat papír a tužku, použijeme jednoduchou pomůcku: počet dvojkroků násobíme číslem 3 a výsledek dělíme dvěma. Např.

Napočetali jsme 66 dvojkroků. Převod na metry: $66 \times 3 = 198$, $198 : 2 = 100$ m (zaokrouhleno).

Při převodu metrů na dvojkroky postupujeme opačně. Počet metrů násobíme dvěma a dělíme třemi: $100 \text{ metrů} \times 2 = 200$, $200 : 3 = 66$ (zaokrouhleno).

75 cm

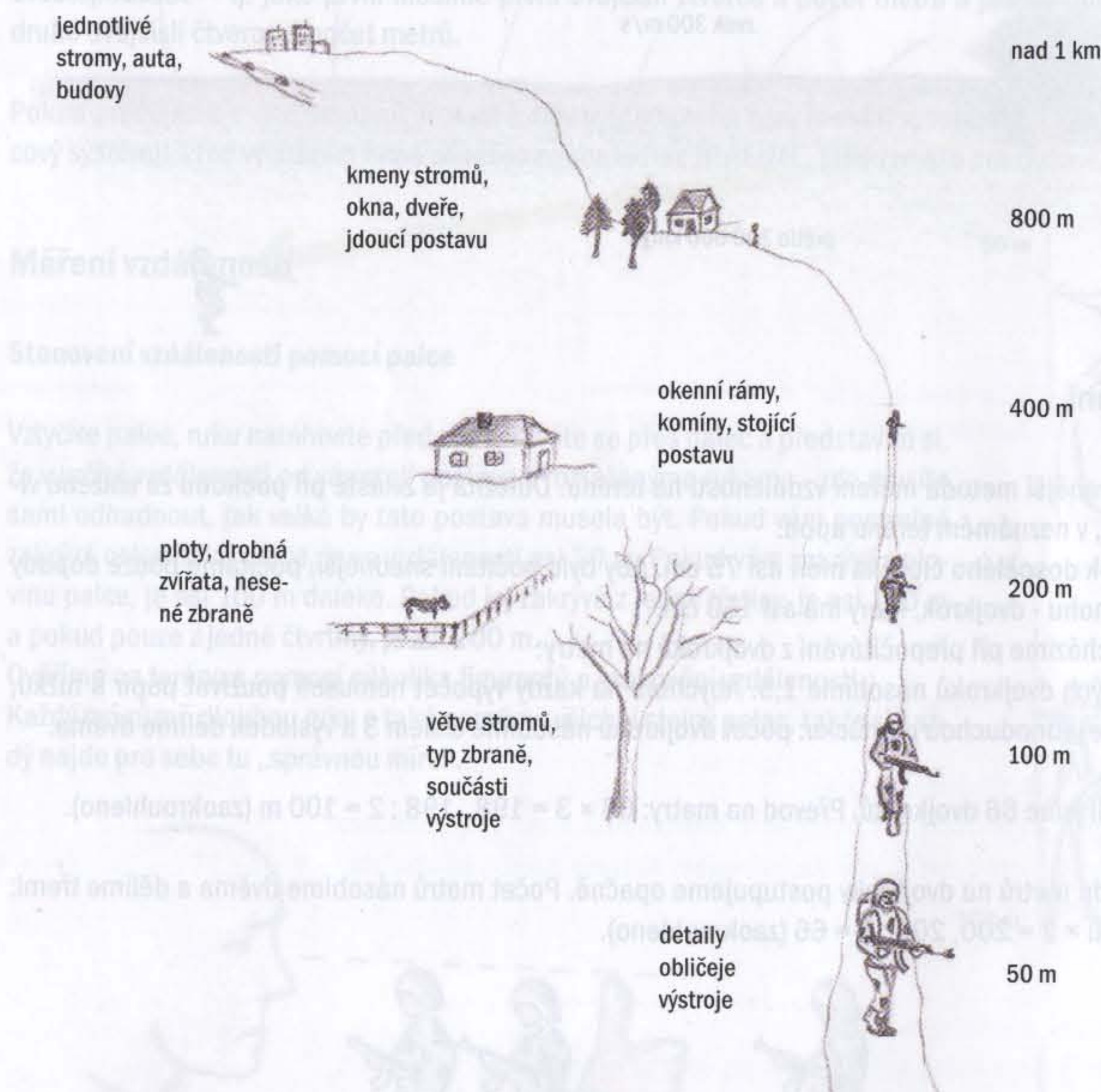

150 cm

Počítat dvojkroky na velké vzdálenosti je značně únavné a často se stane, že zapomeneme nebo ppleteme napočítané dvojkroky. Proto se používá několik pomůcek, které počítání ulehčují: Po každých sto metrech (počítáme vždy 66 dvojkroků) si předáme zápalku (dřívko) z levé do pravé kapsy, pak počítáme pouze zápalky v pravé kapse (jedna zápalka = 100 metrů).

Na provázek si navlečeme 10 gumiček od těsnění a po každých sto metrech jednu gumičku vytáhneme nahoru. Jakmile máme všech deset gumiček nahoře, víme, že jsme právě ušli 1 km. Gumičky dáme dolů a počítáme znova. Stejně můžeme měřit i kilometry na dalším provázku s gumičkami.

Odhad vzdálenosti podle velikosti objektů

Pokud jsme v nepřehledném terénu, s omezeným výhledem, máme málo výrazných orientačních bodů, je tma, mlha či jinak snižená viditelnost, je nutné neustále vědět, kde se právě nacházíme. Pravidelně a často kontrolujeme svou pozici na mapě, využíváme všech orientačních bodů, měříme krokováním ušlou vzdálenost a kompasem směr. Pokud ztratíme orientaci, je nejlepší vrátit se do místa, o kterém bezpečně víme, kde se nachází.

Organizace cvičení

Důležité je účastnit se výcviku pravidelně a s plným nasazením!

Organizace výcviku vojáků je náplní práce jejich instruktorů a vyšších velitelů. Pro kadety je nejdůležitější naučit se alespoň teoreticky potřebné znalosti ve svém volném čase a neponechávat učení jen na období výcvikového cvičení. Většinu zde uvedených informací si může vyzkoušet každý kadet samostatně také prakticky a na společném výcviku si získané znalosti a dovednosti prověřit a doplnit.

Samostatný praktický výcvik má svá omezení. Můžeme se při něm učit:

1. střelbu a hod granáty na cíl
2. pohyb chůzí, pohotovost, přískoky, plížení a plazení
3. ruční signály
4. maskování
5. přežití v terénu
6. přesun
7. orientaci

Pro samostatný výcvik v terénu je nejvhodnější naplánovat si přesun v terénu na různé vzdálenosti a při něm si procvičovat nejrozličnější dovednosti.

Je vhodné provádět výcvik kadeta také ve dvojicích, kdy jeden z dvojice je vedoucím sekce. Dvojice nacvičuje vše, co jednotlivec, a navíc také další znalosti a různé taktické postupy:

1. pořadovou přípravu (pozor, pohov, obraty na místě)
2. ruční signály (aktivní znalost)
3. první pomoc (vyproštění, zastavení krvácení, oživování)
4. manévr palbou a pohybem v sekci
5. střelbu na figuranta

Organizaci cvičení ve více lidech se podrobně věnujeme v dalších částech manuálu. Pokud máte početnou skupinu, naučte se nejdříve zde uváděné znalosti a k dalšímu výcviku přejděte až po jejich zvládnutí.

Rozdělení cvičení

Jednostranná cvičení provádí jednotka pod vedením instruktora (nejzkušenějšího člena). Má svou teoretickou a praktickou část. Výcvik se doplňuje o různé soutěže. Znalosti prověřují instruktoři testy a praktickým cvičením. První část manuálu obsahuje základní minimum znalostí nutných pro další výcvik. Pod vedením zkušeného instruktora se lze zde uvedené znalosti dobře naučit za několik málo dnů, při samostudiu to bude trvat déle.

Dvoustranná cvičení provádí jednotka tak, že je rozdělena na dvě části, které plní úkoly směřující k procvičení a zdokonalení naučených znalostí a postupů. Úkoly jsou stanoveny tak, aby docházelo k vedení bojové činnosti dvou i více částí jednotky proti sobě, ale pod společným velením. Velitel cvičení řídí boj pomocí rozkazů vydávaných všem velitelům jednotek (obou stran) z pozice jejich nadřízeného velitele. Základem pro tento výcvik, který je stěžejní součástí výcviku vojáků a velitelů, je dokonalé zvládnutí této první části manuálu.

Bojová cvičení, „bojovky“, „akce“ jsou označením soutěžních setkání různých skupin a jednotek podle předem určených pravidel a s využitím herního scénáře. Jednotky se snaží o splnění úkolů, vyřazení co nejvíce protivníků a zachování vlastních sil.

Téma XIV.

Milsim a veřejnost

Zákonné úpravy

V ČR je nošení vojenských a policejních stejnokrojů upraveno zákonem.

Paragraf 21 odst. 1 písm. i) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, stanoví, že přestupku se dopustí ten, kdo úmyslně na místě veřejnosti přístupném nosí neoprávněně vojenský nebo služební stejnokroj příslušníků ozbrojených sil nebo ozbrojených sborů nebo takové součásti stejnokroje, které jsou s úplným stejnokrojem zaměnitelné, ačkoliv není příslušníkem ozbrojených sil nebo ozbrojených sborů. Vzhledem ke složitosti prokazování naplnění skutkové podstaty tohoto přestupku je zřejmé, že ke spáchání přestupku je nutné nosit úplný (kompletní) stejnokroj včetně hlavních identifikačních znaků (označení hodnosti, vyznamenání, popř. označení příslušnosti k určitému útvaru), které jednoznačně prokazují příslušnost k ozbrojeným silám či sborům. Bez nich není stejnokroj zaměnitelný s úplným stejnokrojem.

Nosit na veřejnosti uniformu lze pouze bez identifikačních znaků útvarů, hodnostního označení a vyznamenání.

Nošením výzbrojních součástí se zabývá §15 odst. (5) písm. a) zákona o zbraních a střelivu: Držitel zbraně kategorie D nesmí zbraň nosit viditelně v místech, kam má veřejnost volný přístup.

Zbraně se smí na veřejnosti nosit pouze v neprůhledném obalu.

Dalším paragrafem upravujícím zacházení se zbraněmi je §15 odst.(3): Střelba ze zbraně uvedené v §7 písm c) až g) nebo ze zbraně uvedené v §7 písm. j) je zakázána na místě, kde by mohl být ohrožen život nebo zdraví osoby nebo způsobena škoda na majetku, pokud se nejedná o použití zbraně k ochraně života, zdraví nebo majetku.

Střelba je možná pouze v jasně vyznačeném hracím prostoru, zabezpečeném tak, aby vystřelené projektily nemohly ohrozit okolí.

Při milsim se používají polní stejnokroje mnoha různých armád. Patří k nim také příslušná výstroj a výzbroj. Protože je vzhled mnoha hráčů téměř shodný se skutečnými příslušníky armády, často dochází k zajímavým situacím při přesunech na místa akcí i při hře samotné. Veřejnost si hráče často spletě se skutečnými příslušníky Armády ČR nebo jiných armád. Vzhledem k tomu je při nošení uniforem důležité klást důraz nejen na jejich vzhled, ale i na způsob jejich nošení a chování jejich nositelů. Svým nevhodným chováním a vystupováním v uniformě může takový jedinec poškozovat dobré jméno nejen své vlastní skupiny, ale také Armády ČR nebo jejich spojenců.

Volbou stejnokroje a jeho nošením na veřejnosti na sebe zčásti přejímáte závazky, které jsou s ní spojovány – každý příslušník armády je reprezentantem nejen příslušného ozbrojeného sboru, ale také příslušného státu. Ačkoliv tomu tak ve skutečnosti není, nošením uniformy se v očích veřejnosti stáváte součástí armády. Pokud bude vaše uniforma a vystupování v souladu se slušným chováním a bude ctít zásady, kterými se řídí chování příslušníka ozbrojených sborů, nebudete mít na veřejnosti většinou žádné problémy. Když na sebe nevhodným vystupováním upozorníte, vystavujete se nebezpečí postihu a musíte dokazovat, že vaše uniforma nesplňuje požadavky na „úplný stejnokroj“. Což je poslední možnost, jak se vyhnout přestupkovému řízení.

Nejen z tohoto důvodu je nutné znát alespoň základní nezbytné zásady nošení uniformy:

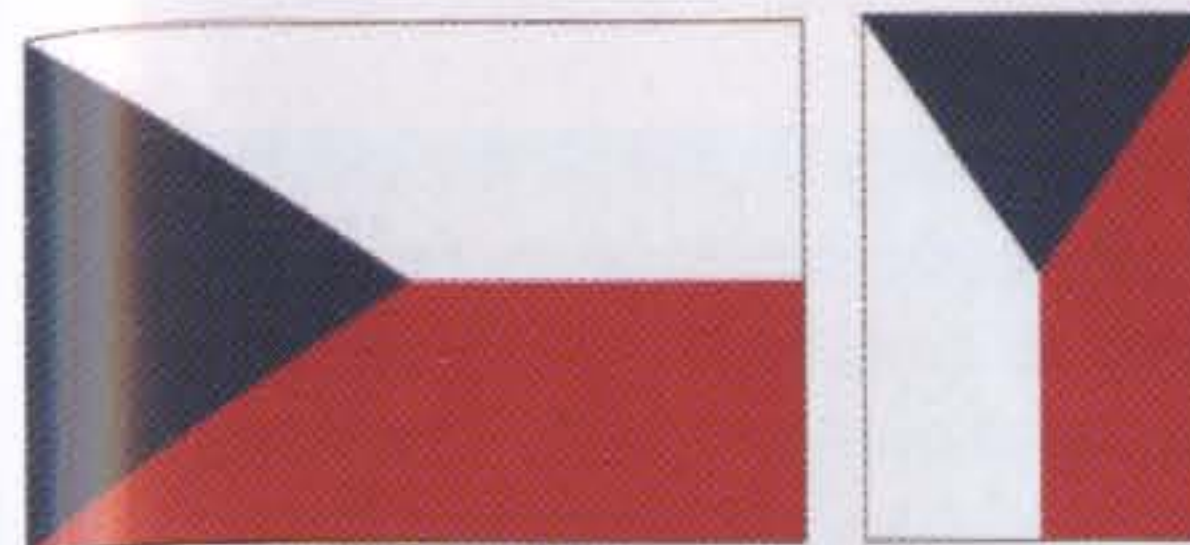
- uniforma je vždy čistá a nepoškozená, i při cestě z „terénu“ si uniformu vykartáčujeme nebo vypeřeme
- uniforma (polní stejnokroj nevýmáje) není běžný pracovní oděv, neutíráme o ni špinavé nástroje nebo ruce, nesedáme na holou zem apod.
- oděvní a výstrojní součástky nosíme upraveny (upravená košile, dotažené opasky, zapnuté přezky a nárameníky, zašněrované tkaničky)
- na veřejnosti z uniforem sejmeme odznaky, nášivky, které jsou stejné nebo zaměnitelné s identifikačními znaky skutečných jednotek

Uniforma nošená na veřejnosti zavazuje svého nositele také k slušnému a reprezentativnímu chování:

- dodržujeme zásady slušného chování podle společenských zvyklostí
- voják v uniformě je na veřejnosti vždy nápadný, přestupky dobrého chování jsou velmi dobře vidět
- pokud se v uniformě pouze předvádíte, neumíte se chovat a nevhodným chováním vzbuzujete odpor okolí, nemáte v komunitě slušných hráčů milsim co dělat!

Státní symboly a jejich nošení

Nejdůležitějším státním symbolem ČR je státní vlajka, státní znak a státní hymna. Ctít státní symboly je základní povinnost všech občanů.

správné vyvěšení státní vlajky České republiky:

ve vodorovné poloze je červená barva dole, klín směřuje zleva doprava.

ve svislé poloze je červená barva při pohledu zepředu vždy vpravo

Státní vlajku může občan vyvěsit kdykoliv, a to důstojným způsobem a na důstojném místě. Vyvěšené vlajce se vzdává pocta. Pro skupiny napodobující konkrétní národní ozbrojené sbory doporučujeme nastudovat si zásady vyvěšení příslušných státních vlajek.

Vhodné je vlajku vyvěšovat při velkých skupinových akcích, při zvláštních příležitostech jako je přijímání nových členů, výročních setkáních nebo na táborech. Vyvěšení má mít ráz slavnostního ceremoniálu. Naprosto nevhodné je její použití na shromaždištích jako identifikační znak hrajících stran.

Státní znak je v příslušném provedení nošen jako součást uniformy většiny armád. Pokud je umístěn na pokrývce hlavy, musí být vždy vidět (i při jejím sejmutí, odložení v místnosti apod.).

velký státní znak

malý státní znak

znak Armády ČR

Státní hymna se hraje při slavnostním vztyčování vlajky, oficiálních mezinárodních setkáních, důležitých shromážděních apod.

Armáda a občanství

Pro občanskou výchovu jednotlivců mají branné organizace zvlášť důležitý význam. Přestože u nás již neexistuje povinná vojenská služba, může být v případě ohrožení země povolán do ozbrojených složek každý občan. Protože je hraní milsimu svým obsahem podobné vševojskové přípravě, je jednou z mála aktivit, které v době míru mohou mládež i dospělá na případnou vojenskou službu připravovat. Důležitou součástí této přípravy je i výchova k občanství, především k uvědomění, že svým výcvikem jednotlivec přímo přispívá k obraně suverenity a bezpečnosti své země a svých spoluobčanů.

Taktika

BOJ

„Noc před útokem je strašná. Člověka trápí pořád tytéž otázky - jaké to bude? Přežiju to? Proč jsem tady? Co budu dělat? Spát se nedá. Vím, že spánek potřebuju, ale nemůžu usnout. Prevaluji se ve spacáku a zapaluji si jednu cigaretu od druhé. Pak velitelé obcházejí jednotku a budí lidi. Tak a je to tady! Nastupuji a koukám po ostatních, všichni jsou nervózní a nějací překvapení. Dnes bude náš křest ohněm. Útočíme v lese a na linii proti nám na nás už čekají. Budou po nás střílet a my zase po nich. Nevím ani jak, ale zanedlouho už postupujeme v rojnici, zbraně v rukou a hledíme před sebe a snažíme se něco nebo někoho uvidět. Jdeme pořád dál a dál do lesa. Pak to najednou začne! Ozve se neuvěřitelně hlasitá střelba, vidím, jak kolem mne v trávě sviští střely, ostatní kluci nikde! Ohlédnu se a vidím, jak ostatní utíkají rychle pryč. Jenom pár metrů a zmizí v trávě. Stále stojím a pak mě napadne střílet, střílím od pasu až do okamžiku, kdy mi dojde munice. Snažím se nacpat do zbraně nový zásobník, ale spadl mi na zem. Kruci, to se stane zrovna mně. Pak mě napadne si lehnout. Ležím na zemi, kolem létají kulky. Už ne tak moc, ale pořád to stačí, abych cítil neuvěřitelný strach. Ohlídám se kolem a pomalu podléhám strachu. Bože, to je hrozný pocit, ležet sám na zemi a slyšet kolem sebe svištět smrt! Rychle propadám panice. Asi zkusím utéct za ostatními. Pak ucítím šťouchnutí do nohy. Ohlédnu se a za mnou leží náš kulometčík, ukazuje palcem za záda a plíží se pryč. Tak se plazím za ním. Plazím se pár metrů a mímám prvního - leží na břiše, ruce roztažené, hlava zabořená v zemi, na zádech několik malých děr a tmavých skvrn. Pak uvidím dalšího vlevo a třetího vpravo. Proto tak rychle zmizeli! Odplazili jsme se ještě pár metrů a sklouzli jsme do dolíku. Kulometčík na mě kývne „OK?“ a zvedne palec. Ani nevím, co dělám, ale zvednu palec a říkám „OK“. „Dávej pozor a nestřílet!“. Poslouchám ho a škrábu se trochu nahoru, ať vidím do lesa. Nabíjím si konečně zásobník a zavírám závěr. Nevidím dál než třicet metrů, ale strach už je někde pryč. Tak takové to je? To mám pořádné štěstí! A žiju!“

„Nechali nás naštěstí spát až do rána. Samozřejmě kosa, naštěstí mám dobrý spacák, tak to není taková hrůza a dalo se celkem vyspat. Jdeme na ně v rojnici, průzkum samozřejmě nikde. Trefili jsme se přímo před zamaskovaný bunkr. Málem jsme na něj šlápli. Palba ze všech stran, nováčci zdrhají, ale nepřítel má dobře zastřílený kulomet, takže to schytají raz dva. Všichni jdeme k zemi. Jeden mladý stojí a střílí po lese hlava nehlava. Seržant řve jak pominutý, ať se ustupuje. Rozkaz je rozkaz - tak rychle pryč! Vidím toho mladého troubu, jak se snaží narvat zásobník do flinty. Má ho opačně. Drcnu do něj a plazím se pryč. Naštěstí brzo spadnu do nějaké díry. Mladý za mnou. Je vyplašený jak zajíc, tak mu dám šťouchanec a kontroluji, jestli je ready. Je. Mám to u něj, to je vidět. Za pár hodin nás poslali zpátky domů. Všichni nováčci vysmátí a šťastní, že mají křest za sebou. Oni to zvládli a hlavně to přežili a odted to bude jenom lepší. Na ty, co jsme tam nechali, budou myslet až později.“

Ve většině bojových situací se ocitneme v roli obránce nebo útočníka. Během boje se tyto dva základní druhy činnosti střídají. Každá z nich má svá specifika, pro obě varianty však platí univerzální zásady:

kontrolujte svoje emoce, uvažujte s chladnou hlavou
přílišná agresivita škodí
přílišná pasivita škodí také
přemýšlejte, než něco uděláte
když něco uděláte, dělejte to rychle a přesně
snažte se splnit úkol
držte se zkušenějších a dělejte to, co oni
nováčci vás sledují, jděte příkladem
sledujte své velitele

Každý v jednotce musí znát své místo. V tématech 2. a 3. se seznámíme s úkolem jednotky v obraně a v útoku. Zapamatujme si úkol a taktiku jednotky v obraně a v útoku a v boji tomu přizpůsobme svoji činnost. V boji je naše místo v jednotce nezastupitelné! Jednotka je od slova JEDNOTA, a proto musíme jednat společně a se společným cílem.

Stráž a strážní zajištění

„Byli jsme na terénu už dlouho. Několik týdnů. Ofenzíva končila a přecházelo se do obrany. Vždycky nás na pár dní poslali hlídat na první linii a pak zase několik dní jsme byli vzadu jako záloha. Nic se nedělo, nepřítel prvních pár dnů řádl dělostřelectvem a bylo slyšet, jak za pomoci motorových pil buduje novou obranou linii. Buldozery u nich i u nás upravovaly lesní cesty a hloubily dělostřelecké postavení a týlové bunkry. V území nikoho se rozmístilo pár min a nástrah. Párkrát to prošli průzkumníci, aby se mrkli, kde to vlastně nepřítel je a všechno se vrátilo do starých kolejí. Všechny ukořezal pocit, že na nás nikdo nepříjde, že ti na druhé straně dostali pořádně za uši. Disciplína hlídek rychle klesala. Někteří na stráži dřímali, četli paperbacky nebo komiksy, obvyklé bylo zapálit si cigaretu nebo srkat kafe. K jednotce nedávno přišel nový člen, všichni mu říkali Pool. Byl to černoch původem z Jamajky, ale s britským občanstvím. Dlouho sloužil u speciální jednotky britské armády. Byl zařazen do naší skupiny, zrovna když jsme na linii prováděli „stráž“. Seděl jsem na hlídce a před námi byl hustý, skoro neprostupný lesík. Bylo do něj vidět jenom na několik málo metrů. Pool mě střídal. Přišel potichu jako kočka, jenom na mě kývl hlavou a posadil se na dno zákopu, ven mu koukaly jenom oči. Maskovat se nemusel, byl černý jak krém na boty. Seděl, oči na štopkách, samopal v ruce, pozorně naslouchal, sem tam pomalu otočil hlavu. Prostě ve střehu. Seděl jsem dál a díval se něj. Po pár minutách se Pool podíval, usmál se a řekl jenom: „Moc nebezpečné tady, já zažít v Rhodesii“. Nevím, kde ta země je, ale odložil jsem knížku, tipl cigáro a už jsem na stráži nikdy nedělal nic jiného, než dával pozor.“

Cílem činnosti stráže a strážního zajištění je spolehlivé a nepřetržité zabezpečení strážného prostoru nebo objektu. Zamezuje protivníkovi v pozorování nebo v náhlém napadení.

Stráž je prováděná z postavení stálým pozorováním.

Stráž

Stráž v prostoru komunikací:

Dva vojáci jsou spolu na stanovišti - jeden vždy v pohotovosti, druhý odpočívá (vylepšuje postavení). Po jedné hodině si vymění úkoly. Stráž tvoří většinou sekce, vedoucí sekce je současně vedoucím stráže a má odpovědnost za strážný prostor.

Střídání stráže:

Stráž nikdy nenechá své postavení bez dozoru. Na strážním stanovišti vždy zůstává jeden člen stráže!

V případě běžné stráže mimo dotyk s protivníkem nebo v prostoru zabezpečeném minami a nástrahami nebo při malém počtu členů skupiny stráží pouze jeden strážný.

Hesla

Heslo slouží k rozeznání vlastních vojáků od protivníka. Heslo se vyžaduje od všech, koho členové jednotky osobně neznají a kteří procházejí skrze zajišťovaný prostor. Heslo se vydává jednou denně a platí 24 hodin.

Heslo má dvě části: **zvolání** a **ohlas**. Znájí je všichni velitelé i vojáci strážních jednotek a jednotek průzkumu.

Zvolání (nejčastěji název předmětu z vojenského prostředí).

Ohlas (nejčastěji název města nebo řeky začínající stejným písmenem jako zvolání např. puška - Praha, ostruha - Ostrava).

Vždy, když je požadováno po tázaném heslo (a heslo je správné), musí tazatel říci ohlas - aby se tázaný ubezpečil, že se jedná o vlastní jednotku.

Používá se i tzv. **dopočet**. Tato metoda byla používána parašutisty za Druhé světové války:

Je určeno číslo (např. 11). Vyslovené libovolné číslo do jedenácti (např. osm) musí prověřovaný doplnit na jedenáct (tři). Dopočet může být doplněn i heslem, které se vyžaduje jako první.

Činnost stráže při kontaktu

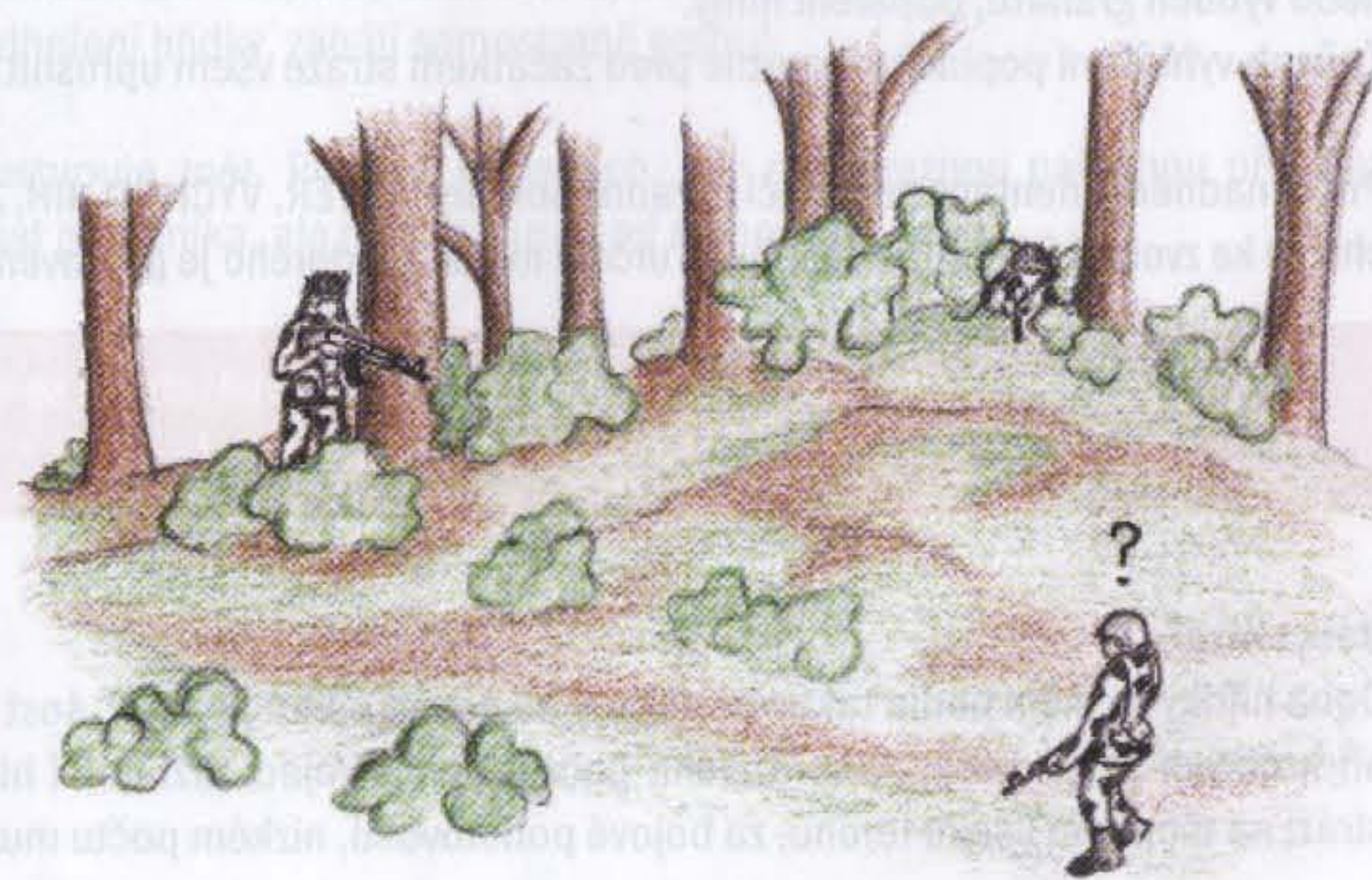
Jeden člen stráže si připraví zbraň, ukáže se a zastaví příchodího zvoláním „**Stůj - heslo**“.

Druhý strážný jej ze zakrytého postavení jistí se zbraní připravenou k palbě.

Pokud zvolání osoba (nebo velitel skupiny) zná, odpoví stráž ohlasem a propustí ji dále. Pokud je to nutné, ohlásí druhý strážný jejich příchod veliteli (je-li přítomen nebo pokud je na něj spojení).

Heslo se nepožaduje od osob, které stráž zná

a které jednoznačně patří k příslušníkům vlastních jednotek.

Pokud se stane, že příchozí vyžadují po strážní heslo (např. průzkumná hlídka při návratu do vlastního postavení), heslo jí strážný sdělí, příchozí zastaví a okamžitě informuje svého velitele!

Heslo a ohlas se sdělují zřetelně a nahlas, ale tak, aby jej slyšeli pouze strážní a příchozí!

V noci strážný osvětluje svítilnou příchozí (stále z kryté pozice) nebo příchozího vyzve, aby se osvětlil sám („Osvětlete si tvář!“).

Použití zbraně

Pokud se příchozí projeví jakkoliv podezřele nebo dokonce ohrozí hlídku (pokus o útěk, skrytí, pokus o použití granátu nebo zbraně), oba členové na něj okamžitě zahájí palbu a vyhlásí poplach.

Vyhlášení poplachu

Jestliže strážný při pozorování objeví cokoliv podezřelého (pohyb v okolí stanoviště, odlesky optiky, hlasy atd.), zaujme palebné postavení a vyhlásí poplach. Poplach vyhláší skrytě (jeden člen stráže naváže spojení s velitelem a nebo s ostatními členy jednotky), ale v případě nutnosti jej vyhlásí palbou nebo granáty nebo zvoláním „POPLACH“.

Může se stát, že v nepřehledném terénu nebo za snížené viditelnosti se terén preventivně „čistí“ palbou, proto se občasná střelba NĚKDY nepovažuje za poplach - poplachem je až zvolání POPLACH nebo výbuch granátu, odpálení miny.

Způsob vyhlášení poplachu je nutné před začátkem stráže všem upřesnit!

Pro usnadnění orientace se označí obranné sektory (SEVER, VÝCHOD, JIH, ZÁPAD) a při zahájení poplachu se ke zvolání POPLACH připojuje i určení místa, ze kterého je postavení ohroženo (POPLACH JIH).

Jakákoliv střelba nebo výbuch granátu na stanovišti stráže se většinou považuje za vyhlášení poplachu!!!

Délka stráže

Doba hlídky se mění podle taktické situace od deseti minut po např. šest hodin. Krátké intervaly jsou při krátkých zastávkách, za mrazivého počasí apod. Vojáci drží delší hlídky, pokud malá jednotka stráží na dlouhém úseku terénu, za bojové pohotovosti, nízkém počtu mužstva apod.

Strážní hlídka

Strážní hlídka je prováděna aktivním pohybem po předem stanovené trase jedním z týmů nebo jeho částí.

Úkol hlídky

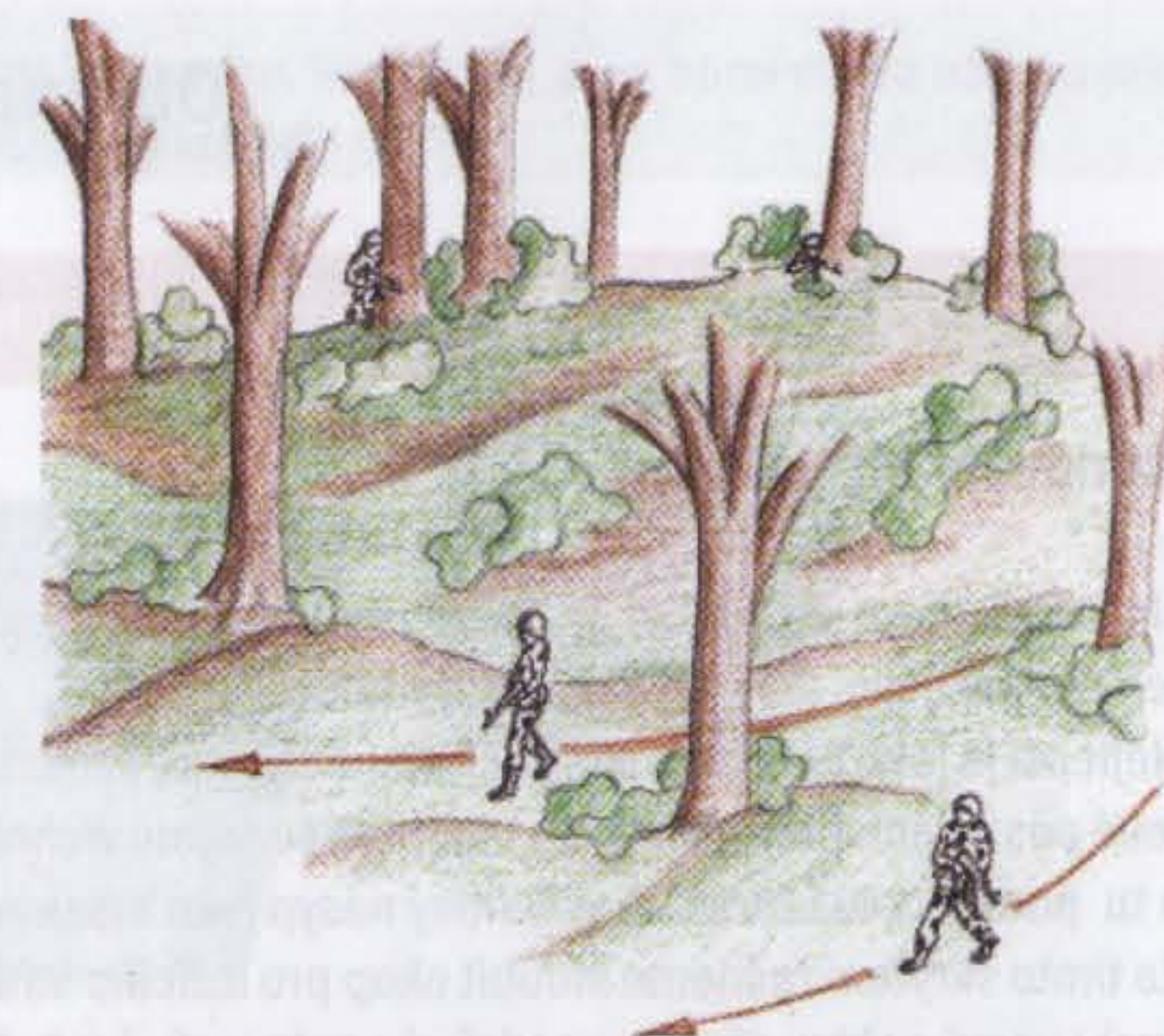
Hlídka je sestavena z členů týmu, který je v záloze. Hlídku tvoří minimálně dva vojáci. Úkolem je hlídkovat v bezprostředním okolí základny a zabránit protivníkovi ve skrytém přiblížení. Kontrolují přístupy a „slepá“ místa, minová pole a nástražné systémy.

Příprava hlídky

Před hlídkou zkontroluje její velitel výstroj všech členů a seznámí je a všechny strážné (i v sousedních úsecích obrany) se směrem a trasou postupu a určí signály (baterkou, zvukovým signálem apod.).

Při kontaktu s neznámou osobou nebo skupinou okamžitě upozorňuje velitele (pokud se jednoznačně jedná o protivníka a hrozí odhalení hlídky, zahájí samostatně palbu).

Hlídka nepřijímá boj, ale ustupuje zpět. Pouze v případech, kdy má výraznou palebnou převahu, se snaží přemoci nebo zahnat protivníka, ale nevzdaluje se od stanoviště.

Hlídka postupuje v rozvinuté formaci a nejméně jeden její člen udržuje vizuální kontakt se stráží. Hlídka jde volným tempem, často a ostražitě pozoruje okolí a v noci naslouchá.

Obrana

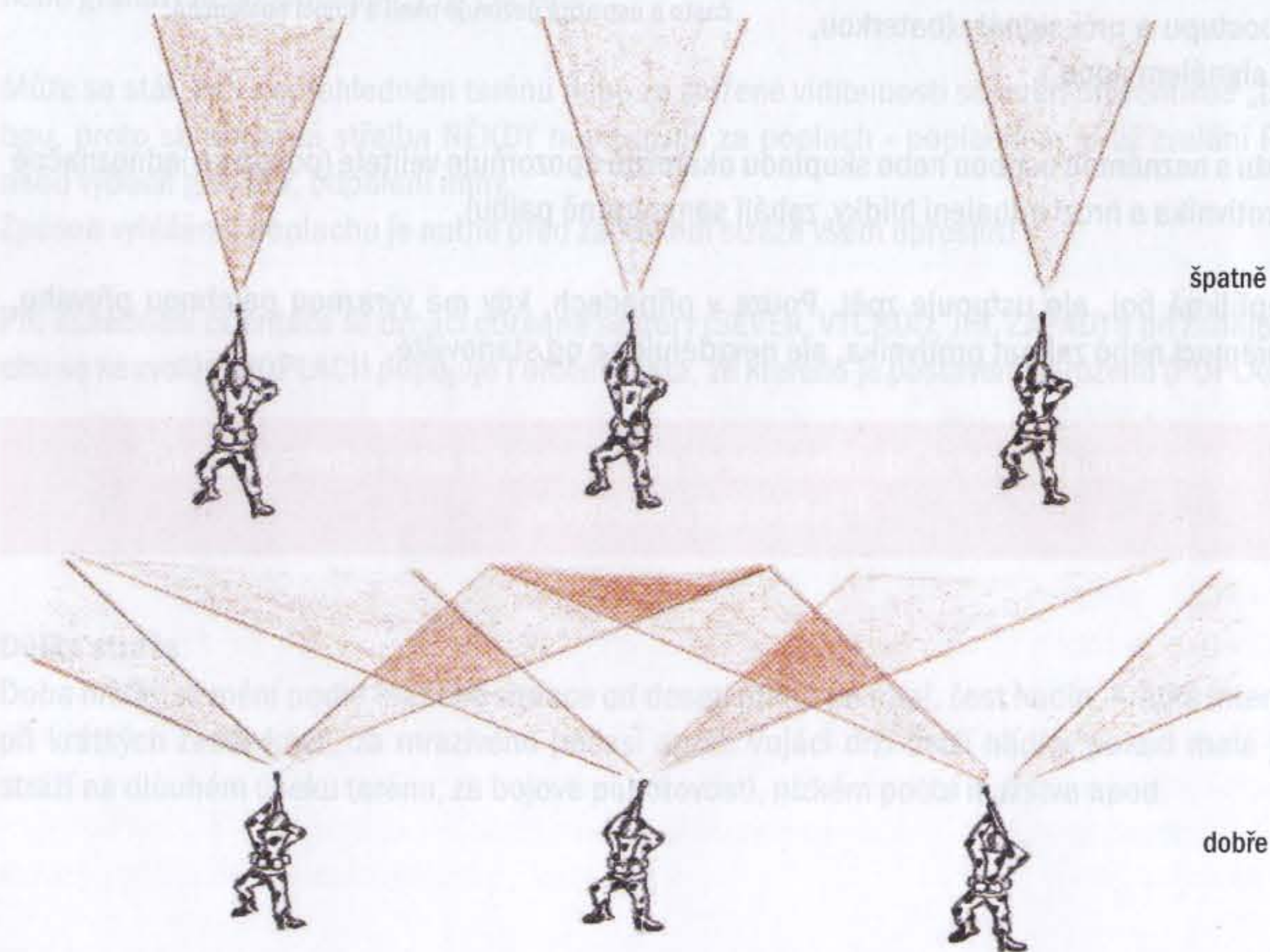
Cílem jednotky v obraně je udržet terén a zastavit protivníka.

Budování obrany

Na místě, které určí velitel, nejdříve zbudujeme z kmenů apod. provizorní krytí, které rychle zamaskujeme maskovací sítí a okolním materiálem.

Nejlepší je jako hlavní krytí využít kmene stromu, velkého kamene apod., který čelně kryje celé zamýšlené postavení. Před začátkem hloubení se sejme vrchní vrstva s trávou (nebo odhrabeme listí, jehličí) a tu potom pokládáme na vytvořený násyp jako maskování.

Za tímto skrytem začneme hloubit okop pro ležícího střelce tak, abychom mohli současně postřelovat levý i pravý sektor před sousedními postaveními a byli jsme přitom dostatečně kryti před palbou zepředu a boku.

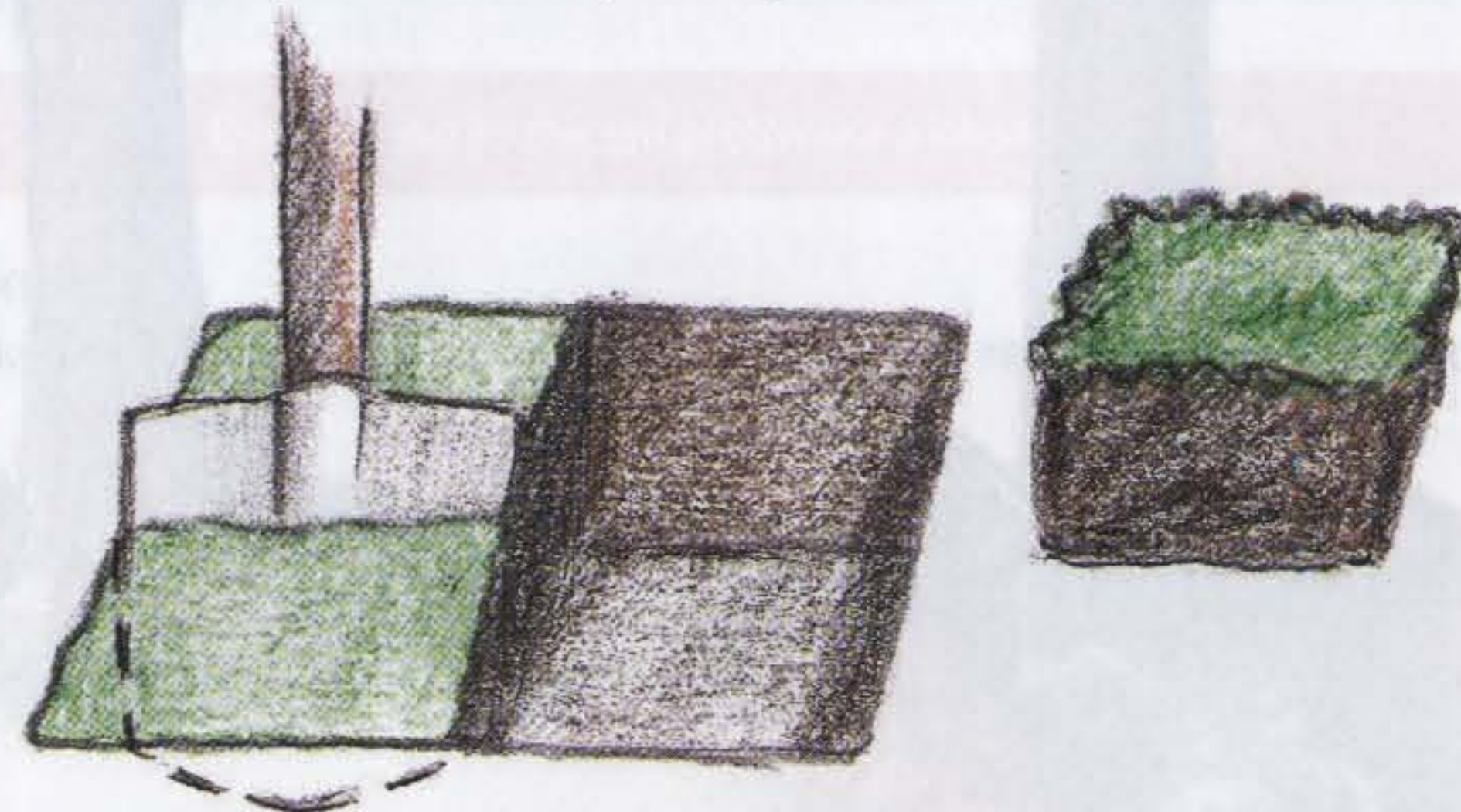

sektory palby

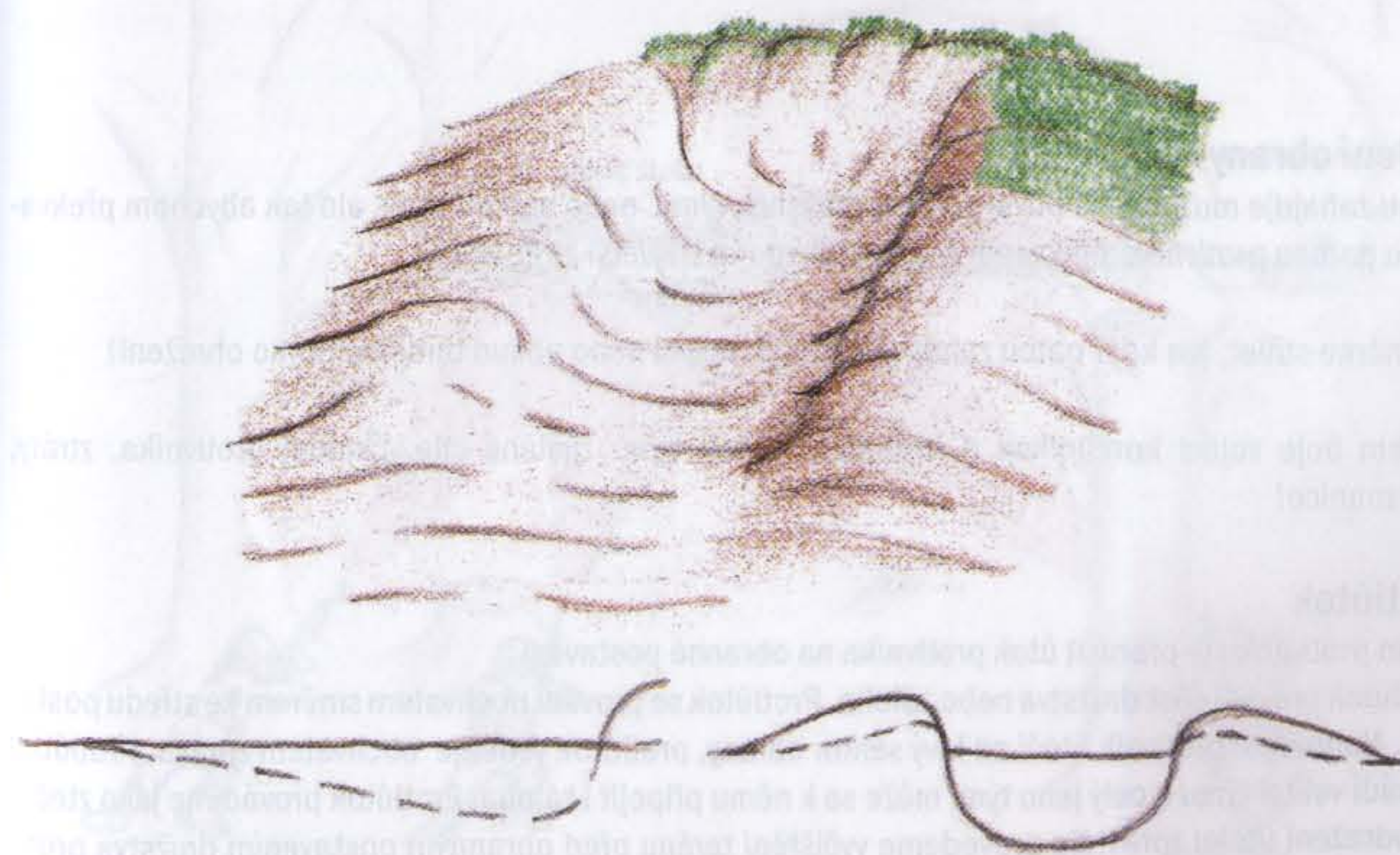
Sektory palby nesměřují přímo vpřed, ale vždy před sousední postavení. Prostor před naší vlastní pozicí kryje svojí palbou soused! Výjimkou je postavení odstřelovače.

Budování postavení

Drny vyryjeme na rozměr lopatky a naskládáme je stranou. Použijeme je na horní vrstvu násypu jako maskování. Tráva v drnech vydrží déle a má přirozený vzhled.

Okop by měl být hluboký asi 20 cm se stejně vysokým násypem. Doba vyhloubení je 10 - 25 minut. Rozměry: šířka asi 70 cm, délka na celou postavu. Trup by měl být pod úrovní terénu.

Po vyhloubení okopu se na rozkaz velitele provede očištění palebného sektoru (vysekáme trávu, odstraníme keře) a prostor se zabezpečí nástrahami a zaminováním.

Pak můžeme na rozkaz velitele budovat postavení klamné, pro bojové zajištění, pro pozorovatele nebo si vylepšujeme své vlastní postavení.

Podle rozkazu velitele pak budujeme postavení na jiném směru nebo plníme další úkoly.

Celý okop důkladně zamaskujeme okolním materiálem tak, aby nebyl odhalen na vzdálenost větší než 5 metrů.

Vedení obrany

Palbu zahajuje mužstvo na povel velitele družstva, týmu nebo samostatně, ale tak abychom překvapivou palbou protivníka překvapili a způsobili mu co největší ztráty.

Začínáme střílet, jen když palbu zahájí zkušenější vojáci nebo pokud budeme přímo ohroženi!

Během boje vojáci komunikují a oznamují veliteli týmu zjištěné cíle, činnost protivníka, ztráty, stav munice!

Protiútok

Cílem protiútku je přerušit útok protivníka na obranné postavení.

Protiútok provádí část družstva nebo záloha. Protiútok se provádí obchvatem směrem ke středu postavení. Například: protivník útočí na levý sektor obrany, protiútok vedeme obchvatem zprava. Protiútok provádí velitel týmu a celý jeho tým, může se k němu připojit i záloha. Protiútok provádíme jako zteč! Po odražení útoku zpravidla provedeme vyčištění terénu před obranným postavením družstva protiútokem.

Odražení zteče: Při protivníkově zteči vedeme co nejintenzivnější umlčovací palbu dlouhými dávkami a házíme granáty.

Útok

Cílem útoku je zničení protivníka a obsazení terénu.

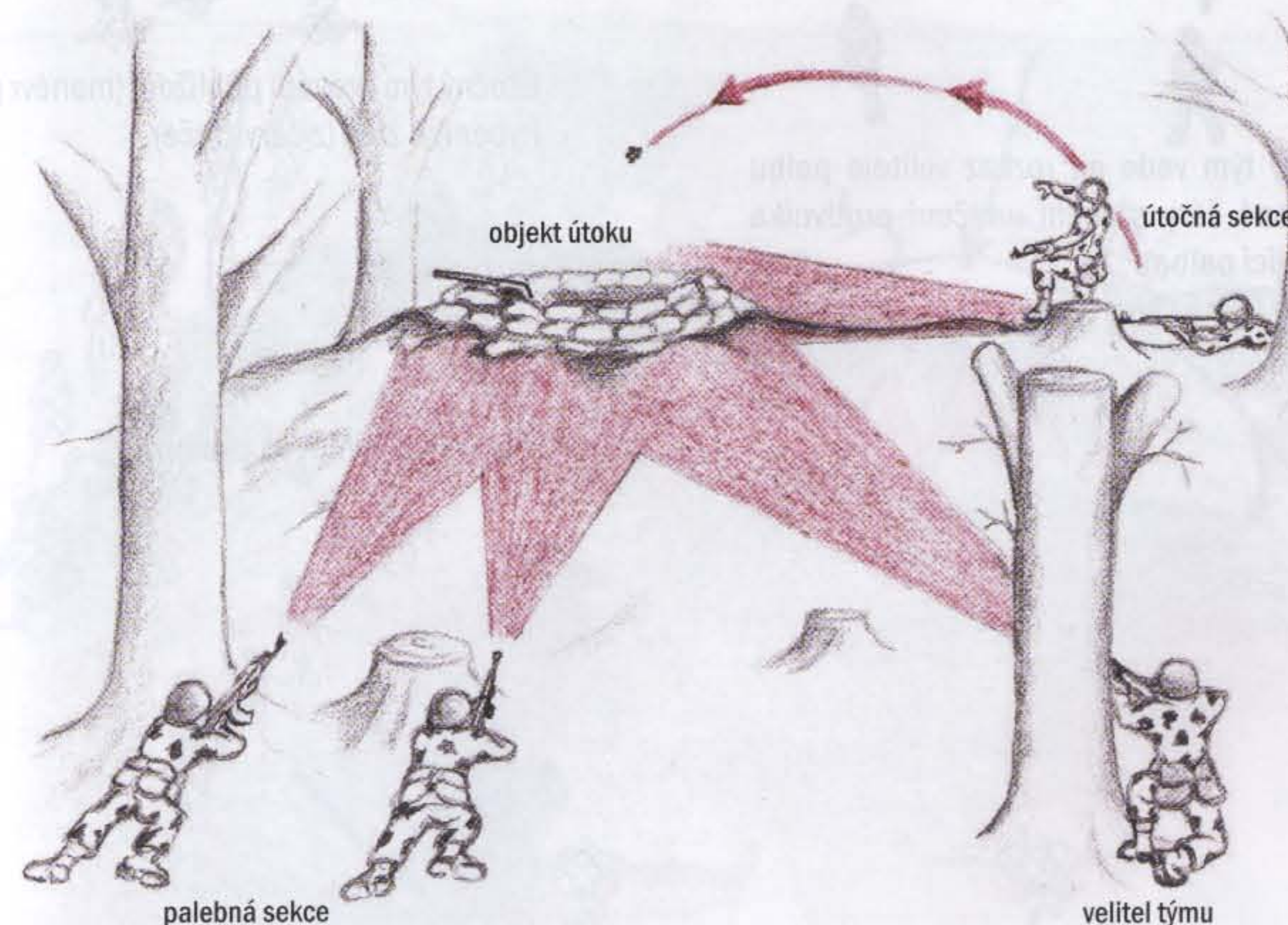
Úkoly v útoku

Družstvo v útoku se dělí na palebný a útočný tým, družstvu velí velitel družstva prostřednictvím velitelů týmů.

Úkolem palebného týmu je vést umlčující palbu na protivníka a krýt tak postup útočného týmu.

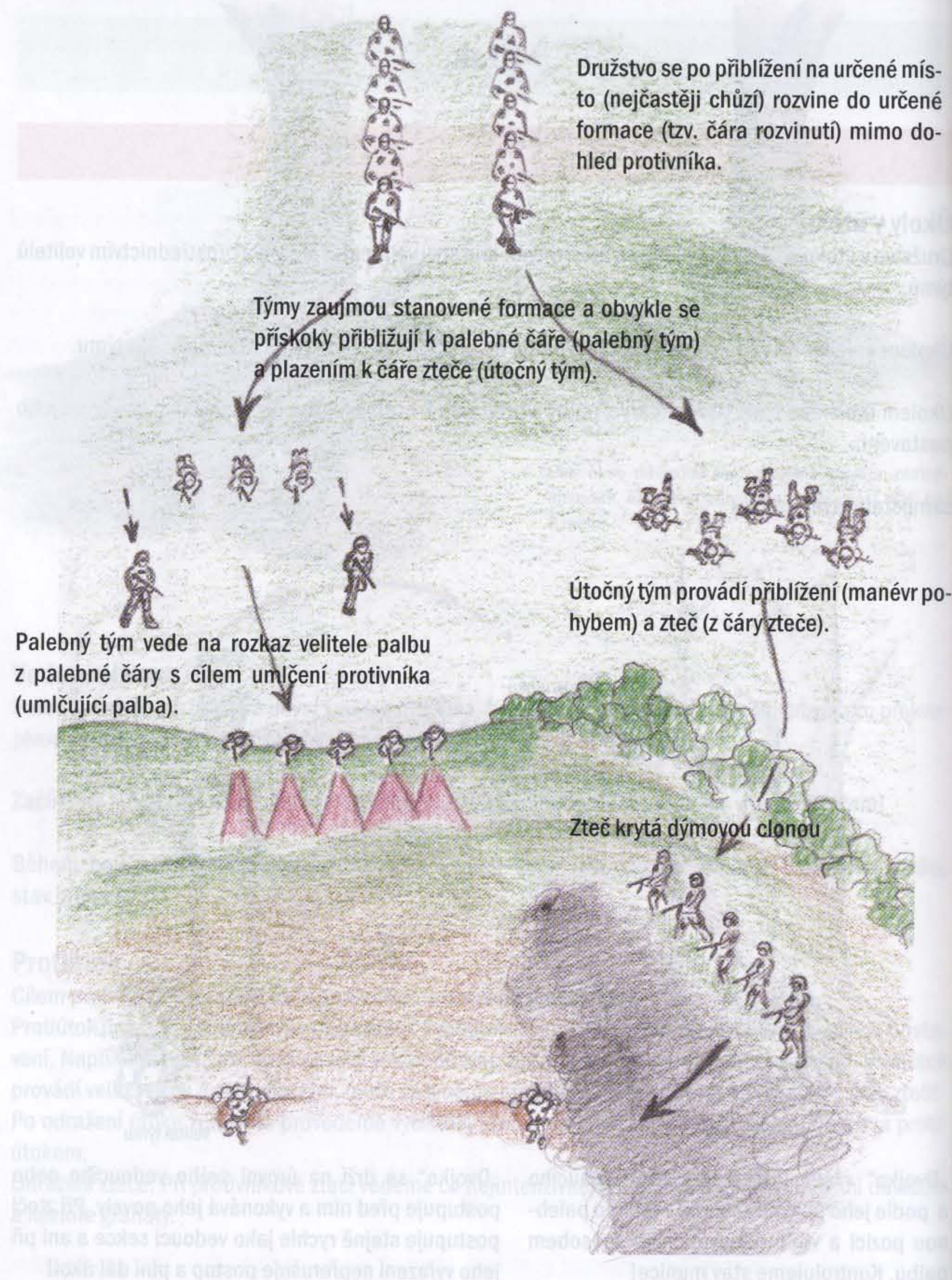
Úkolem útočného týmu je využít krycí palby k přiblížení k protivníkovi a provést zteč a obsazení jeho postavení.

samostatný tým v útoku

„Dvojka“ v sekci sleduje svého vedoucího a podle jeho pokynů zaujímá vhodnou palebnou pozici a vede odpovídajícím způsobem palbu. Kontrolujeme stav munice!

„Dvojka“ se drží na úrovni svého vedoucího nebo postupuje před ním a vykonává jeho povely. Při zteči postupuje stejně rychle jako vedoucí sekce a ani při jeho vyrazení nepřerušuje postup a plní dál úkol!

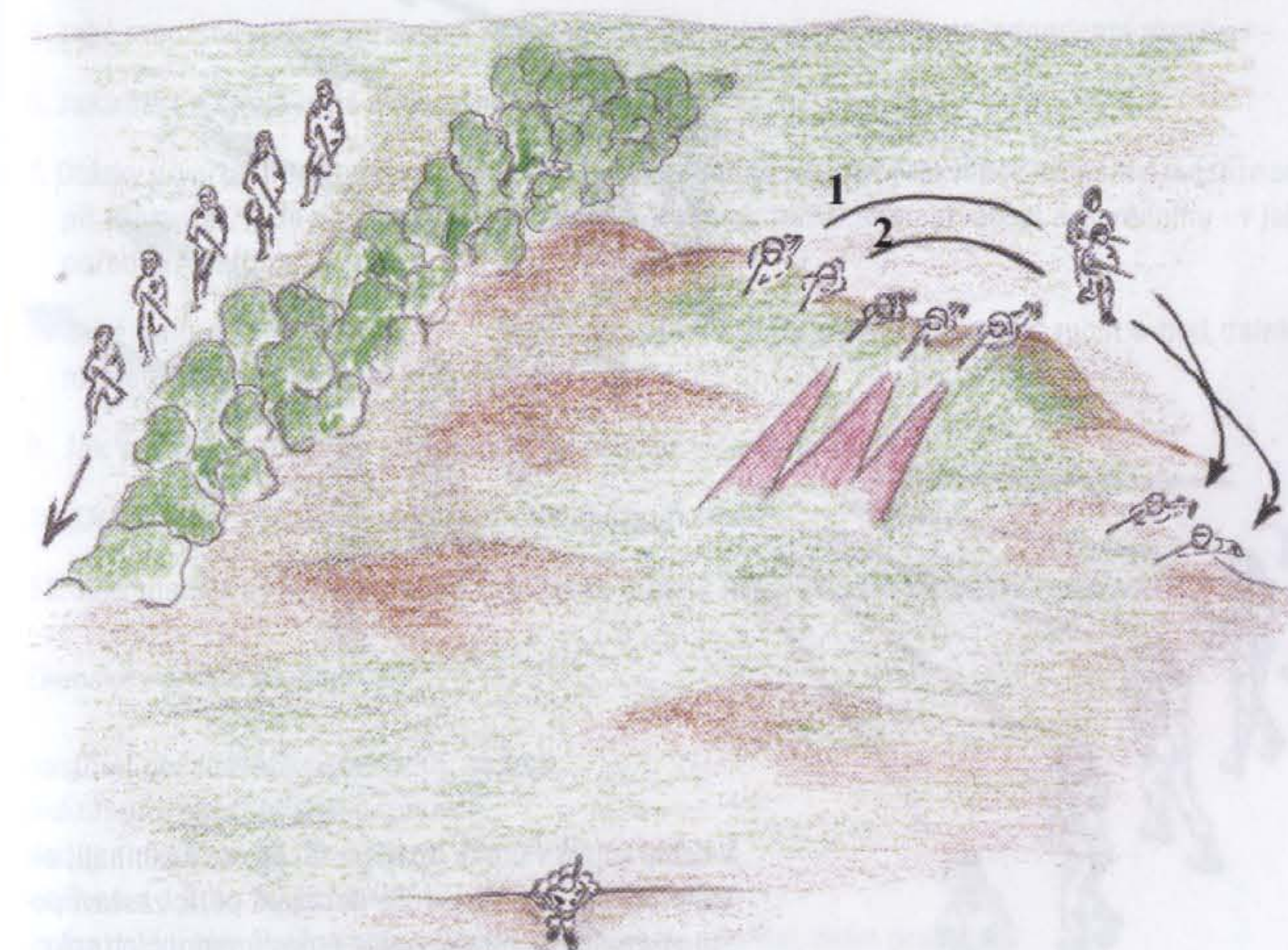
Útočící jednotka se vždy snaží provést obchvat nebo obejití a útočit s využitím momentu překvapení. Obchvat a obejití jsou manévry, které spojují manévr postupový a manévr stranový a slouží k dosažení lepší palebné pozice k vedení boční a křížové palby.

Obejití

Obejití je manévr, kterým se dostaneme do boku a týlu protivníka bez palebného kontaktu (skrytě). Provádí se nejčastěji přesunem, ale může se provést i oponou. Před prováděním manévru vedoucí sekce sdělí své „dvojce“, že se bude provádět „Obejití zprava (zleva)“.

Obchvat

Obchvat je manévr do boku a týlu protivníka, se kterým jsme v palebném kontaktu. Nejčastěji se provádí oponou (zajišťuje se tak neustálé palebné krytí). Před prováděním manévru vedoucí sekce sdělí své „dvojce“, že se bude provádět „Obchvat zleva (zprava)“.

Sekce může provádět všechny uvedené manévry samostatně, v sestavě týmu i v sestavě družstva!

Sled povelů: „Na zteč - připravit!“, „Granáty - pal!“, „Na zteč - vpřed!“

Před bojem se v sekci rozdělí úkoly při zteči, především se určí granátníci a stanoví se počet granátů (dýmovnic). Při zteči se dvojka vždy drží v blízkosti svého vedoucího s rozstupem 2 až 3 metry a na jeho úrovni.

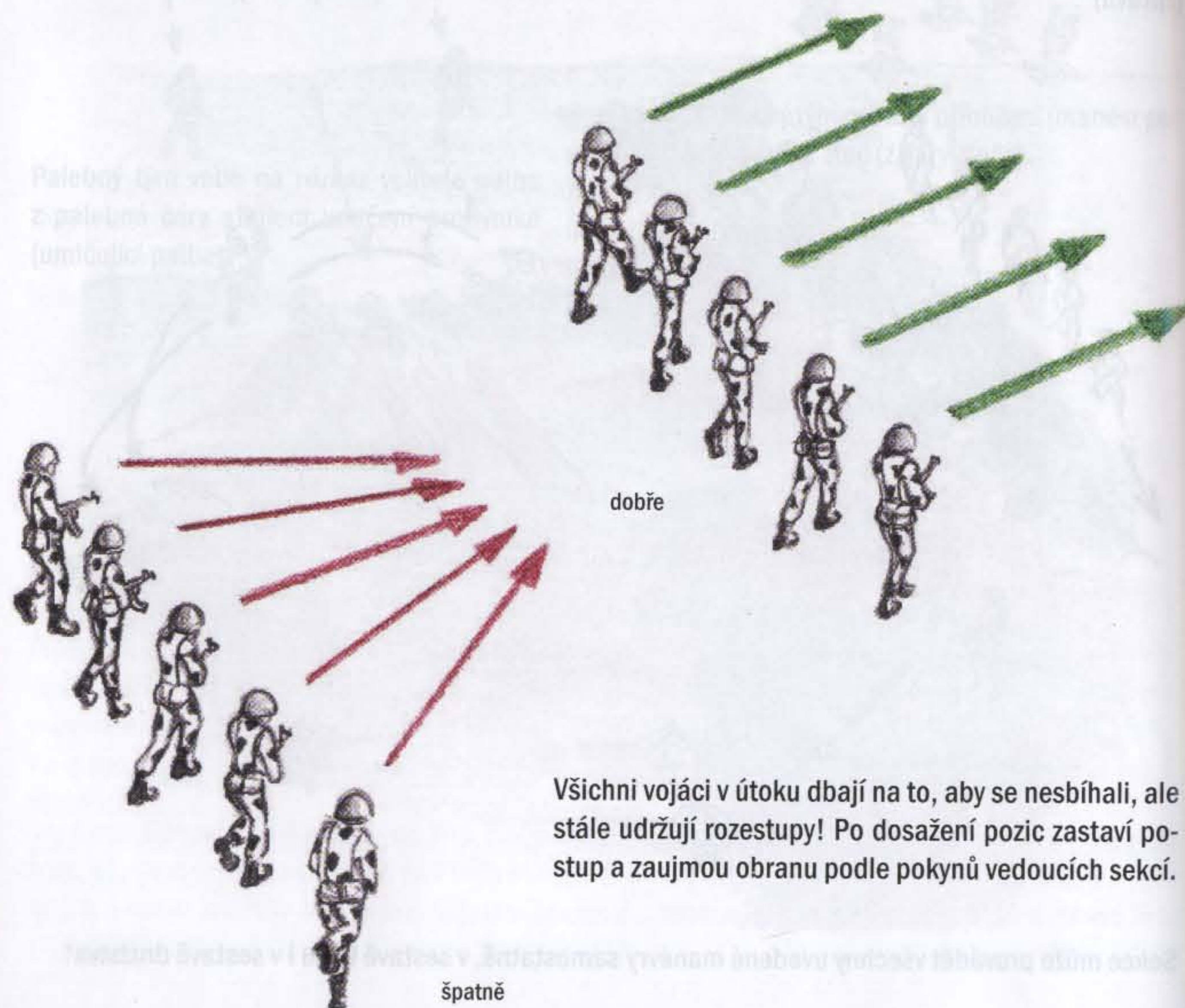
Na povel „Na zteč - připravit!“ si podle předchozího rozdělení úkolů připravíme granát (dýmovnici) a nabijeme zbraň novým zásobníkem nebo pouze nabijeme zbraň a připravíme se k palbě.

Na povel „Granáty - pal!“ začneme pálit dlouhými (krátkými) dávkami po postavení protivníka a kryjeme tak palbou granátníky nebo odhazujeme předem určený počet granátů.

Po povelu „Na zteč - vpřed!“ se vojáci zvednou a postupují co nejrychleji vpřed. Přitom vedou palbu směrem dopředu.

Rychlý pohyb vpřed nás chrání před účinnou palbou vedenou nepřítelem z boku a vlastní palba vedoucí vpřed nutí protivníka krýt se.

Rozkazy všichni vojáci hlasitě opakuji. Zteč je vhodné z psychologického hlediska provést s hlasitým pokřikem.

Zkoušky kadeta

Na závěr výcviku kadeta, který by neměl trvat více než 5 výcvikových dní, by měl jeho účastník složit zkoušku, ve které by měl prokázat, že se naučil základní znalosti. Zkoušku by měl vést zkušený člen skupiny, který může objektivně zhodnotit úroveň dosažených vědomostí a dovedností. Obvykle se po úspěšném složení zkoušky kadet zařazuje do jednotky - dostává insignie jednotky a je zařazen do jejího aktivního stavu.

Příklad

Zkouška - teorie

1. Jak je rozdělen tým? Kolik má sekcí? Kdo mu velí a jak se označuje?
2. Při pořadové přípravě se rovnáme na: pravého nebo levého souseda? Jaký je pozdrav jednotky? Jak vypadá postoj v pozoru?
3. Jaká palba je nejúčinnější? Boční nebo křížová? Co je to kontrola palebného sektoru?
4. Vyjmenuj standardní části výstroje.
5. Jaké množství vody spotřebuješ za 1 den? Jaké si vezmeš potraviny na jednodenní akci?
6. Jaká část výstroje je na pochod nejdůležitější?
7. Otázky první pomoci: telefonní čísla na IZS, záchrannou službu? Frekvence dýchání a masáže srdce při oživování? Kde nosíme obvaz? Máme tři zraněné: bezvědomí, krvácení a zlomeninu - v jakém pořadí je ošetříme?
8. Ukaž na mapě čtverec č....., najdi na mapě kótu, turistický rozcestník, most a bod dalekého rozhledu. Kolik metrů má 66 dvojkroků?
9. Jak vyhlásíš poplach na stráži v noci? Z čeho se skládá heslo?
10. Do kterého sektoru budeš střílet v obraně a při zteči?
11. Jaký manévr se jednotka snaží provést za útoku? Jak je při něm jednotka rozdělena?

Zkouška - praktická část

nastřílet požadovaný počet bodů na terč
ukázat provedení přískoku, plazení
hod granátem na cíl (2 × 2 m na 15 metrů)
uběhnout 1 km v určeném limitu
ukázat ruční signály: kryj mě, nestřílej, kryji, cesta, nepřítel, mám problém
vybuduj a zamaskuj obranné postavení

Publikace přináší všem zájemcům o vojenské sporty, jakými jsou například airsoft a paintball, mnoho zajímavých informací, které mohou pomoci zlepšit jejich výcvik a zpestřit jejich hru.

Výcvikový manuál je určen začátečníkům i pokročilým a je psán s důrazem na praktický výcvik od jednotlivců a malých skupin až po organizaci velkých kolektivů. Autoři této publikace mají mnohaleté zkušenosti s organizací a vedením výcviku. Kniha je doplněna řadou barevných ilustrací, které názorně doplňují text manuálu.

Airsoft, paintball, laser, RAM

ISBN 978-80-254-3455-0

